BUDDHAS LÄRA

© 1966, **BUKKYO DENDO KYOKAI**

Mångfaldigande av innehållet i denna bok är tillåtet utan tillstånd. Vi ber bara att **Bukkyo Dendo Kyokai**, Tokyo, krediteras och att ett exemplar av publikationen sänds till oss. Tack.

BUKKYO DENDO KYOKAI
(Stiftelsen för buddhismens främjande)
3-14, 4-chome, Shiba
Minato-ku, Tokyo
Japan 108
Telefon: (03) 455-5851

Andra reviderade upplagan 1986

Tryckt hos
Kosaido Printing Co., Ltd.
Tokyo, Japan

Buddhas visdom är vid som ett världshav och hans ande är fullt av medlidande och nåd. Han har ingen form; likväl uppenbarar han sig i underbara gestalter och undervisar oss själv i sin lära.

Denna bok innehåller kärnan av Buddhas lära som finns upptecknad i drygt 5000 volymer. Dessa har, oberoende av ländernas gränser och rasernas barriärer, förvarats i mer än två tusen fem hundra år.

Buddhas ord sammanfattade i denna bok, ger aktuella svar på frågor som berör både människors själ och levnad i verklighetens olika praktiska situationer.

DHAMMAPADA

Seger samlar hat; förlorarna pinas. Den fredfulle lever lyckligt genom att avstå från seger och nederlag. (*Dhammapada* 201)

Hungern är den värsta sjukdomen, kroppen det värsta lidandet. Genom att förstå denna sanning inser den vise att Nirvana är den största glädjen. (*Dhammapada* 203)

Skär bort dina begär som om de vore höstlotus. Odla den rätta vägen till frid. Nirvana, den enastående lycksaligheten, predikas av Den välsignade. (*Dhammapada* 285)

Svårt är det att födas som människa. Svårt är det att leva som död. Svårt är det att höra den suveräna sanningen. svårt är det att se Buddha. (*Dhammapada* 182)

Svårt är det att hitta en äkta människa. En sådan föds inte varsomhelst. Där en vis man föds frodas familjen i lycka. (*Dhammapada* 193)

Lyckan är födelsen av en buddha. Lyckan är läran om den härliga skrift. Lyckan är föreningen av Samgha. Lyckan är att de förenade utövar den sanna läran. (*Dhammapada* 194)

INNEHÅLL

BUDDHA

Kapitel 1 Shakyamuni Buddha 2
I. Buddhas liv 2
II. Den sista undervisningen 10
Kapitel 2 Den evige Buddha 15
I. Buddhas medkänsla och löften 15
II. Befrielsen genom Buddha och metoderna .. 19
III. Den evige Buddha 22
Kapitel 3 Buddhas form och hans dygder 25
I. Buddhas tre former 25
II. Möte med Buddha 29
III. Buddhas dygder 32

DHARMA

Kapitel 1 Lagen om orsaker och villkor 38
I. Fyra sanningar 38
II. Underbara samband 41
III. En orsakad tillkomst 42
Kapitel 2 Människosjälen och tingens sanna natur.. 46
I. Obeständig och utan självständighet..... 46
II. Själens konstruktion 49
III. Den sanna naturen 52
IV. Den gyllene medelvägen..... 57

Kapitel 3 Fröet till upplysningen 65
I. Den rena själen 65
II. Den gömda skatten 71
III. Ut ur fångenskapen 75
Kapitel 4 Världsliga begär 81
I. Fläckar i själen 81
II. Människans natur 88
III. Den mänskliga tillvaron 90
IV. Villfarelsens uttrycksformer 95
Kapitel 5 Buddhas frälsning 102
I. Buddhas löften 102
II. Det rena landet 110

ÖVNINGSSÄTTET

Kapitel 1 Vägen till upplysning 116
I. Själens rening 116
II. Ett gott uppförande 123
III. Buddhas liknelser 134
Kapitel 2 Utövningens väg 150
I. Sökandet efter vägen 150
II. Olika vägar 163
III. Trons väg 176
IV. Buddhas ord 184

BRODERSKAPET

Kapitel 1 Människornas plikter 194
I. Asketens liv 194

II. De troendes väg 200
Kapitel 2 Vägledning för vår levnad 212
I. Familjelyckan 212
II. Levnadssätt för kvinnor 222
III. För oss alla 230
Kapitel 3 Byggandet av Buddhas land 240
I. Gott kamratskap 240
II. Buddhas land 248
III. De som stöder Buddhas land 253

Källhänvisningar 259

Bilaga

I. Kortfattad historia av buddhismen 272
II. Överförandet av Buddhas lära 282
III. "Buddhas lära"s historia 285
IV. Register 287
V. Några sanskrittermer 297
VI. Aṅguttara Nikāya 305

Stiftelsen för buddhismens främjande 306

BUDDHA

KAPITEL 1

SHAKYAMUNI BUDDHA

I

BUDDHAS LIV

1. Längs floden Rohini som rinner vid södra foten av Himalaya låg Shakyaättens huvudstad Kapilavastu. Shuddhodana, kung av blodet i rätt nedstigande led, grundlade slottet, styrde landet med klokhet och vann folkets förtroende. Kungens efternamn var Gautama.

Drottning Maya var prinsessa av slottet Devadaha. Hon var av Koliyaätten, också den en av Shakyaätterna, och därtill kungens kusin.

Många år gick sedan de gift sig utan att de fick något barn. Så, efter drygt 20 år drömde drottningen om att en vit elefant trängde in från den högra sidan av hennes bröst in i hennes sköte och hon blev gravid. Alla, inte bara kungens familj och släkt, utan också landets folk hade väntat enträget på födelsen av en kungason. Följande landets sed bestämde sig drottningen för att återvända till sitt föräldrahem när födseln närmade sig. Halvvägs hem vilade hon sig i trädgården Lumbini.

Vårsolen sken varmt och skönt. Ashokan stod i full blom och doftade ljuvligt. Drottningen skulle just bryta av en blomkvist när det i samma ögonblick föddes en prins. Jublande av glädje välsignade både himmel och jord modern och barnet. Det var den åttonde april.

Kung Shuddhodanas glädje var gränslös. Han skänkte prinsen namnet Shiddhartha, vilket betyder "alla önskningar är uppfyllda".

2. Men i glädjen fanns också sorg. Drottning Maya insomnade snart och prinsen omhändertogs av drottningens syster Mahaprajapati.

Under samma tid levde en eremit vid namn Asita i ett berg i närheten. Han hade sett ett gott järtecken omsluta slottet och kom på besök. I slottet såg han prinsen och förutspådde: "Denna prins blir en mäktig kung som kommer att härska över hela världen om han stannar i palatset. Om han överger hovlivet och väljer ett religiöst liv blir han en Buddha som kommer att frälsa världen."

Först blev kungen glad då han hörde spådomen, men så småningom började han bekymra sig över möjligheten att hans son skulle lämna palatset för att bli en eremit.

Prinsen började lära sig både civila och militära konster sedan han fyllt sju år. Vid en vårfest följde han sin far ut på fälten och såg en bonde plöja sin åker. Prinsen iakttog hur en liten fågel pickade på en mask som grävts upp av plogspetsen och hur den sedan flög iväg. "Ack, alla levande varelser dödar varandra!" mumlade han och gick ensam och satte sig under ett träd och funderade tyst på saken.

Prinsen, som förlorat sin mor så snart efter födseln och som nu såg tragedin bland de små varelserna, sårades av livets lidanden. Liksom ett ärr på ett ungt träd växte sig detta sår allt större för var dag och gjorde prinsen djupt bedrövad.

Kungen som var mycket bekymrad över prinsens tillstånd då han kom ihåg eremitens spådom, försökte med alla medel uppmuntra sin son. Då prinsen var 19 år gammal arrangerade kungen ett äktenskap med prinsessan Yashodhara. Hon var dotter till Suprabuddha, herre till slottet Devadaha och bror till den bortgångna drottning Maya.

3. De följande tio åren njöt prinsen av livet med sång, dans och musik från blås- och stränginstrument i de olika paviljongerna för vår, höst och regnsäsong. Ändå gick han likafullt och grubblade och försökte förstå livets sanna mening.

"Vad betyder egentligen lyxen här i palatset, denna friska kropp och denna lyckliga ungdom för mig? Vi blir sjuka. En dag är vi gamla. Ingen undgår döden. Vad betyder då ungdomen, hälsan och livet egentligen?

"Människan lever endast därför att hon söker efter någonting. Men det finns två sätt att söka: att söka fel och att söka rätt. Att söka fel är att söka vad som strider mot det faktum att vi inte kan undvika åldrande, sjukdom och död.

"Att söka rätt vore att inse detta misstag och att söka ett själstillstånd bortom åldrande, sjukdom och död, bortom människans alla lidanden. Nu är jag bara en människa som söker fel."

4. Dagar av inre strider fortsatte. Dagar gick och

månader förflöt. Prinsens enda barn Rahula föddes då prinsen var 29 år gammal. Han beslutade sig då för att definitivt lämna palatset och övergå till eremitlivet. Ridande på den vita hästen Kanthaka och med kusken Chandaka som sin enda följeslagare, lämnade så prinsen sitt gamla palats. Han blev nu en eremit och bröt alla band med denna värld.

Redan från allra första början började djävlarna förfölja prinsen:
"Återvänd till ditt palats! Vänta bara tills tiden mognar. Då är hela världen din! "
Prinsen tillrättavisade dem:
"Försvinn! Inget jordiskt är det som jag söker efter."
Prinsen jagade bort djävlarna, rakade av sig håret och styrde kursen mot söder med tiggarskålen i handen.

Prinsen besökte först eremiten Bhagava och tittade på hans asketiska övningar. Därefter gick han till Arada Kalama och Udraka Ramaputra, såg deras träning och deltog också själv i den. Men prinsen blev övertygad om att deras metod inte ledde fram till upplysning och gick vidare till landet Magadha. Där späkte han sin kropp i Uruvilva skog, nära floden Nairanjana som rinner utmed staden Gaya.

5. Det var sannerligen en hård späkning. Ja, så hård att han själv, vid ett senare tillfälle förklarade att "ingen asket förr i världen, ingen nu och ingen i framtiden har eller kommer någonsin att späka sig hårdare än vad jag har gjort".

När nu övningen ändå inte gav vad prinsen sökte efter bröt han upp från sitt sex år långa asketliv. Han badade sig i floden Nairanjana för att tvätta sin smutsiga kropp, fick en skål mjölk från en flicka vid namn Sujata och blev som en människa igen.

Då trodde de fem kamraterna som späkt sig tillsammans med prinsen i skogen att denne var fördärvad. De övergav honom och flyttade till ett annat ställe.

Nu var prinsen lämnad kvar helt ensam på jorden. Han satte sig under ett träd och gjorde en sista meditationsövning med risk för sitt liv. "Blodet får sina, köttet ruttna och benen multna; jag ska inte lämna denna plats förrän jag funnit vägen till upplysning". Detta var vad prinsen hade bestämt sig för.

Det blev en obeskrivligt våldsam kamp för prinsen. Förvirran, upproriska tankar, svarta skuggor i själen, fula fantasier, allt anföll honom som en hop djävlar. Prinsen

undersökte och gick till grunden med dem alla för att krossa dem totalt. Det var verkligen en hård kamp som fick hans blod att rinna, kött att falna och ben att knäckas.

Men kampen var till sist över. När gryningen kom och prinsen såg upp mot morgonstjärnan var hans själ upplyst. Han hade funnit vägen till upplysning och blev en Buddha. Det var på morgonen den åttonde december då prinsen var 35 år gammal.

6. Efter det blev prinsen känd under många olika namn: Buddha, den perfekt upplyste, Tathagata, Shakyamuni, den vise av Shakyaätten, den av världen hedrade osv.

Först gick han till Mrigadava i Varanasi där de fem tiggarmunkar som hade levt tillsammans med honom under hans sex år långa liv i askes, bodde. Först försökte de undvika honom, men när de hade lyssnat till hans lära, trodde de på honom och blev hans första följeslagare. Därefter gick han till slottet Rajagriha och omvände kung Bimbisara. Platsen använde han så som bas för sin verksamhet och började ivrigt sprida sin lära.

Liksom den törstige söker efter vatten och den

hungrige efter mat samlade sig folket omkring honom. Två stora lärjungar, Sariputra och Maudgalyayana och drygt två tusen följeslagare kom till honom.

Även hans far, kung Shuddhodana som försökt hindra sin son från att lämna palatset och som upplevt en djup sorg av händelsen, Buddhas styvmor Mahaprajapati, hans fru Yashodhara och andra från Shakyaätten anslöt sig som hans följeslagare. Väldigt många andra blev också hans tillgivna anhängare.

7. På detta sätt reste Buddha omkring i 45 år för att sprida sin lära och gick nu på sitt åttionde år. På sin väg från Rajagriha till Shravasti blev han i Vaisali sjuk och förutsade då att han skulle inträda i Nirvana efter tre månader. När han kom fram till Pava, förvärrades hans tillstånd ytterligare genom den mat som smeden Chunda skänkt honom. Trots smärtan reste han ändå vidare och kom in i Kusinagara.

Buddha gick in i en salaskog utanför palatset och lade sig där mellan två stora salaträd. Härifrån undervisade han sina lärjungar omsorgsfullt och fortsatte med att förkunna till sin sista stund. På så sätt avslutade han sitt arbete som buddha, världens förnämsta lärare, och inträdde lugnt i Nirvana.

8. Sorgen bland folket i Kushinagara var djup och stor då Buddha trädde in i Nirvana. Under Anandas ledning kremerade de hans kropp, allt enligt bestämmelserna.

Alla kungar från Indiens åtta riken inklusive kung Ajatasatru, önskade nu att askan skulle delas mellan dem. Då folket i Kusinagara avvisade detta uppstod en tvist. Men tack vare den vise Dronas goda råd delades askan ut mellan de åtta rikena. Dessutom fördelades både askan från bålet och krukan innehållande benen mellan de andra. Allt detta bevarades i rikena och tio stora torn byggdes för att fira minnet av Buddha.

II

DEN SISTA UNDERVISNINGEN

1. Buddha gav sin sista undervisning i salaskogen utanför Kushinagara:

"Mina lärjungar och följeslagare! Gör er själva till ett ljus och lita på er själva. Var inte beroende av någon annan! Gör mina läror till ert ljus, lita på dem och var inte beroende av någon annan lära!

Tänk på er kropp; tänk på dess orenhet! Var inte

glupska! Tänk på att både plågor och välbehag förorsakar nya plågor; fäst er inte vid dem! Tänk på er själ; tänk på att det inte finns något "jag", så låt er inte vilseledas av det! Då kan ni befrias från alla plågor. Om ni följer min lära såsom jag sagt är ni, även efter min bortgång, mina sanna lärjungar."

2. "Mina lärjungar! Den undervisning jag givit er måste ni alltid lyssna till, alltid fundera på och alltid praktisera. Ni får aldrig svika den! Följer ni min lära ska ni alltid uppfyllas av lycka! "

"Lärans kärnpunkt ligger i kontrollen över er egen själ. Därför bör ni satsa på att kontrollera era begär och bemästra er själva. Håll ert uppförande korrekt, er själ ren, era ord sanna! Undvik glupskhet, motstå vreden, håll er borta från allt ont och glöm aldrig livets förgänglighet!"

"Om er själ lockas av det onda och attraheras av begär så ska ni kontrollera den. Följ inte er själ utan bli i stället herre över den!"

"Människans själ gör henne till en buddha och den gör henne också till ett vilddjur. Vi går vilse och blir en djävul eller når upplysning och blir en buddha; allt är själens verk. Rätta därför er själ och se till att den inte avlägsnar sig från den rätta vägen!"

3. "Lärjungar! Följ min lära, var eniga, respektera varandra och undvik gräl! Ni ska samsas som mjölk och vatten och inte stöta er med varandra som olja och vatten."

"Studera ihop, läs och praktisera läran tillsammans! Besvära inte er själ med obetydligheter och slösa inte bort er tid i onödan! Plocka upplysningens blommor och skörda den rätta vägens frukt!"

"Mina lärjungar! Jag har själv kommit till insikt om läran och lärt ut den till er. Ni måste noga följa den och i allt rätta er efter den."

"Den som inte rättar sig efter min lära möter mig inte även om han så gjorde det; tillsammans med mig är han ändå långt borta. Men den som rättar sig efter läran, han är mig nära, om han så vore långt ifrån mig."

4. "Mina lärjungar! Min sista stund är redan så nära.

Avskedsstunden är inte långt borta. Men gråt inte i onödan! Världen är i ständig förändring; inget liv undgår döden. Med min egen kropp som nu sjunker ihop som en skranglig kärra, visar jag er denna sanning om livets förgänglighet."

"Sluta att sörja i onödan, inse att ingenting varar för evigt och öppna ögonen för människovärldens sanna beskaffenhet! Att försöka förhindra den förändring som ändå äger rum är en orimlig önskan."

"Begärens demon lurar alltid på ett tillfälle att antasta er. Bodde det en giftorm i ert rum, kunde ni ju inte sova lugnt i rummet förrän ni jagat bort ormen."

"Ni måste driva bort begärens demon! Ni måste jaga ut begärens orm! Ni får vara försiktiga och skydda er själ!"

5. "Mina lärjungar! Nu är min sista stund inne. Men ni får inte glömma att denna död är kroppens död. Kroppen har fötts av föräldrarna och uppehållits genom mat; därför blir den också oundvikligen sjuk, såras och förstörs."

"Buddhas väsen ligger inte i den fysiska kroppen, men i upplysningen. Den fysiska kroppen dör här, men upplysningen lever för evigt i den sanna läran, Dharma,

och i utövningen av den. Därför är det inte den som ser min kropp som egentligen ser mig, men det är den som känner min lära."

"Efter min bortgång, är det Dharma, den sanna läran jag lämnat efter mig, som blir er lärare. Följ den och ni förblir trogna mot mig!"

"Mina lärjungar! Under de sista 45 åren av mitt liv har jag lärt ut allt som bör läras och gjort allt som bör göras. Nu har jag inga hemligheter längre; både vad gäller det inre som det yttre har jag utlämnat allt, helt och fullt."

"Mina lärjungar! Min sista stund är här. Om en stund träder jag in i Nirvana. Det här är min sista undervisning".

KAPITEL 2

DEN EVIGE BUDDHA

I

BUDDHAS MEDKÄNSLA OCH LÖFTEN

1. Buddhas ande är av enorm godhet och medlidande: en enorm godhet som på olika sätt frälser alla människor och ett enormt medlidande som insjuknar tillsammans med de sjuka och lider tillsammans med de lidande.

Precis som en moder som hyser kärlek till sitt barn, överger Buddhas ande dig inte för ett ögonblick, utan skyddar, uppfostrar och frälser dig.
"Dina sorger är mina sorger och din glädje är min glädje", säger han och överger dig aldrig.

Buddhas enorma medlidande väcks av människan. I beröring med detta enorma medlidande föds tron inom oss, vilket i sin tur leder fram till upplysning. Det liknar en mor som blir medveten om sitt moderskap genom kärleken till sitt barn och barnet som då känner sig trygg genom att uppleva sin mammas kärlek.

Ändå känner människorna inte Buddhas ande; de lider av att vara fångna i sina illusioner och begär som uppstått på grund av denna okunnighet. Flåsande under bördan av sina hopade synder irrar de omkring bland villfarelsernas berg.

2. Tro nu inte att Buddhas godhet och medlidande verkar endast i vårt nuvarande liv! Trots människans upprepade felsteg har Buddhas tidlösa godhet och medlidande följt henne alltsedan början, genom hennes ständiga återfödelse ända tills nu.

Buddha visar sig alltid inför människorna i sin mest vänliga gestalt och ger dem de visaste sätten för befrielse.

Shakyamuni Buddha föddes som prins i Shakyaätten. Han övergav sitt hem för att leva ett liv i askes och nådde fram till upplysning genom stilla meditationsövningar. Efter att ha predikat den sanna läran (Dharma) bland sina kamrater, bevisade han den till slut själv med sin egen världsliga död.

Eftersom människornas okunnighet är gränslös, är också buddhanaturens strävan gränslös; och eftersom människornas synder är bottenlösa, är också Buddhas godhet och medlidande bottenlös.

Buddha gav fyra stora löften innan han lämnade sitt världsliga liv: 1) att frälsa alla människor, 2) att ta avstånd från alla världsliga begär, 3) att lära sig hela läran och 4) att uppnå den perfekta upplysningen. Dessa fyra löften är bevis på godheten och medlidandet i Buddhas natur.

3. I sin strävan mot målet övade sig Buddha i att undvika synden att döda någon levande varelse. Han önskade att alla människor skulle få lära känna välsignelsen med ett långt liv.

Buddha tränade sig i att undvika synden att stjäla. Han önskade att alla människor skulle ha allt de behöver.

Buddha tränade sig i att undvika vulgära handlingar. Han önskade att alla människor skulle göra sig av med sina fula avsikter och inte lida av otillfredsställda begär.

I sin strävan mot målet övade sig Buddha i att undvika svek. Han önskade att alla människor skulle känna den sinnesfrid som följer då man talat sanning.

Genom att försöka undvika falskhet, önskade han att alla människor alltid skulle tala kamratligt med varandra om vägen till sanningen.

Genom att träna sig i att undvika förtal önskade han att alla skulle få känna sig trygga och inte förlora fattningen.

Genom att träna sig i att undvika struntprat, önskade han att alla skulle utveckla ett hjärta av samförstånd.

I sin strävan mot målet tränade sig Buddha i att befria sig från girigheten. Han önskade att alla människor skulle kunna njuta av den friheten.

Genom att träna sig i att undvika hat, önskade han att allas sinne skulle fyllas av godhet.

Genom att undvika okunnighet önskade han att alla människor skulle förstå och inte förbise lagen om de orsaker som bestämmer vårt öde.

På så sätt omfattar Buddhas godhet och medlidande alla människor. Hans uppmärksamhet är hela tiden inriktad på deras lycka. Buddha älskar människorna som föräldrar älskar sina barn och önskar att de kunde ta sig över havet av villfarelser.

II

BEFRIELSEN GENOM BUDDHA OCH METODERNA

1. Det är svårt för människorna som drunknat i havet av villfarelser att uppfatta Buddhas ord till dem från upplysningens fjärran strand. Därför återvänder Buddha själv hit till denna värld för att använda sina metoder för frälsning.

"Låt mig ta en liknelse", sa Buddha. "I en stad bodde en gång en rik man vars bostad fattade eld. Den rike mannen, som varit borta från hemmet, kom tillbaka och fick se att hans barn var så upptagna av sin lek att de inte märkt branden. De var fortfarande inne i huset.

Fadern ropade: Kom ut, barn! Skynda er ut ur huset, fort! Men barnen märkte honom inte.

Den orolige fadern ropade nu: Barn! Här har ni några roliga leksaker; kom genast ut, så får ni dem! Den här gången uppmärksammade barnen ordet leksaker, sprang ut ur det brinnande huset och kunde räddas från olyckan."

Denna värld är som ett brinnande hus. Men människorna i den vet inte att huset brinner och att de riskerar att brännas ihjäl. Driven av sitt stora medlidande använder sig därför Buddha av alla tänkbara tillvägagångssätt

för att rädda dem.

2. Buddha sa: Låt oss ta ännu en liknelse! Det var en gång den ende sonen till en rik man. Han lämnade sitt hem, levde ett kringirrande liv och blev utfattig.

Fadern reste nu långt ifrån sin hemtrakt för att leta efter sin son med alla till buds stående medel. Men förgäves!

Många årtionden hade gått, och sonen som nu levde i stor misär råkade en dag komma till staden där fadern bodde.

Fadern, som genast känt igen sin son, skickade uppfylld av glädje en tjänare till att hämta hem honom. Men rädd som han var för att bli lurad, vägrade sonen att följa med.

Därför skickade fadern återigen en av sina tjänare att erbjuda sonen en arbetsplats med god lön. Då lät sig sonen lockas med, tog arbetet och blev en av tjänarna.

Den rike fadern befordrade så småningom sin son, som ju arbetade i sitt eget hem utan att veta om det. Det gick så långt att fadern anförtrodde honom själva skattkammaren, men ändå kände sonen inte igen sin far.

Fadern var glad över sin sons pålitlighet. Då han insåg att han närmade sig slutet på sitt liv, kallade han en dag till sig sina släktingar, vänner och bekanta och berättade: "Mina vänner, det här är mitt barn, den son, som jag i många år letade efter. Från och med nu är alla mina ägodelar och rikedomar hans".

Förvånad över sin fars bekännelse sa sonen: "Jag har inte bara funnit min far, utan också alla dessa rikedomar som nu är mina! "

Den rike fadern i denna liknelse är i själva verket Buddha. Den irrande sonen är alla människor. Buddhas godhet och medlidande riktas mot alla såsom faderns kärlek till sin ende son. Buddha lär och leder alla såsom sina barn och låter dem bli rika genom sin upplysnings skatter.

3. Buddhas medlidande är lika för alla och han behandlar alla som sina barn. Men hans metoder för frälsning skiljer sig alltefter individernas läggning. Det liknar regnet som faller på alla växter: regnet är detsamma för alla växter, men varje växt mottar det alltefter sina behov.

4. Föräldrar älskar alla sina barn oavsett hur många de är. Men om det finns någon sjuk bland dem, så dras föräldrarnas omsorger till den sjuka.

Det är likadant med Buddhas godhet och medlidande: Det är lika för alla, men särskild omtanke riktas mot stora syndare och mot de som lider på grund av okunnighet.

Solen går upp i öster, besegrar mörkret och låter allt och alla växa. På samma sätt är det med Buddha: han uppenbarar sig bland människorna, besegrar det onda och får det goda att växa. Han skänker kunskapens ljus som skingrar okunnighetens mörker och leder människorna fram mot upplysning.

Buddha är god som en far och medlidsam som en mor. Full av godhet och medlidande för alla människor i världen, hänger han sig helt åt dem. Ingen kan frälsas utan Buddhas godhet och medlidande; såsom Buddhas barn behöver människorna hans metoder för frälsning.

III

DEN EVIGE BUDDHA

1. Alla tror att Buddha är den som föddes till kungason, blev tiggarmunk och nådde upplysning. I själva verket har Buddha funnits till i en oändligt lång tid. Buddha har för alltid existerat i världen. Såsom evig har han känt till allas karaktär och använt sig av alla tänkbara sätt för att frälsa dem.

Det finns ingen lögn i den eviga sanna läran, Dharma. Buddha känner nämligen allting i världen precis som det är, och undervisar alla människor i det.

Det är verkligen svårt att känna allting i världen precis som det är. Det som händer i världen är inte sant om man tror att det är sant, men inte heller falskt om man tror att det är falskt. Det är omöjligt för de okunniga att veta vad som försiggår i denna värld.

Buddha ensam känner världen precis som den är. Därför säger han inte om vad som händer i världen att det är sant eller falskt, gott eller ont, utan framställer det precis som det är.

Vad Buddha försöker lära ut är: Alla människor bör odla det godas rot alltefter sin karaktär, sina handlingar och sin övertygelse.

2. Buddha lär inte bara med ord utan också med sitt liv. Buddhas liv är evigt, men han tar till döden som ett medel för att kunna få upp ögonen på glupska människor.

En läkare med många barn var bortrest. Under tiden råkade hans barn få i sig gift och blev mycket sjuka. Läkaren kom hem och blev chockad av händelsen. Han gav barnen en bra medicin.

De barn som inte hade förlorat sitt sunda förnuft tog medicinen och blev friska igen. Men de som redan var alltför påverkade av giftet ville inte ta medicinen.

Läkaren, som ju också var barnens far, bestämde sig då för en drastisk åtgärd i hopp om att bota dem. Han sa till barnen: "Jag måste ge mig ut på en lång resa. Jag är gammal och kan dö när som helst. Om ni får höra talas om min död, ska ni ta medicinen som jag lämnar här och bli friska igen." Han for så ut på en lång resa. Efter en tid skickade han sändebud till barnen och lät meddela sin bortgång.

Barnen fick meddelandet. De blev djupt ledsna och jämrade sig: "Pappa är död. Nu har vi inte längre någon som kan beskydda oss! " Mitt i sorgen och känslan av att ha blivit övergivna, kom barnen ihåg pappans sista ord. De tog därför medicinen och blev friska igen.

Klandrar man denne läkare och pappa för hans lögn? Buddha liknar denne far; han låtsades leva sitt liv och dö för att kunna frälsa människorna som jagas av olika slags begär.

KAPITEL 3

BUDDHAS FORM OCH HANS DYGDER

I

BUDDHAS TRE FORMER

1. Sök inte Buddha i hans utseende eller kropp! Varken utseendet eller kroppen är den sanne Buddha. Den sanne Buddha är upplysningen själv. Den som ser upplysningen ser därför Buddha på riktigt.

Om någon säger sig ha sett Buddha då han sett något underbart i denna värld, så är det bara missbedömningen av ett okunnigt öga. Buddhas riktiga utseende kan inte uppfattas med människoögat. Det går inte att känna igen Buddha från beskrivningar, hur utmärkta de än må vara. Man kan heller inte tala om Buddhas utseende, vilka ord man än använder.

Vi talar här om Buddhas sanna utseende. I själva verket är det så att en Buddha med ett utseende inte alls är någon Buddha. Buddha har inget utseende. Trots det visar han sig obesvärat i de skepnader han vill.

Buddhas form och hans dygder

Om en person som ser Buddha klart utan att bry sig om hans utseende, kan man därför säga att han fått en inneboende förmåga att se Buddha.

2. Buddhas kropp är upplysning och existerar för evigt utan att förfalla. Det är inte en kropp som uppehålles genom mat utan en kraftig kropp bestående av kunskap. Buddha är därför fri från ängslan och sjukdom och består för evigt oförändrad.

På grund härav förintas inte Buddha någonsin. Han förintas inte förrän upplysningen förintas. Denna upplysning uppenbarar sig i form av kunskapens ljus, som låter människorna upplysas och låter dem födas i Buddhas värld.

De som inser detta blir Buddhas barn. De stöder Buddhas lära, följer hans läror och för dem vidare till nästa generation. Ingenting kan jämföras med Buddhas underbara kraft!

3. Buddha har tre former: den sanna lärans form eller Dharma-kaya, en form som är vår individuella sinnebild av Buddha eller Sambhoga-kaya samt en form av förkroppsligande d.v.s. den historiske Buddha eller Nirmana-kaya.

Dharma-kaya är substansen av Dharma, d.v.s. den sanna läran, i sig själv. Dharma är en förening av sanningen precis som den är i denna värld och insikten om den.

Eftersom den sanna läran är Buddha, har han varken färg eller form. Eftersom han inte har vare sig färg eller form, varken kommer eller går han. Eftersom han varken kommer eller går, finns det ingen plats som inte är uppfylld av honom. Likt den blå himlen täcker han allt och alla.

Det är varken så att han existerar därför att människan tänker på honom eller så att han inte existerar därför att människan har glömt honom. Det är varken så att han kommer när människan är glad eller så att han går när människan latar sig. Buddha själv existerar oavsett alla rörelser i människans själ.

Buddhas kropp fyller alla världar, täcker alla platser och existerar för evigt oavsett vad människorna tänker om honom.

4. Sambhoga-kaya innebär att Buddha som i Dharma-kaya inte har någon fysisk form, uppenbarar sig för att rädda människorna från deras lidanden. Han ger löften, tränar sig, avslöjar sitt namn, leder och frålser människorna.

Buddhas form och hans dygder

På grund av sitt stora medlidande frälser Buddha på olika sätt oändligt många människor. Han är elden som bränner upp rishögen av människans begär och vinden som blåser bort hennes lidande lika lätt som dammkorn.

Nirmana-kaya innebär att Buddha uppenbarar sig i världen i kroppslig form för att kunna fullfölja den frälsning som gjorts möjlig genom Sambhoga-kaya. Han visar sig alltefter människornas karaktär med sin födelse, avsägelse av denna värld och insikt om upplysningen. Buddha leder alla människor med olika medel och varnar genom att visa dem sjukdom och död.

Ursprungligen är Buddhas egentliga form en Dharma-kaya. Men eftersom människornas natur är olika, visar Buddha sig i olika gestalter därefter. Även om Buddhas skepnad varierar alltefter människans öga, beroende på hennes begär, gärningar och förmåga, så visar ändå Buddha bara en enda sanning.

Buddha har tre former. Det är för att genomföra en enda sak – naturligtvis att frälsa människorna.

Även om Buddha kan visa sig i otaliga, enastående skepnader och vid alla tänkbara tillfällen, är hans kropp ändå inte Buddha.

Buddha har nämligen ingen fysisk kropp. Han har upplysning som sin kropp och fyller allt och alla. Buddha visar sig alltid inför de människor som ser sanningen.

II

MÖTE MED BUDDHA

1. Det är sällan Buddha visar sig i denna värld. När han gör det uppnår han upplysningen, presenterar den sanna läran, skär av tvivlets snara, drar upp begärens frestelser med roten, täpper till källan till det onda och går obehindrat fritt omkring i denna värld. Det finns inget bättre i denna värld än att vörda Buddha!

Buddha uppenbarar sig i denna värld för att sprida Dharma och för att välsigna alla med dess välgörande sanning. Eftersom Buddha inte kan överge lidande människor, uppenbarar han sig i denna värld så full av sorg och lidande.

Det är svårt att förkunna den sanna läran i en värld där det inte finns någon rättvisa, som är full av falskhet, där människorna aldrig tröttnar på sina begär utan är syndiga både till kropp och själ och har ett kort liv. Bara genom sitt stora medlidande övervinner Buddha dessa svårigheter.

2. Buddha är god vän med alla i denna värld. Om han

träffar någon som lider av bördan från världsliga begär, bär Buddha bördan i hans ställe.

Buddha är den sanne mästaren i världen. Om någon lider av villfarelser, jagar Buddha bort dess mörker med sin visdoms ljus.

Liksom kalven inte lämnar sin mor, lämnar man inte Buddha om man en gång har lyssnat till den sanna läran. Det beror på att det alltid är en glädje att lyssna till läran.

3. När månen gömmer sig, säger vi att månen har gått ned. När månen visar sig, säger vi att månen har gått upp. Men månen finns alltid och varken gömmer eller visar sig. Det är på samma sätt med Buddha; han finns alltid och varken uppenbarar sig eller försvinner. Men för att lära människorna visar han sig i form av uppenbarelse och försvinnande.

Människorna talar om månens olika faser, om att månen är full eller ny. Egentligen är månen alltid full, den varken växer eller minskar i storlek. På samma sätt är det med Buddha; han finns alltid oförändrad och varken uppenbarar sig eller försvinner. Men alltefter människornas önskan uppenbarar han sig eller försvinner.

Månen visar sig ovanför allt och alla, ovanför städer, byar, berg och floder. Den kan ses i vattenpussar, i

vattenkrukor liksom i daggdroppen på spetsen av ett fint blad. Månen följer alltid oss i spåren även om vi går hundratusentals mil. Månen är densamma, men ändrar sig alltefter människorna som ser på den. På samma sätt är det med Buddha; han visar sig i otaliga skepnader alltefter folk i världen. Men han existerar för evigt och förändras egentligen aldrig.

4. Förhållandet att Buddha har uppenbarat sig och försvunnit kan förklaras enligt lagen om orsak och villkor. Han uppenbarar sig när förutsättningarna för att frälsa människorna är goda nog och han försvinner när tiden inte längre är gynnsam.

Även om Buddha skenbart uppenbarar sig eller försvinner, gör han i själva verket varken det ena eller andra. Vi måste känna till denna princip och inte bli förvånade eller ledsna över allas och allts föränderlighet. Vi måste i stället komma till insikt om den sanna upplysningen och nå fram till den bästa visdomen.

Det har redan förklarats att Buddha inte har en fysisk kropp utan är av upplysning. Den fysiska kroppen kan ses som ett kärl; om kärlet är fyllt med upplysning kan det kallas för Buddha. Därför kan inte den som fäster sig vid hans fysiska kropp och klagar över hans försvinnande se den sanne Buddha.

Egentligen är allt och alla av naturen lika och överstiger skillnader mellan uppenbarelse och försvinnande, mellan kommande och gående och mellan gott och ont.

Dessa skillnader är endast orsakade av förutfattade meningar hos åskådaren. Med Buddhas sanna skepnad förhåller det sig på samma sätt: han varken uppenbarar sig eller försvinner.

III

BUDDHAS DYGDER

1. Buddha prisas för sina fem dygder. De är: ett ädelt uppförande, ädla åsikter, hög visdom, förmågan att predika sanningen och kraften att leda människor till utövandet av läran.

Buddha har också åtta fina egenskaper. De är 1) han ger människorna belöning och lycka, 2) hans lära ger resultat omedelbart i denna värld, 3) han lär oss att riktigt bedöma gott och ont, rätt och fel, 4) han lär oss den rätta vägen och låter oss komma till upplysning, 5) han leder alla utan skillnad på en väg, 6) han är inte högmodig och skrytsam, 7) han lever som han säger och säger som han gör samt 8) han uppfyller sina löfter och slutför helt sina handlingar.

Genom meditation bevarar Buddha sin stillhet och frid. Gentemot alla slags människor visar han godhet och medlidande. Han visar ett ständigt jämnmod och känner den glädje som endast ger sig till känna sedan man lämnat alla synder och renat sin själ.

2. Buddha är förälder till alla människor. Liksom föräldrar först talar till sitt barn som ett barn i 16 månader efter födseln och sedan lär barnet ett riktigt språk, lär Buddha ut sin lära med människospråk. Han visar sig i en skepnad som människorna kan se och låter dem bo och leva i en atmosfär av trygghet och lugn.

Buddha lär ut sin lära med ett språk. Människorna lyssnar till läran alltefter sin karaktär och förmåga. De gläder sig över att Buddha lär ut sin lära för deras skull.

Buddhas själstillstånd är fjärran ifrån vad de vilsekomna människorna kan föreställa sig. Det är omöjligt att beskriva det med ord. Men om vi ändå försökte, måste vi ta till liknelser.

Gangesfloden är nedsmutsad av sköldpaddor, fiskar, hästar och elefanter. Ändå är den alltid ren. Buddha är liksom floden. Andra religioners fiskar och sköldpaddor simmar i närheten och försöker störa honom. Men

förgäves; han störs inte det minsta och hans tankar förblir rena.

3. Buddhas visdom är i allt förnuftig, undviker ytterligheter och går den gyllene medelvägen. Buddhas visdom förstår alla människors tankar oavsett olikheter i skrift och språk. På nolltid begriper han allt i vår värld.

Såsom alla stjärnor på himlen speglar sig i det stilla havet, speglas alla människors själar och tankar liksom allt annat i Buddhas visdomshav. Därför kallas Buddha Den Allvetande.

Buddhas visdom uppfriskar alla människors själ och ger dem ljus. Den låter människorna inse meningen med denna värld, med framträdande och försvinnande, orsak och verkan. Det är verkligen bara tack vare Buddhas visdom som människorna får vetskap om denna värld.

4. Buddha uppenbarar sig inte bara som Buddha utan visar sig ibland i skepnaden av en demon, en kvinna, en gud, en konung eller en statsman. Han visar sig även i bordeller och spelhus.

När epidemier härjar, framträder han som läkare, ger medicin och lär ut sin lära. I krigstider lär han den rätta läran och hjälper människorna att undvika katastrofer. Han berättar om förgänglighet och osäkerhet för de egoistiska och högmodiga. Han visar den eländiga verkligheten i vår värld för dem som är fångade i nätet av världsliga nöjen.

Buddhas verk manifesterar sig på så sätt i världens alla företeelser. Eftersom allt har sitt ursprung i Dharmakaya, d.v.s. i Buddhas sanna väsen, finner vi också källan till evigt liv liksom frälsningen av ett oändlight ljus i denne samme Buddha.

5. Denna värld är orolig som ett brinnande hus. Människorna är omsvepta i ett töcken av okunnighet och har förlorat förståndet på grund av vrede, avundsjuka, svartsjuka och alla möjliga begär. Såsom spädbarnet behöver sin mor, måste vi alla vara beroende av Buddhas nåd.

Buddha är den heligaste av alla helgon och hela världens fader. Därför är vi alla Buddhas barn. människorna är endast upptagna av nöjen i världen och äger inte visdom nog att genomskåda dess olyckor. Världen är full av sorger och lidanden; lågorna av åldrande och död brinner oupphörligt.

Buddhas form och hans dygder

Buddha befinner sig långt borta från det brinnande hus som kallas villfarelsernas värld. Han säger: "Denna värld är nu min och alla levande varelser som bor där är mina barn. Jag ensam kan frälsa dem från deras ändlösa bekymmer".

Buddha är den mäktige konungen av Dharma. Han kan predika för människorna som han önskar. Han har uppenbarat sig i denna värld bara för att ge människorna trygghet och välsigna dem. Buddha har predikat om Dharma för att rädda männsikorna från deras sorger och lidanden. Men helt upptagna av sina begär vill människorna varken lyssna på eller ens lägga märke till honom.

De som lyssnar till Buddhas lära och gläds åt det blir fria från villfarelserna och bekymren i denna värld. "Till min lära kan man ansluta sig endast genom tron. Det är nämligen endast genom att tro på Buddhas ord och inte med hjälp av sin egen kunskap som man kan följa min lära", sa Buddha. Följaktligen bör vi lyssna till Buddhas lära och praktisera den.

DHARMA

KAPITEL 1

LAGEN OM ORSAKER OCH VILLKOR

I

FYRA SANNINGAR

1. Människovärlden är full av sorg och lidande. Livet är ett lidande, åldrande, sjukdom och död likaså. Att möta någon som man hatar är ett lidande, att skiljas från någon som man älskar är ett lidande och att förgäves försöka uppfylla sina begär är ett lidande. Ett liv som inte är fritt från olika begär är verkligen ett lidande. Detta kallas sanningen om lidandet.

Orsaken till livets lidande ligger utan tvivel i våra världsliga begär. Spårar man dessa begär tillbaka till deras källa, förstår man att de har sina rötter i den häftiga livstörst vi har sedan födseln. Denna livstörst som bottnar i att vi är starkt fästade vid livet, förvandlas till begär efter allt vi ser och hör, ibland t.o.m. efter döden. Det här kallas sanningen om orsaken till lidandet.

Om vi förintar roten till våra världsliga lidelser och inte längre känner några begär, försvinner också våra

sorger och lidanden. Det här kallas sanningen om slutet på lidandet.

För att uppnå ett tillstånd utan begär och lidanden, måste vi följa den rätta åttafaldiga vägen. Den består av: rätta åsikter, rätta tankar, rätta ord, rätt uppförande, rätt levnad, rätt strävan, rätt minne och rätt koncentration. Det här kallas sanningen om den rätta åttafaldiga vägen för slutet på begären.

Dessa sanningar bör vi hålla i minnet. Vår värld är full av sorger och lidanden och alla som önskar slippa ifrån det, måste göra sig av med sina världsliga begär. Ett liv bortom lidanden och begär kan bara uppnås genom upplysningen. Endast denna åttafaldiga väg leder fram till upplysning.

2. Alla som söker upplysningen måste förstå de här heliga fyra sanningarna. Utan kännedom om dem ska man i all oändlighet irra omkring på villfarelsens stigar. Personer som känner de fyra heliga sanningarna kallas "de som har fått upplysningens ögon".

Därför måste de som vill följa Buddhas lära

koncentrera sig och försöka att klart förstå meningen med de fyra heliga sanningarna.

Helgon i alla tider har, om de varit sanna helgon, förstått de fyra heliga sanningarna och undervisat om dem.

Först sedan en människa klart förstått de fyra sanningarna tyglar hon sina begär, strider inte med andra, dödar inte, stjäl inte, begår inte äktenskapsbrott, bedrar inte, förolämpar inte, smickrar inte, avundas inte, blir inte arg, glömmer inte livets förgänglighet och lämnar inte den rätta vägen.

3. Att följa vägen är som att komma in i ett mörkt rum med en fackla i handen. Mörkret sveps genast bort och rummet fylls med ljus.

När man följer den heliga vägen och klart förstår de fyra heliga sanningarna, vinner man visdomens ljus och mörkret av okunnighet skingras.

Buddha leder människorna endast genom att visa de fyra sanningarna. Den som riktigt förstått Buddhas lära uppnår den sanna upplysningen i vår flyktiga värld tack vare dessa fyra heliga sanningar. Därigenom kan han leda och stödja andra människor i världen. För okunnigheten,

som är källan till alla världsliga begär, försvinner när dessa fyra heliga sanningar blivit förstådda.

Genom de fyra heliga sanningarna når Buddhas lärjungar fram till kunskap om olika läror och får visdom och insikt att förstå meningen i allt. De kan fritt undervisa i läran till alla människor i världen.

II

UNDERBARA SAMBAND

1. Liksom det finns orsaker till människornas lidanden och en väg till upplysning, föds allt och dör genom samverkan mellan orsaker och villkor.

Regn, blåst, blomning och lövfällning uppträder och försvinner enligt samma lag för samverkande orsaker och villkor.

Vi föds genom föräldraskapets förutsättningar. Kroppen uppehålles genom mat och själen växer av erfarenheter och kunskaper.

Därför måste det vara så att både kropp och själ formats av villkoren samt att de också förändras enligt villkoren.

Såsom nätmaskorna förenar sig och bildar ett helt

nät, består allt i denna värld av maskor som förenar sig med varandra.

Om man tror att en nätmaska ensam är en maska, har man fel.

En maska kallas maska enbart när den förenad med andra maskor tjänstgör som en del i hela nätet.

2. Blommor blommar som resultat av olika villkor som får dem att blomma. Blad faller som resultat av olika villkor som får dem att falla. Det är absolut inte så att blommorna blommar av sig själva eller så att bladen faller av egen vilja.

Blomning och lövfällning sker genom resultatet av en serie villkor. Så förändras allting. Ingenting existerar av sig självt eller förblir oföränderligt.

Det är en evig, oförändelig sanning att allting skapas genom en serie villkor och försvinner på samma sätt. Allting förändras och ingenting består för gott. Endast denna sanning står för evigt oförändrad.

III

EN ORSAKAD TILLKOMST

1. Hur uppstår då människornas oro, sorg, lidande och

ångest? Det beror bara på att människorna är fulla av begär.

De fäster sig vid rikedom, vid ära och vinningar, vid bekvämlighet och nöjen samt vid sig själva. Ur dessa begär föds kvalen och lidandet.

Sedan tidernas begynnelse har vår värld varit full av olyckor och bedrövelser. Människornas sorger och lidanden förstärks ytterligare av oundvikligt åldrande, sjukdom och död.

Men vid närmare eftertanke inser vi att alla dessa sorger och lidanden är orsakade av våra starka begär. Tar vi avstånd från dem, försvinner varje spår av oro och lidande.

Vid noga undersökning av dessa begär, upptäcker man okunnighet och girighet i människornas själ.

Med okunnighet menas att vi inte ser tingens ständigt förändrade skepnad och att vi inte heller känner till lagen om orsak och verkan. Med girighet menas att vi åtrår det som aldrig kan förvärvas, fäster oss vid det och älskar det.

Olikhet mellan tingen existerar egentligen inte. Det är bara något som uppfunnits genom okunnighet och

girighet. Skillnad mellan goda och onda ting existerar egentligen inte. Det är bara något som skapats genom okunnighet och girighet.

Alla människor tänker alltid onda tankar och kan, på grund av sin okunnighet, inte se rätt. Eftersom de är helt upptagna av sig själva, begår de misstag. Resultatet blir att de kommer helt vilse i sitt liv.

Denna villfarelse får liv genom att vi sår dess frö med själen på våra gärningars fält, täcker över med okunnighetens jord, göder med lystnadens regn, bevattnar med egensinnighet och späder på med onda föreställningar.

2. Därför är det, när allt kommer omkring, själen som skapar världen av villfarelser med oro, sorg, lidande och ångest.

Denna värld av villfarelser är ingenting annat än skuggan av den själ som skapat den. Ändå är det genom samma själ som också upplysningen skapas.

3. Det finns tre felaktiga uppfattningar. Följer man

dessa uppfattningar, kommer allt i världen att förnekas.

För det första; somliga påstår att allt vi upplever är förorsakat av ödet. För det andra: somliga påstår att det är genom guds vilja. För det tredje: somliga påstår att allting är oberoende av både orsaker och villkor.

Om allting styrdes av ödet, vore det ödet som fick oss att göra gott eller ont och ödet som gav oss lycka eller olycka. Då funnes det ingenting annat för oss än ödet.

Då skulle människorna inte längre hysa förhoppningar eller sträva efter att göra någonting eller att undvika det. Då skulle det inte längre finnas förbättring och framgång i världen.

Uppfattningarna att allt sker genom guds vilja och att allt är oberoende av orsaker och villkor kan kritiseras på samma sätt. För då betyder viljan, strävan och meningen med att lämna det onda och göra det goda inte längre någonting.

Därför är dessa tre uppfattningar felaktiga. Allting föds och försvinner genom orsaker och villkor.

KAPITEL 2

MÄNNISKOSJÄLEN OCH TINGENS SANNA NATUR

I

OBESTÄNDIG OCH UTAN SJÄLVSTÄNDIGHET

1. Både kropp och själ har skapats genom samverkande orsaker och villkor. Därför äger vår kropp ingen självständighet. Den är en samling orsaker och villkor och är därför obeständig.

Vore kroppen självständig, kunde den bestämma över sig alltefter behag.

En konung kan göra vad han önskar i sitt land; han ger straff till den som ska straffas och pris till den som ska prisas. Ändå blir han sjuk fast han inte har bett om det och åldras fast han inte har önskat det. När det gäller den egna kroppen kan han inte göra som han behagar.

Inte heller själen äger någon självständighet. Också den är resultatet av orsaker och villkor och förändras oavbrutet.

Vore själen självständig, kunde den bestämma över

sig alltefter behag. Men själen tänker på det onda fast den inte önskar det, avlägsnar sig från det goda fast den inte vill det och kan inte göra en enda sak som den tänkt sig.

2. Tillfrågas vi huruvida kroppen är för evigt densamma eller obeständig, svarar säkert alla att den är obeständig.

Tillfrågas vi huruvida det obeständiga är ett lidande eller en glädje, svarar säkert de som har upptäckt att vi alla födda varelser så småningom åldras, blir sjuka och dör, att det är ett lidande.

Det är ett misstag att tro att något så obeständigt, så föränderligt och fullt av lidande, kan äga självständighet och tillhöra oss.

Detsamma gäller för själen; den är obeständig, full av lidande och saknar självständighet.

Den själ och kropp varav vi är formade samt den omkringliggande världen står därför utanför begrepp som ”jag” och ”min”.

Det är bara den okunniga själen som hänger sig fast vid tanken på ”jag” och ”min”.

Eftersom kroppen och dess omgivning skapats

genom samverkande orsaker och villkor, förändras de ständigt och håller sig inte oförändrade ett ögonblick.

Själen förändras som rinnande vatten eller en fladdrande ljuslåga. Det är som om en apa for runt och levde i själen; den håller sig inte stilla ett ögonblick.

En vis människa som ser och hör det här, bör sluta upp med att vara fäst vid sin kropp och själ. Vi kan nå upplysning om vi inte är bundna vid vår kropp och själ.

3. Det finns fem saker som ingen i den här världen kan förverkliga. De är 1) att undgå åldrande fastän vi hela tiden blir äldre, 2) att slippa ifrån sjukdomar fastän kroppen lätt kan insjukna, 3) att undgå döden fastän kroppen kommer att dö, 4) att undkomma förintelse och 5) att inte ta slut fastän allt ska förintas och ta slut.

Vanliga människor i världen möter dessa oundvikliga fakta och plågas och bekymras av dem i onödan. Men de som har fått undervisning i Buddhas lära har aldrig sådana dumma bekymmer då de ju vet att det oundvikliga är oundvikligt.

Det finns också fyra sanningar i världen: 1) alla levande varelser skapas i okunnighet, 2) allt som är föremål för våra begär är obeständigt, plågsamt och

osäkert, 3) allt existerande är obeständigt, plågsamt och osäkert samt 4) ”jag” eller ”min” finns inte.

Allting är obeständigt och flyktigt och ingenting, vad det än gäller, äger ett ”jag”; dessa sanningar står kvar oförändrade oavsett om Buddha uppenbarar sig i världen eller inte. Buddha som vet och förstår detta, leder och lär människorna.

II

SJÄLENS KONSTRUKTION

1. Villfarelser såväl som upplysning är själens verk. Allting skapas av själen; den är som trollkarlen som trollar fram saker fritt och obehindrat.

Det finns ingen gräns för själens förändringar och inte heller för dess aktivitet. Av en oren själ skapas en oren värld och av en ren själ skapas en ren värld. Därför är förändringarna i vår omgivning också utan gräns.

Precis som artisten målar en tavla, skapar själen sin omvärld. Medan världen skapad av Buddha är ren och fri från världsliga begär, är människornas värld nedsmutsad och full av begär.

Människosjälen och tingens sanna natur

Som en skicklig artist målar själen mångskiftande världar. Det finns inte någonting i denna värld som inte är själens verk. Buddha är liksom själen och människorna är liksom Buddha. Därför finns det ingen skillnad mellan de tre, själen, Buddha och människan, när det gäller att skapa fram allting.

Buddha förstår ordentligt att allting skapas av själen. Den som förstår saken på samma sätt kan därför se den sanne Buddha.

2. Men själen oroas alltid och är aldrig fri från sorger och bekymmer. Den oroas för det som redan har skett och för det som ännu inte har ägt rum. Det beror på att själen innehåller okunnighet och sjuklig girighet.

Av girigheten skapas denna värld full av villfarelser och en mängd samverkande orsaker och villkor för det, finns inne i själva själen.

Både liv och död skapas av och finns endast i själen. När själens illusioner om död och liv förintas, upphör också våra villfarelser om liv och död.

Villfarelsens värld skapas av själen och blir till genom att vi ser med ett vilselett sinne. När vi förstår att det inte existerar några villfarelser utanför själen, kan vi frigöra oss från synden och nå upplysning.

På det här viset leds denna värld, dras med av och härskas av själen. På grund av villfarelserna inom själen skapas en värld full av bekymmer.

3. Allting kontrolleras av själen, styrs och formas av själen. Såsom kärran följer dragoxen följer lidandet en person som talar och uppför sig med orent sinne.

Men den som visar godhet i tal och handling följs av glädjen som ständig följeslagare. Den som handlar i ondska lider av det i detta liv och får lida ännu mer av vedergällningarna i nästa.

Den som låter godheten styra sina handlingar gläds åt det i detta liv och får ännu mera glädje av belöningarna för det i nästa liv.

Grumlas själen, blir dess väg ojämn och man faller ohjälpligt omkull. Är själen ren, blir dess väg jämn och lätt.

Den som kan njuta av renhet till kropp och själ har rivit sig lös från demonernas nät och går på Buddhas jord. Den som är lugn till sinnes får trygghet att kunna flitigt utveckla sin själ både dag och natt.

III

DEN SANNA NATUREN

1. Allt i denna värld har skapats genom orsaker och villkor och är inte olika sinsemellan. Olikheter har uppfunnits av människornas fördomsfulla tankar.

Det finns ingen skillnad mellan väst och öst på den stora himlen. Likväl skiljer människorna väst från öst och fäster sig vid benämningarna.

Räkneorden, från ett till oändlighet, är alla fullständiga enheter. De är egentligen inte olika, om det så är ett stort eller litet tal. Mén närda av sitt habegär, skiljer människorna på dem för att kunna påvisa olika mängd.

Det finns ursprungligen varken liv eller undergång. Ändå ser vi skillnad mellan liv och död. Det finns inte någon skillnad i sig mellan gott och ont i mänskliga gärningar. Ändå ser vi skillnad mellan gott och ont. Det är människornas fördomar!

Buddha står långt bortom det här särskiljandet. Han ser världen som ett förbidragande moln eller som en synvilla som det vore meningslöst att både förkasta eller ta. Buddha överträffar själens fallgropar.

2. Människorna fäster sig vid allting genom sin inbilskhet; de fäster sig vid rikedom, förmögenhet, namn och liv.

De har illusioner om existens och icke-existens, gott och ont, rätt och fel; allt detta leder till upprepade villfarelser och framkallar bekymmer och lidanden.

Det var en gång en man som var på en lång resa. Han råkade komma till en stor flod och tänkte: "Den här sidan av floden ser farlig ut. Den andra sidan verkar däremot säker". Han byggde sig så en flotte och kom

tryggt över till andra sidan floden. Mannen tänkte nu så här: "Denna flotte har tryggt burit mig till den här sidan floden och har därför varit till stor nytta för mig. Därför ska jag inte överge den utan bära med mig den dit jag går".

Kan man säga att denne man gjorde vad han borde göra med flotten? Nej, det kan man inte.

Denna liknelse visar följande: Inte ens något bra ska man fästa sig vid utan kasta bort och överge när det behövs. Detta gäller i ännu högre grad något dåligt; det ska man absolut göra sig kvitt.

3. Ingenting vare sig kommer eller går, föds eller försvinner. Följaktligen kan man varken få eller förlora någonting.

Buddha predikar: "Allting är bortom begrepp som existens och icke-existens och är därför varken existerande eller icke-existerande. Inte heller föds någonting eller försvinner". Det innebär att allting kommit till genom en rad samverkande orsaker och villkor. Eftersom tingen i sig själva inte har någon verklighet, kan man säga att de är icke-existerande. Men eftersom de samtidigt inte saknar

sambband med samverkande orsaker och villkor, kan man säga att de inte är icke-existerande.

Att fästa sig vid någonting på grund av dess yttre form är källan till själens villfarelse. Ser man tingen utan att fästa sig vid dem, uppstår inga illusioner. Upplysning innebär att man insett denna sanning och tagit avstånd från sin inbilskhet.

Världen är verkligen som en dröm och rikedomarna i den som synvillor. Liksom höjden och djupet i en tavla existerar det inte, fastän man kan se det. Allt är som en hägring.

4. Att tro att tingen som skapats genom oräkneliga serier av orsaker och villkor existerar för evigt är ett allvarligt fel som kallas teorin om det bestående. Det är däremot lika felaktigt att tro att de helt försvinner. Detta kallas teorin om icke-existensen.

Bestämdhet och obestämdhet, existens och icke-existens; denna indelning har ingenting med tingens ursprungliga natur att göra. Det är bara en skepnad sedd utifrån människornas förvirrade ögon. Allting är egentligen fritt från en sådan påklistrad skepnad.

Eftersom allting kommit till genom en serie orsaker och villkor, förändras de ständigt. Det finns inget bestående i dem som om de haft en riktig substans. De skiftar och påminner därför om en dröm eller en hägring. Men trots denna ständigt skiftande skepnad är tingen samtidigt till sin sanna natur eviga och oföränderliga.

Floden uppfattas som en flod av människoögat, men inte av en hungrig demon som ser vatten som eld. Men man kan därför inte säga att floden "finns" för demonen eller att den "inte finns" för människan.

Det samma gäller för allting; det går inte att säga om någonting att det varken "finns" eller "inte finns". Allt är som en synvilla.

Men utanför denna vår drömvärld finns det varken något sant liv eller evigt, oföränderligt liv. Det är därför ett lika stort misstag att se på detta liv som tillfälligt som att se på det som verkligt.

Men människorna i världen ser källan till dessa misstag i denna värld. Om det är så att den här världen

bara är en synvilla, kan det inte finnas någon själ som arrangerat synvillan och får människorna att begå misstag. Det är i stället så att misstagen formats inom de dumma människorna som inte förstår denna sanning och som tänker på en tillfällig eller verklig värld.

Den vise inser detta och ser synvillan som synvilla. Han begår därför heller inte den sortens misstag.

IV

DEN GYLLENE MEDELVÄGEN

1. Den som ger sig in på vägen bör undvika två extrema livsföringar. Det första är ett vulgärt liv där man helt låter begären få överhand. Det andra är ett asketiskt liv där man pinar sig till kropp och själ.

Det finns en tredje, gyllene medelväg bortom dessa extrema levnadsföringar. Denna väg öppnar vårt inre öga, vidgar vår visdom och leder oss mot upplysning.

Vad innebär då den gyllene medelvägens livsföring? Den består av den rätta åttafaldiga vägen: rätta åsikter, rätta tankar, rätta ord, rätt uppförande, rätt levnad, rätt strävan, rätt minne och rätt koncentration.

Allting föds och försvinner genom en serie orsaker och har därför ingenting med existens och icke-existens att göra. Okunniga människor ser livet ibland som existerande, ibland som icke-existerande. Men vad den kloke ser övergår begreppen existens och icke-existens; det är den gyllene medelvägens rätta uppfattning.

2. Anta att en timmerstock flyter i en stor flod. Om den inte närmar sig stränderna på höger eller vänster sida, inte sjunker i mittströmmen, inte flyter upp på marken, inte tas upp av en människa, inte fångas in i en virvel eller ruttnar inifrån, så kommer den till slut fram till havet.

Uppfattningen hos den som är inne på vägen och som lever enligt den gyllene medelvägen kan jämföras med berättelsen om timmerstocken i den stora floden. Han fäster sig inte vid vare sig det yttre eller inre, inte vid existerande och icke-existerande eller vid rätt och fel. Han har lämnat sina villfarelser, klänger sig inte fast vid upplysningen utan låter sig föras fram av mittströmmen.

Det viktiga på vägen till upplysning är att undvika ytterligheter och alltid följa medelvägen.

Då vi vet att ingenting varken föds eller försvinner och därför inte har någon bestämd karaktär, ska vi inte fästa oss vid det. Vi ska inte heller fästa oss vid våra goda gärningar. Ingenting får snärja oss.

För att undvika att insnärjas av begär får vi inte gripa tag i och fästa oss vid någonting. Den som söker vägen fruktar inte döden och önskar heller inte livet. Han jagar inte efter den eller den livsuppfattningen.

När människan en gång har fäst sig vid någonting, börjar hon komma vilse i sitt liv. Ett liv på vägen till upplysning innebär därför att man inte låter sig infångas; man lever utan att hålla fast vid, ta upp eller stanna inför någonting i livet.

3. Upplysningen har ingen bestämd form eller klart innehåll; i själva upplysningen finns det därför inget som kan upplysas.

Eftersom det finns villfarelser, existerar också upplysningen. Försvinner villfarelserna, försvinner upplysningen likaså. Utan villfarelse skulle det inte finnas någon upplysning. Utan upplysning skulle det inte finnas någon villfarelse.

Tanken på att upplysningen finns sätter därför bara hinder i vägen. Upplysningen träder i kraft på grund av

mörkret; försvinner mörkret, upphör därför också upplysningen. Både upplysningen och det upplysta försvinner då samtidigt.

Den som följer vägen stannar inte upp vid upplysningen ens när han uppnår den. För att ha upplysning är i själva verket en villfarelse.

När man detta tillstånd, är alla villfarelser i sig själva upplysning och allt mörker ljus. Vi får inte vika från vägen till upplysning förrän alla våra världsliga begär är det samma som upplysning.

4. Att tingen är likställda och inte skiljer sig åt i sin sanna natur kallas Sūnyatā, vilket betyder icke-verklighet. Tingen har inga självständiga egenskaper; de varken föds eller försvinner. Eftersom deras sanna natur inte kan beskrivas med ord, säger man att tingen saknar verklighet.

Allting blir till och existerar genom att komma samman och stå i ömsesidigt beroende. Ingenting formas av sig självt; allting står i relation till allt annat.

Precis som ljus och skugga, långt och kort, svart och vitt inte kan existera oberoende av varandra, har tingen inga egenskaper om de är ensamma. Därför säger man att de är icke-självständiga.

På samma sätt kan inte upplysning existera utan okunnighet och inte okunnighet utan upplysning. Dessa två motsäger inte varandra. Eftersom tingen inte är olika i sin ursprungliga natur, står de heller inte i något motsatsförhållande till varandra.

5. Människorna brukar se födelse och död; i själva verket kan ingenting dö eftersom det aldrig har fötts.

När människan ser tingens sanna natur, kan hon genomskåda illusionen om liv och död.

Människorna tror att de har ett "jag" och klänger sig fast vid sina ägodelar. I själva verket existerar det inte något "jag" och inte heller något som är "mitt". Förstår vi denna sanning, inser vi att det inte finns någon skillnad mellan "jag" och "det andra".

Människosjälen och tingens sanna natur

Människorna omhuldar skillnaden mellan renhet och orenhet. I tingens natur finns det emellertid varken renhet eller orenhet. Skillnaden är bara ett verk av människans godtycklighet.

Människorna håller fast vid skillnaden mellan gott och ont. Men något enbart gott eller enbart ont existerar inte. De som följer vägen till upplysning känner till denna sanning och erkänner ingen sådan tudelning mellan gott och ont.

Vi fruktar olyckan och längtar efter lyckan. Men granskar vi det här med sann visdom, inser vi att olyckan går över i lycka och att själva olyckan i sig är lycka. Denna sanning inser vi då vi förstått att mellan den sanna friheten och de villfarelser som hakat sig fast och stör vår frihet, existerar det egentligen ingen skillnad.

Trots begreppspar som existens och icke-existens, okunnighet och upplysning, ärlighet och falskhet, gott och ont, existerar det egentligen inget motsatsförhållande mellan dem. Deras sanna natur kan man varken tala om, påvisa eller lära känna. Vi måste göra oss kvitt dessa ord och sluta vara godtyckliga. Lyckas vi med det, kommer vi att inse sanningen med alltings icke-verklighet.

6. Precis som lotusblomman inte växer på den rena jorden i ett fjällområde utan föredrar den orena gyttjan, behöver upplysningen gyttjan av våra världsliga begär. Av missuppfattningar och världsliga begär föds fröet till buddhanaturen.

Liksom pärlfiskaren inte kan fånga en ovärdelig, underbar pärla om han inte riskerar alla faror och dyker ner till havets botten, kan vi inte vinna upplysningens skatt om vi inte ger oss ner djupt i begärens gyttjehav. Hos en person som ivrigt klamrar sig fast vid sitt enormt stora "jag" föds först viljan att söka efter vägen som ska leda honom fram till upplysning.

En legend handlar om en eremit som kände sig uppfriskad först sedan han utan att såras klättrat uppför ett helt berg av svärd och sedan han kastat sig mitt i elden utan att brännas ihjäl. På liknande sätt är det med den som söker vägen; han kommer säkert att känna upplysningens friska vind på äregirighetens svärdsberg och mitt i hatets förtärande eld.

7. Buddhas lära leder oss bort ifrån en fördomsfull

dualistisk världsåskådning och får oss att inse att begreppen egentligen inte står i motsatsförhållande till varandra. Det är ett misstag att enbart klänga sig fast vid vad vi tror vara gott och rätt.

Fäster vi oss vid tanken på att allting förändras, är det ett misstag. Lika felaktigt är det att fästa sig vid tanken på att allting är oföränderligt. Fäster vi oss vid vårt "jag", är det ett misstag som hindrar oss från att komma ur lidandet. Fäster vi oss vid tanken på att det inte finns något "jag", är det också ett misstag som gör att vårt sökande efter vägen inte leder till något resultat.

Om vi envisas med att allt bara är ett lidande, är det ett misstag. Lika felaktigt är det att tro att allting är en glädje. Buddhas lära är en medelväg och står skild från dessa ytterligheter.

KAPITEL 3

FRÖET TILL UPPLYSNINGEN

I

DEN RENA SJÄLEN

1. Det finns många olika sorters människor; somliga är lite omtöcknade i själen, andra mycket; somliga är visa, andra dumma.

Somliga människor har god karaktär, andra dålig. Somliga är lätta att lära, andra svåra.

Det är som en damm med många olika sorters lotusblommor; färgerna kan variera från blått, rött, gult och vitt. Vissa blommor växer enbart i vattnet och kommer aldrig ovanför ytan. Andra blommor håller sig alltid ovanför vattenytan. Det finns ännu en sort som aldrig låter sina kronblad komma i beröring med vattnet.

Förutom dessa skillnader skiljer man mellan man och kvinna. Det finns emellertid ingen väsentlig skillnad mellan de båda könen ur mänsklig synvinkel. Precis som mannen kan följa vägen och nå fram till upplysning, kan även kvinnan göra det.

För att kunna lära sig konsten att tämja en elefant behöver man självförtroende, god hälsa, energi, uppriktighet och klokhet. För att kunna följa Buddha och nå fram

till upplysning, behöver vi också dessa fem goda egenskaper. Med dem kan man, oavsett kön, lära sig Buddhas lära utan att det behöver ta så lång tid. Det beror på att vi människor äger förmågan att nå upplysningen.

2. I träningen på vägen till upplysning ser var och en Buddha med sina egna ögon och tror på Buddha med sin egen själ. Det är samma ögon och själ som låtit oss vandra kring till denna dag i en ombytlig värld av födelse och död.

Precis som en kung först och främst måste ta reda på var banditerna håller hus om han önskar anfalla dem, måste vi också bli på det klara med var ögonen och själen befinner sig om vi önskar göra oss kvitt våra världsliga begär.

När man öppnar sina ögon i ett rum, ser man först sakerna i rummet. Först senare tittar man ut genom fönstret och ser utsikten utanför. Vi kan inte se tingen utanför utan att först ha sett tingen inne i rummet.

Om vi har en själ i vårt inre, borde vi först och främst noga känna till sakerna inom oss. Men människorna kan mycket om saker utanför sig själva och vet

knappast någonting om sitt inre.

Om själen fanns utanför kroppen, borde kropp och själ vara skilda från varandra. Kroppen skulle inte veta vad själen vet och tvärtom. Men egentligen känner kroppen vad själen vet och själen vet mycket väl vad kroppen känner. Därför kan man inte säga att själen finns utanför kroppen. Var finns då den egentliga själen?

3. Bundna vid sina begär har människorna sedan urminnes tider vandrat kring i okunnighet och upprepat sina misstag. Det beror på två saker:

För det första tror de att den vilseledda själen, som ju är grunden till detta liv av födelse och död, skulle vara deras sanna natur. För det andra är de ovetande om att bakom den vilsna själen äger de en ren själ som är upplysningens väsen.

Knyter vi näven och lyfter armbågen, ser ögat det och själen uppfattar det. Men själen som uppfattar det är inte den sanna själen.

Värdeomdömen härstammar från girighet i själen. Den är nyckfull och skiftar alltefter orsaker och villkor.

Den är inte självständig utan förändras ständigt. Villfarelserna inträder då människorna tror att denna nyckfulla själ är deras sanna väsen.

Öppnar man sin näve, vet själen om det. Är det handen som rör sig eller själen? Eller ingen av dem?

När handen rör sig, rör sig också själen liksom handen rör sig efter själens rörelser. Men det är endast själens ytskikt som rör sig och inte dess sanna väsen.

4. Alla människor äger en ren, klar själ. Själen är täckt av dammet från villfarelser som förorsakats av yttre orsaker och villkor. Men villfarelserna inom själen är någonting som har lagts till och hör inte till själens väsen. De är som gäster i ett hem, men inte dess värd.

Månen täcks ofta av moln, men blir varken smutsig eller förflyttad av molnet.

Därför får vi heller inte tro att villfarelserna, som är liksom flygande dammtussar, är själens väsen.

Vi bör få upp ögonen för den sanna själen, som förblir orörlig och obefläckad, och återvända till vårt sanna väsen. Man lever i villfarelse då man fäster sig vid

den rörliga, vilsekomna själen och jagas av förvrängda idéer.

Villfarelser och nedsmutsning inom själen förorsakas genom girighet samt genom själens reaktioner på förändringar i yttre förhållanden.

Den själ, som är oberörd av dessa förändringar i yttre förhållanden och förblir ren och stilla under alla omständigheter, är människans sanna själ och herre.

Man kan inte säga att ett värdshus försvinner bara för att gästerna har lämnat det. Inte heller kan man säga att man själv försvinner bara för att den vilsekomna själen, vars existens är helt beroende av yttre omständigheter, försvinner. Något som förändras genom orsaker och villkor i yttervärlden kan inte vara själens sanna väsen.

5. Låt oss tänka på en aula som blir ljus när solen skiner och mörk när solen gömmer sig!

Vi kan kanske lämna tillbaka ljuset till solen och mörkret till natten. Men den kraft som förnimmer ljuset och mörkret kan inte lämnas tillbaka någonstans. Den kan bara återföras till själens väsen, till dess ursprungliga natur.

Det är bara en tillfällig själ som förnimmer ljuset och mörkret när solen går upp och ner.

Genom förändrade förhållanden i yttervärlden blir själen känslig för ljus och mörker. Men denna själ är tillfällig och inte den sanna själen. Källan till kraften som förnimmer ljus och mörker är själens sanna natur.

Känslor som godhet och ondska, kärlek och hat, uppkommer och försvinner alltefter skiftande yttre omständigheter; de är bara reaktionerna från en tillfällig själ som förorsakats av samlad orenhet inom människan.

Det finns en ursprunglig, ren själ som är täckt med smutsen av världsliga begär, men som ändå inte vare sig är färgad eller nedsmutsad.

Häller man vatten i en rund skål, blir vattnet runt och i en fyrkantig skål blir det fyrkantigt. Men vattnet har egentligen inte någon rund eller fyrkantig form. Alla glömmer detta faktum och fäster sig vid vattnets form.

Människor ser saker och ting som goda eller onda, de tycker om eller tycker inte om och de skiljer mellan existens och icke-existens. De låter sig ledas av sina tankar, snärjas av sina synpunkter och lider av att jaga efter ytligheter.

Överger vi våra fixa idéer och vänder tillbaka till vår sanna natur, kommer vi att känna friheten av ett ostört lugn i såväl kropp som själ.

II

DEN GÖMDA SKATTEN

1. Den rena, ursprungliga själen är med andra ord buddhanaturen. Buddhanaturen är fröet till buddhaskap.

Man kan göra upp eld om man håller en lins mellan solen och ett stycke moxa. Men varifrån kommer elden? Avståndet mellen solen och linsen är enorm, men onekligen kommer elden fram på moxan via linsen. Men även om solen finns, skulle inte moxan fatta eld om den inte hade en antändbar natur.

På liknande sätt, om Buddhas visdom håller sin lins intill moxan bestående av människornas sanna buddhanatur, som är källan till buddhaskapet, kommer Buddhas eld att brinna på moxan av människor och såsom trons eld öppna buddhanaturen inom dem.

Eftersom Buddha håller sin visdoms lins över världen, brinner trons eld i hela världen.

2. Människorna ringaktar oftast denna upplysningens buddhanatur inom sig. De upptas helt av ytliga begär, låter sig fångas av olika värderingar och klagar sedan över sin ofrihet.

När nu människorna ursprungligen äger en sann själ – varför är de då falska, döljer ljuset av sin buddhanatur och lever i villfarelse?

Det var en gång en man som blev förvånad över att han inte hade vare sig ansikte eller huvud då han såg sig i spegeln. I själva verket hade han bara tittat på avigsidan av spegeln.

Det är dumt och onödigt att plågas av att inte kunna nå upplysningen fast man försöker göra det. Det finns ingen villfarelse i upplysningen. Villfarelserna har smugit sig in hos de människor som under lång tid vilseledds av fördomar orsakade av begär och inbilskhet.

Därför kommer upplysningen tillbaka av sig självt då

vi blivit fria från illusionerna och insett att allt utom upplysningen är inbillning. Märkligt nog upptäcker den som uppnått upplysning att det utan illusioner inte finns något som kan upplysas.

3. Buddhanaturen kommer aldrig att ta slut. Även om man återföds som djur, pinas som en hungrig demon eller kastas i helvetet, upphör aldrig buddhanaturen inom dem.

Om så gömd i en oren kropp eller begravd i djupet av våra begär, finns buddhanaturens ljus alltid kvar.

4. Det var en gång en man som hälsade på sin vän. Medan mannen söp sig full och somnade, måste vännen resa iväg i ett plötsligt ärende. Vännen, som bekymrade sig för mannens framtid, sydde in en värdefull ädelsten i mannens krage.

Ovetande om detta vaknade mannen upp. Han kom sedan att vandra i främmande land och fick svårigheter med mat och kläder. När han så återigen träffade sin vän berättade denne om ädelstenen insydd i mannens krage och sa att han skulle använda sig av den.

På liknande sätt finns buddhanaturens ädelsten kvar

obefläckad, insydd i vår krage av lidelser som girighet och ilska.

Således finns det ingen som inte äger Buddhas visdom inom sig. Buddha säger berömmande om människorna att det är underbart att alla äger denna visdom och buddhaskapets egenskaper.

Men människorna är fulla av okunnighet. De ser förvrängt på sakerna och är blinda för sin inre buddhanatur. Därför undervisar Buddha människorna, för dem bort från illusionerna och lär dem att deras ursprungliga natur är en buddhanatur.

5. Buddha som vi här talar om är den som redan uppnått buddhaskapet. Människorna har möjlighet att nå buddhaskapet. Någon annan skillnad finns inte mellan dem.

Människan är därför en blivande buddha. Men eftersom hon ännu inte har blivit en buddha, vore det ett stort misstag att tro att hon nått målet.

Även om vi äger en buddhanatur, blir den inte synlig om vi inte tränar oss. Är den inte synlig, har vi ännu inte

nått målet.

6. Det var en gång en kung som samlade många blinda och lät dem röra vid en elefant. Sedan lät han dem beskriva hur en elefant såg ut. Den som rört vid elfenbenet beskrev elefanten som en enorm morot, den som rört vid örat tyckte den var som en solfjäder och den som tagit i snabeln uppfattade den som ett rep. Ingen av de blinda kunde beskriva elefanten som den såg ut.

Det samma gäller när vi försöker beskriva en människa. Det är svårt att beskriva hennes sanna natur, hennes buddhanatur, även om vi lyckats komma i beröring med en del av henne.

Utan Buddha och den sanna lärans hjälp är det omöjligt att finna den odödliga, obefläckade och eviga buddhanaturen.

III

UT UR FÅNGENSKAPEN

1. Vi har talat om Buddhas natur som människorna

äger inom sig. Tror man att det är samma sak som det "jag" som andra läror beskriver, har man fel.

Jag-begreppet är någonting som uppfunnits i den giriga själen. Men för en upplyst människa är det någonting som måste förnekas. Buddhanaturen är en skatt som måste öppnas och göras synlig. Den påminner om "jaget", men är inte samma sorts "jag" som då vi säger "jag är" eller "min".

Att tro på ett "jag" är vanföreställningen om att det icke-existerande är existerande. Att förneka buddhanaturen är vanföreställningen om att det existerande är icke-existerande.

Det här kan illustreras med en liknelse. En mor tog en gång med sig sitt sjuka barn till läkaren. Denne gav henne en medicin med instruktioner om att hon inte skulle amma barnet förrän medicinen verkat.

Modern smörjde nu sina bröst med någonting bittert så att barnet självmant skulle hålla sig ifrån henne. När medicinen verkat tvättade hon sina bröst och ammade sitt barn. Moderns gärning bottnar i godhet eftersom hon älskade barnet.

Liksom modern i liknelsen förnekar Buddha jaget för att kunna avlägsna vanföreställningarna i världen och bryta banden till jaget. När vi frigjorts från våra vanföreställningar och bundenhenten till jaget, berättar Buddha om att den sanna själen är buddhanaturen.

"Jaget" för oss vilse, medan vår buddhanatur leder oss till upplysning.

Det liknar berättelsen om kvinnan som hade en kista guldmynt gömd i sitt hus. Hon visste inte själv om kistan och levde fattigt ända tills andra människor en dag grävde upp kistan och gav den till henne. Buddha öppnar och visar buddhanaturen inom människorna.

2. Om nu alla människor äger denna buddhanatur inom sig – varför finns det då skillnader mellan hög och låg, rik och fattig och varför sker det tragiska händelser som mord och bedrägeri?

En berättelse handlar om en hovbrottare som en gång brottades med ett litet briljantsmycke i pannan. Han slog sig i pannan och smycket trängde in i huden.

Fröet till upplysningen

Brottaren som trodde att han förlorat stenen, uppsökte en läkare för att få såret igensytt. Läkaren undersökte honom och upptäckte genast att såret orsakats genom ädelstenen gömd inne i huden. Han plockade ut briljanten och visade den för brottaren.

Buddhanaturen är som ädelstenen i berättelsen; den ligger gömd i dammlagret av våra begär. Den kan verka förlorad, men en god lärare kan leta reda på den igen.

Buddhanaturen finns inom alla människor fastän begravd under girighet, förtret och okunnighet och inkapslad i våra gärningar och dess vedergällningar. Buddhanaturen är i verkligheten varken förlorad eller förstörd och kan återfinnas så snart våra villfarelser har försvunnit.

Precis som brottaren i berättelsen såg sin ädelsten som plockats fram av läkaren, kan människorna se sin buddhanatur med hjälp av Buddhas ljus.

3. Mjölkens vita färg är densamma, om vi så mjölkar röda, vita eller svarta kor. På liknande sätt är buddhanaturen densamma trots att människors livsvillkor

varierar och att de på olika vis får stå till svars för sina egna gärningar.

Det berättas att det i berget Himalaya finns en undergörande örtmedicin. Den växer gömd ibland högt gräs och är svår att hitta. En vis man för länge sedan lyckades hitta örten genom att lukta sig till den. Under sin livstid samlade han den i ett rör. Så dog han och medicinen blev liggande i berget. Den ruttnade i röret och ändrade smak.

På samma sätt är det med buddhanaturen; den ligger dold bland det höga gräset av världsliga begär och är svår att upptäcka. Buddha öppnar gräset och visar människorna den undergörande örtmedicinen. Buddhanaturen har en sorts sötma, men den skiftar i smak alltefter människornas begär och livsföring.

4. Buddhanaturen, som är hård som briljant, kan inte förstöras. Man kan borra hål i sand och sten, men inte i en briljant.

Även om kropp och själ kan förstöras, är buddhanaturen oförstörbar.

Buddhanaturen är verkligen den förnämsta egenskapen inom människan. I vissa seder betraktas männen som högre stående och kvinnorna som underlägsna. Buddhas lära gör emellertid ingen åtskillnad mellan män och kvinnor; det är kunskapen om buddhanaturen som värderas.

Rent guld framställs genom att man smälter guldmalmen och avlägsnar alla slaggämnen. Om vi smälter vår själs malm och tar bort alla föroreningar av världsliga begär, kan vi alla öppna och göra synlig buddhanaturen inom oss.

KAPITEL 4

VÄRLDSLIGA BEGÄR

I

FLÄCKAR I SJÄLEN

1. Det finns två sorters världsliga begär som skymmer buddhanaturen.

Den ena är intellektets begär, den andra är känslornas begär.

Dessa två kategorier delar in de mänskliga begären i två typer. Men själva grunden för begären ligger i okunnighet och åtrå.

Okunnighet och åtrå har en ofantlig förmåga att skapa alla sorters världsliga begär. Just dessa två är orsaken till alla begär.

Okunnigheten gör oss okapabla att rätt bedöma saker och ting. Åtrån är ett begär som bottnar i vår starka

livstörst. Den kan lätt gå över i häftig lust till allt vi ser och hör, t.o.m. till döden.

Av okunnighet och åtrå uppkommer glupskhet, ilska, dumhet, missförstånd, elakhet, avundsjuka, fjäsk, bedrägeri, högmod, förakt, oärlighet och andra världsliga begär.

2. Glupskheten inträder då vi ser något vi tycker om och tänker orätta tankar. Ilska uppstår då vi ser något vi ogillar och tänker illa om det. Dumhet bottnar i okunnighet om vad man ska göra eller inte göra. Missförstånd uppstår då vi lärt oss fel och därför tänker fel.

Glupskheten, ilskan och dumheten kallas världens tre eldar. Glupskhetens eld förtär människor som på grund av sina nabegär förlorat sin sanna själ. Ilskans eld uppslukar dem som genom sin vrede skadar andra levande väsen. Dumhetens eld brinner inom dem som kommit vilse och sviker Buddhas lära.

Det brinner verkligen många slags eldar i detta liv.

Det är flammande lågor av glupskhet, ilska, dumhet, liv, åldrande, sjukdom, död, bedrövelse, lidande, ångest och många, många andra eldar. Dessa eldar av världsliga begär brinner inte bara själva utan sprider sig till andra. De leder människor till onda handlingar i kropp, tal och själ. Varet från brännsåren framkallar dessutom infektioner hos dem som kommer i beröring med det och för dem in på syndens vägar.

3. Glupskhet infinner sig då vi längtar efter att tillfredsställa våra behov. Ilska uppstår av otillfredsställda behov och dumhet av orena tankar. Glupskheten är inte så oren, men desto svårare att göra sig kvitt. Ilskan är orenare, men den blir man lätt av med. Dumheten, som är mest oren, är också svårast att komma över.

Vi måste därför tänka sunt när vi ser något vi tycker om och skärpa oss ordentligt när vi ser något vi ogillar. Vi måste alltid tänka rätt och kväva lågorna från dessa tre eldar. Om vi sköter oss och är rena och osjälviska i våra tankar, störs vi heller inte av världsliga begär.

4. Glupskhet, ilska och dumhet är som feber. Vem som

helst som drabbats av en av dessa febrar får utstå den och ligga sömnlös, även om han sover i ett rymligt och vackert rum.

Fri från begärens feber kan man sova lika skönt ute en kall vinternatt med bara ett tunt täcke av löv omkring sig som i ett instängt, trångt rum en kvav sommarnatt.

Dessa tre, glupskheten, ilskan och dumheten, är grunden till sorgen och lidandet i världen. För att förstöra denna grund, måste vi ha förhållningsorder, sinnesnärvaro och visdom. Förhållningsorderna tar bort fläckar från glupskhet, sinnesnärvaron rengör oss från ilskans fläckar och visdomen avlägsnar fläckar från dumhet.

5. Människornas begär känner ingen gräns. Det liknar en man som dricker saltvatten och som aldrig kan släcka sin törst. Han får aldrig nog och hans törst blir bara värre och värre.

Människor strävar efter att tillfredsställa sina begär, men blir bara otillfredsställda och irriterade.

Begären kan aldrig tillfredsställas. Vi lider av att inte kunna få vad vi begär. Denna otillfredsställelse gör oss

hela tiden ursinniga.

På grund av sina begär strider och kämpar människor med varandra. Kung mot kung, tjänare mot tjänare, föräldrar mot sina barn, bror mot bror, syster mot syster, vän mot vän; alla strider och dödar varandra för att tillfredsställa sina begär.

Människor förstör ofta sitt eget liv för att tillfredsställa sina begär. De begår stölder, bedrägerier och äktenskapsbrott. De blir arresterade, straffas och pinas.

Bara för sina begärs skull upprepar de sina synder med kropp, tal och själ. Därigenom pinas de inte bara i detta liv; också i nästa värld av mörker kommer de att få utstå många lidanden.

6. Åtrån är kung bland de världsliga begären. Den har i sitt följe en hel rad andra begär.

Åtrån är träsket där många begär gror.

Åtrån är häxan som slukar det goda och förgör all godhet i världen.

Åtrån är giftormen som lever gömd bland blommorna. Den förgiftar dem som drivna av begär närmat sig blomman. Åtrån är klätterväxten som kväver ihjäl träd. Den slingrar sig fast vid människans själ och suger ut all god sav inom den. Åtrån är lockbetet som kastats ut av en djävul. Människan nappar på det och dras ner i djävulens djup.

Kastar man ett torrt ben smort med blod framför en hungrig hund, kastar sig hunden över benet. Den kommer att gnaga på benet tills den helt tröttat ut sig. Åtrån är som det här benet; den har ingen näring att ge människosjälen.

Rovdjur sårar varandra för en bit kött. En dum man går mot vinden med en fackla i handen och bränner sig till sist. Precis som rovdjuren eller den dumme mannen såras vi och bränner oss för att tillfredsställa våra begär.

7. Även om man har knep att skydda sig mot en giftpil som kommer utifrån, har man ingenting som skyddar mot en giftpil som kommer inifrån. Glupskhet, ilska, dumhet och högmod är fyra giftpilar som ger upphov till alla möjliga sjukdomar.

När glupskhet, ilska och dumhet finns i själen,

lockas munnen till falskhet, hån och lögn och kroppen leds till mord, stöld och äktenskapsbrott.

Dessa ondskefulla begär inom människan – tre i själen, fyra i orden och tre i kroppens gärningar – kallas det tiofaldigt onda.

Ljuger man medvetet, kommer man att begå alla onda gärningar. Brott leder till lögn och lögnen leder till kallsinnigt brott.

Glupskhet, åtrå, fruktan och ilska bottnar i dumhet. Olycka och missöde härstammar också från dumhet. Dumheten är verkligen det värsta av alla gift.

8. På grund av begär hamnar vi i ett kretslopp av handlingar och dess vedergällningar; detta kallas "karman". Härigenom får vi utstå lidanden. Hjulet av begär, "karman" och lidande snurrar runt i evighet.

Det finns ingen början eller slut på detta hjuls snurrande. Människorna vet inte hur de kan ta sig ur detta kretslopp av upprepade återfödelse som kallas "samsāra". De föds till detta liv och återföds i nästa i all evighet.

Staplade man askan från en människa under hennes ändlösa själavandring, skulle stoftet bli högre än det

högsta berg. Samlade man upp modersmjölken hon diat under denna tid, skulle det bli mer än ett världshav.

Även om vi äger en buddhanatur inom oss, är gyttjan av begär så djup att den har svårt för att spira. Man kan inte påstå att en buddhanatur som inte spirat existerar även om den gör det. Därför finns det ingen ände på människornas villfarelser.

II

MÄNNISKANS NATUR

1. Människans natur är lika svår att tränga in i som ett tjockt busksnår. Jämfört med detta, är det mycket lättare att förstå sig på djurens natur. Ändå kan vi dela in människornas natur i följande fyra kategorier:

1) de som på grund av felaktiga läror plågar och späker sig själva.

2) de som plågar andra. De dödar, stjäl och utsätter andra för sin grymhet.

3) de som lider själva och samtidigt plågar andra.

4) de som varken pinar sig själva eller andra. Dessa människor har gjort sig kvitt sina begär. De för ett

harmoniskt liv, följer Buddhas lära, varken dödar eller stjäl samt är rena i sina handlingar.

2. Det finns tre olika sorters människor i världen: de som är liksom tecken ristade på en berghäll, de som är liksom tecken skrivna i sanden och de som är liksom tecken dragna i vattnet.

Människor som är liksom tecken ristade på en berghäll blir ofta arga och är dessutom långsinta.

De som är liksom tecken skrivna i sanden blir också ofta arga, men deras ilska rinner lika lätt som tecknet ut i sanden.

Människor som påminner om tecken dragna på vattnet låter sina tankar spårlöst rinna förbi. De förblir harmoniska och ostörda av andras skvaller och förtal.

Det finns tre andra typer av människor. Den första är de, vars natur är lätt att förstå. De är högmodiga, lättsinniga och ständigt nervösa. Den andra typen, som är svår att förstå sig på, är artiga och diskreta. Den sista typen har helt överkommit sina världsliga begär och har en karaktär som är omöjlig att förstå.

Vi kan indela människor så här, men egentligen är

det inte alls så lätt att begripa människonaturen. Bara Buddha vet allt om vår natur och undervisar oss med sin lära.

III

DEN MÄNSKLIGA TILLVARON

1. Det här är en liknelse som beskriver ett människoliv. Det var en gång en man som rodde nerför floden i sin båt. Någon stod vid stranden och ropade varnande: "Ro inte så där bekymmerslöst nerför floden! Längre fram finns det forsar, farliga virvlar och grottor med krokodiler och demoner. Du kommer att dö om du fortsätter nerför floden! "

I denna liknelse är "floden" ett liv av lidelser. "Ro bekymmerslöst nerför floden" betyder att ivrigt klänga sig fast vid sig själv. "forsar" är ett liv av förargelser och sorger, "virvlar" är nöjeslystnaden och "grottor med krokodiler och demoner" är ett liv förstört genom synd. "Någon vid stranden" är Buddha.

Det här är en annan liknelse. En man hade begått ett brott och flydde sin väg. Några vakter var efter honom och han var nära att bli tillfångatagen. Då råkade han få syn på en gammal brunn som han började klättra ner i med hjälp av en vinranka som växte utlängs sidorna. På väg ner i brunnen såg mannen hur en giftorm väste åt

honom från botten. Han klängde sig därför fast i vinrankan och höll sig hängande i luften. Så småningom började hans armar att värka outhärdligt. Till råga på allt upptäckte han att en vit och en svart råtta hade börjat gnaga på vinrankan.

Om vinrankan bets av, skulle mannen falla ner och bli ihjälbiten av ormen. Av en slump kom mannen nu att lyfta på huvudet. Just då föll ett par droppar söt honung från en bikupa ovanför, rätt ner i munnen på honom. Mannen tyckte det var så gott att han helt glömde bort sin farliga situation.

I den här liknelsen är "en man" den människa som föds och dör i ensamhet. "Vakter" och "giftorm" är kroppen, källan till alla begär. "Vinrankan i brunnen" är människolivet, "en vit och en svart råtta" tidens gång och "honungen" den tanklösa nöjeslystnaden.

2. Det här är ännu en liknelse. En kung lade fyra giftormar i en låda. Han befallde sedan en man att sköta om ormarna och varnade med dödsstraff om en enda orm skulle uppretas. Mannen blev rädd, kastade bort lådan och flydde.

När kungen upptäckte vad som hade hänt, sände han fem vakter efter mannen. Vakterna försökte först övertala mannen med list för att få honom att komma tillbaka

till kungen. Mannen trodde inte på dem utan flydde igen. Han kom så fram till en by där han hittade ett gömställe.

Då hörde mannen en röst från ovan som berättade att byn var obebodd och att sex banditer skulle attackera honom där. Mannen blev rädd och flydde igen från byn. Han kom nu fram till en vild ström. Det verkade inte lätt att fara över strömmen. Men mannen som kände sig jagad, byggde sig ändå en flotte. Med nöd och näppe lyckades han ta sig över strömmen till den andra lugna och trygga sidan.

"Fyra giftormar i en låda" i liknelsen är människokroppen som består av de fyra elementen jord, vatten, luft och eld. Kroppen ger upphov till begär och är själens fiende. Därför flydde mannen från kroppen.

"Fem vakter som försökte övertala honom med list" betyder kroppens och själens fem beståndsdelar.

"Gömstället" är människans sex sinnen och "sex banditer" är målet för dessa sinnen. Därför flydde mannen igen då han insett faran med dessa sinnen. "den vilda strömmen" är strömmen av världsliga begär.

Mannen byggde sig till sist en flotte av läran, for över strömmen av bottenlösa begär och uppnådde den andra trygga, fridfulla sidan.

3. Det finns tre situationer då varken en mor kan rädda sitt barn eller ett barn sin mor. Det är vid eldsvåda, översvämning och inbrott. Det händer trots allt någongång att mor och barn kan rädda varandra.

I tre situationer kan en mor absolut inte rädda sitt barn eller barnet sin mor. Det är när någon av dem angrips av fruktan för åldrande, sjukdom eller död.

Hur kan ett barn sätta sig i sin åldrande mors ställe? Hur kan en mor ta på sig sitt sjuka barns lidande även om hon kan gråta över det? Ingen av dem kan dö i den andras ställe. Hur starkt kärleksbandet än är mellan mor och barn, kan de inte hjälpa varandra i dessa situationer.

4. Det här samtalet utspelade sig en gång mellan Yama, den legendariske kungen i helvetet, och en man som nyss dött och föll ner i helvetet på grund av sina onda gärningar i livet. Yama frågade mannen:
– Träffade du inte tre änglar medan du levde?
– Nej, min Herre. Jag har inte träffat några änglar.
– Jaså. Har du inte sett en gamling, krokig i ryggen och med käppen i hand?
– Jo, Herre. Jag har sett många sådana gamlingar.
– Då träffade du ängeln utan att tänka på att också du

själv kommer att åldras så småningom och därför snabbt måste bättra dig. Det är därför du är här idag.

Yama fortsatte:
– Har du inte sett någon som blev sjuk, inte kunde röra sig på egen hand och blev helt utmärglad?
– Herre, jag har sett många sådana människor.
– Du träffade ängeln utan att tänka på att du själv en gång blir sjuk och struntade därför i saken. Därför har du kommit hit till helvetet.

Yama frågade till sist:
– Har du aldrig sett någon dö i närheten av dig, då?
– Herre, jag har sett många människor dö.
– Du träffade ängeln som varnade dig för döden. Ändå tänkte du inte på döden och brydde dig inte om att göra goda gärningar. Därför får du nu utstå detta straff. Det är vad du själv har gjort som du nu får stå till svars för!

5. Det var en gång en ung kvinna vid namn Kisagotami, frun till en välbärgad man. Hon blev tokig på grund av sitt barns död. Med barnets lik i sina armar gick hon från hus till hus och frågade om det fanns någon som kunde bota det.

Ingen kunde göra något för kvinnan och stadsborna tyckte bara synd om henne. Till slut gav en av Buddhas anhängare henne rådet att besöka Den välsignade som då befann sig i Jetvana. Kvinnan gav sig då genast iväg dit med sitt barn i famnen.

Den Välsignade tog emot henne och observerade henne stilla. "Kvinna, jag behöver vallmofrö för att kunna bota ditt barn. Far till staden och skaffa lite! Men du måste hämta fröna från ett hus där det aldrig funnits någon död", sa han.

Den vansinniga modern for till staden och sökte efter vallmofrön. Fröna var lätta att finna, men det var värre att hitta ett hus där det aldrig funnits någon död. Kvinnan lyckades inte skaffa fröna utan återvände till Buddha. När hon på nytt stod inför Den välsignades stilla gestalt, insåg hon betydelsen av hans ord. Som om hon vaknat upp ur en dröm, återfick kvinnan sitt förstånd. Hon lämnade barnets kalla lik på begravningsplatsen och återvände sedan till Den välsignade för att bli hans lärjunge.

IV

VILLFARELSENS UTTRYCKSFORMER

1. Människorna i världen saknar människokärlek. De känner varken till vänskap eller kärlek. De strider med

varandra för bagateller. De utför sina arbeten med elakhet och missnöje och vet inte hur fort de ska få slut på dagen.

Hög och låg, rik och fattig, alla bekymrar sig bara för pengar. Har de inga, lider de av det och har de pengar, lider de alltjämt. De upptas helt av sina begär och får aldrig ro i själen.

En förmögen man lider av oro för sin mark eller sitt hus och fäster sig vid allt i världen. Han är rädd för olyckor, svårigheter och stöld eller för att bortrövas eller brännas inne. Hans lidande blir så stort att han till slut mister sitt eget liv. Dessutom måste han ensam följa vägen mot döden; ingen följer honom.

En fattig man lider alltid av nöd och längtar efter mark och hus. Han förbränns av habegär och tröttar ut sig både till kropp och själ. Därför händer det ofta att han inte kan leva färdigt utan dör halvvägs i sitt liv.

Hela världen tycks vara emot honom och den långa färden mot döden måste han vandra ensam.

2. Det finns fem onda ting här i världen. Det är för det första grymheten med att allt levande, från människa till småkrypen på marken kämpar mot varandra. Den starke attackerar den svage, den svage lurar den starke. De sårar varandra och är som hund och katt.

För det andra finns det inga normer i relationerna mellan föräldrar och barn, syskon, man och hustru och släktingar. Alla beter sig själviskt, klänger sig fast vid sina ägodelar, lurar varandra och är lögnaktiga och oärliga.

För det tredje finns det inga normer i relationen mellan män och kvinnor. Alla har orena, snuskiga tankar och begär. Detta leder dem till strider i grupp och till upprepade smutsiga handlingar.

För det fjärde finns det en tendens hos människor att försumma respekten för andras rättigheter. De lär ett dåligt uppförande från varandra. De sårar varandra med lögner, löst prat, skvaller och oärlighet. De vet inte hur man visar respekt för andra och tror sig själva vara finast och bäst. De sårar andra utan att känna ånger.

För det femte finns det en tendens hos människor att försumma sina plikter gentemot andra. De är nonchalanta och bryr sig inte om att visa vänlighet eller tacksamhet. De väcker obehag hos andra och drar sig till slut inte för att begå kriminella handlingar.

3. Människor borde respektera varandra och hjälpas åt. I stället hatar de och strider med varandra för en

obetydlig vinnings skull. De vet inte heller att denna till synes obetydliga aggressivitet växer sig allt större med tiden till ett enormt hat.

Stridigheterna i världen leder inte genast till fördärv även om man skadar varandra. Men allt lagrat hat förpestar tillvaron. Vreden ristar sig så djupt i vår själ att vi bär den med oss i nästa liv.

Vi föds och dör ensamma i denna värld av nöjeslystnad. Då ingen kommer att bära straffet i vårt ställe, måste vi själva stå till svars för våra gärningar.

Följderna för goda gärningar och för onda är olika; goda gärningar belönas med lycka och onda gärningar straffas med olycka. Detta är förutbestämt av en orubblig lag. Var och en bär på bördan av sina handlingar och måste själv ta emot konsekvenserna de drar med sig.

4. Då människor upptäcker sina häftiga band till livet, gräver de ner sig i en djup sorg som de aldrig kan ta sig ur. I sin besvikelse låter de begären ta över. De blir elaka och grälsjuka och kommer bort från den sanna vägen. Ofta jagas de av döden innan deras liv tagit slut och får pinas

för evigt.

Det här strider mot naturen och universums lagar och för därför alltid med sig olycka. Vi kommer följaktligen att lida både i detta liv och i kommande.

Allting i människovärlden flyter verkligen fort förbi; ingenting kan vi lita på eller söka hjälp hos. Mitt i allt det här måste man beklaga att alla människor är så upptagna av att söka tillfredsställa sina begär.

5. Det här är den sanna bilden av denna värld. Människorna som fötts i lidande begår bara onda handlingar utan att känna till något annat. Helt naturligt måste de också utstå mer lidande genom följderna av sitt handlingssätt.

Människorna är bara måna om sig själva och bryr sig inte om att hjälpa andra. Deras lust efter allting väcker begär som får dem att lida ännu mer.

En tid av lyx varar inte länge utan är snart förbi. Inga nöjen i den här världen varar för evigt.

6. Det är därför vi måste överge alla världsliga nöjen, söka efter vägen medan vi är unga och friska samt önska

ett evigt liv. Vilka önskningar eller nöjen kan det finnas här i världen om inte att söka vägen?

Men människorna tror inte att goda gärningar belönas med gott eller att vi finner vägen genom att handla efter den. De vet heller inte att vi dör och återföds på nytt och tror inte att vi vinner lyckan om vi hjälper andra. De tror över huvud taget inte på allt som har med goda och onda gärningar att göra.

Människor tänker fel, de känner varken till vägen eller ett gott handlingssätt. De förstår inte lagen om goda och onda handlingar eller att lycka och olycka uppträder växelvis. De bara gråter och klagar över vad som händer mitt framför näsan på dem.

Eftersom det ju inte finns något beständigt i världen, förändras allting ständigt. Människorna, som bara lider för stunden, jämrar sig över det här. De lyssnar inte till läran eller tänker djupt. Helt upptagna av kortvariga glädjeämnen, jagar de ständigt efter pengar och nöjen.

7. Det är omöjligt att med ord beskriva hur många människor som sedan urminnes tider har vandrat i denna villfarelsers värld och sjunkit i sorg och lidande. Deras

villfarelser har levt kvar ända tills idag. Lyckligtvis har världen nu Buddhas lära. Vi kan lyssna till Buddhas namn och tro på honom.

Därför bör vi tänka djupt, avhålla oss från det onda och välja det goda. Vi ska hålla oss rena både till kropp och själ.

Det är tur att vi nu har fått tillfälle att möta Buddhas lära. Vi bör därför tro på hans lära och önska återfödas i Buddhas land. När vi nu känner till Buddhas lära får vi inte följa andra och låta oss fångas av världsliga begär och synder. Inte heller får vi hålla Buddhas lära för oss själva utan vi ska leva efter läran och lära ut den till andra också.

KAPITEL 5

BUDDHAS FRÄLSNING

I

BUDDHAS LÖFTEN

1. Såsom redan har sagts är människolivet sådant att det är svårt att hålla sig ifrån världsliga begär. Människorna bär på ett berg av synder och har staplat villfarelse på villfarelse sedan urminnes tider. Det är därför inte lätt att gräva fram och göra synlig buddhaskapets skatt även om alla bär den inom sig.

Buddha, som grundligt förstod sig på människonaturen, hade en enorm förståelse för människorna och gav löftet att han skulle bli en bodhisattva för att kunna rädda alla från deras fruktan och lidande. Han gav följande löften och svor att han till varje pris skulle uppfylla dem, även om han måste utstå de svåraste lidanden för deras skull:

a) "Även om jag blir en buddha, är jag inte fullkomlig förrän alla i mitt land säkert träder in i buddhaskapet och vinner upplysningen."

b) "Även om jag blir en buddha, är jag inte fullkomlig förrän mitt välgörande ljus upplyser hela världen."

c) "Även om jag blir en buddha, är jag inte fullkomlig förrän mitt liv räcker så långt genom tiderna att inga siffror finns för att räkna det."

d) "Även om jag blir en buddha, är jag inte fullkomlig förrän buddhorna i alla väderstreck prisar och ropar mitt namn."

e) "Även om jag blir en buddha, är jag inte fullkomlig förrän människor i alla väderstreck med äkta tro strävar efter att kunna återfödas i mitt land genom att upprepa mitt namn tio gånger och verkligen lyckas med det."

f) "Även om jag blir en buddha, är jag inte fullkomlig förrän människor i alla väderstreck bestämmer sig för att nå upplysning, odla välgörenhet, avlägga löftena och söka återfödas i mitt land. Jag ska då i deras dödsstund uppenbara mig tillsammans med underbara bodhisattvor för att välkomna dem till mitt rena land."

g) "Även om jag blir en buddha, är jag inte fullkomlig förrän alla människor som hör mitt namn, tänker på mitt land och med äkta tro planterar dygdernas

frön för att kunna återfödas i mitt land och att de verkligen lyckas få sin önskan uppfylld."

h) "Även om jag blir en buddha, är jag inte fullkomlig förrän alla som föds i mitt land säkert kommer att bli en buddha i sitt kommande liv. Med stort medlidande ska de kunna lära och leda människor och föra dem till upplysning."

i) "Även om jag blir en buddha, är jag inte fullkomlig förrän alla människor, som kommer i beröring med mitt ljus, känner trygghet i både kropp och själ och blir bättre än alla andra i världen."

j) "Även om jag blir en buddha, är jag inte fullkomlig förrän människor i alla väderstreck, när de hör mitt namn, får en stark tro som inte rubbas av liv eller död och en djup visdom som inget kan störa."

"Nu avlägger jag dessa löften. Må jag bli källan till ett obegränsat ljus som sprider sitt välgörande sken över lidandet i alla länder. Må jag öppna lärans skattkammare för människorna och dela ut dygdens skatter bland dem."

2. Buddha, som redan långt tidigare inträdde i buddhaskapet, avlade så här löftena, visade sina dygder under en

oändlig tid och byggde sitt rena land. Han lever nu i en värld av fred och upplyser alla människor.

Landet är rent och fridfullt, fritt från alla lidanden och fyllt med upplysningens glädje. Kläder, mat och alla sköna saker finns alltefter invånarnas behag. Härliga vindar blåser genom träden av ädelsten, lärans drill, som hörs från alla håll, torkar bort själens damm.

I landet blommar och doftar färgsprakande lotusblommor. Varje blomma har otaliga kronblad och varje kronblad strålar i sin speciella färgnyans. Detta ljussken berättar läran om Buddhas visdom och de som lyssnar leds in i en fullkomlig frid.

3. Nu prisas Buddhas ädla dygder av buddhor i alla väderstreck.

Vem som helst kan återfödas i Buddhas land bara genom att lyssna till hans namn och med glädje tro på honom.

Buddhas frälsning

Alla som kommer till Buddhas land har ett evigt liv. De ägnar sig åt att förverkliga sitt givna löfte att själva rädda andra människor.

Genom att avlägga löftena lämnar de sina världsliga begär och inser det obeständiga i denna värld. De utför handlingar som ger vinst både för dem själva och för andra. De lever ett liv fullt av medlidande och godhet tillsammans med andra människor och är befriade från det här jordelivets bojor.

De känner till bekymren och lidandena i världen och förstår samtidigt de ändlösa möjligheter som finns i Buddhas medlidande och godhet. Deras sinnen är fria från världsliga begär, fria från åtskillnaden mellan jag och andra. De fäster sig varken vid gående och kommande eller rörelse och stillastående. De är just så fria som själen borde vara. De föredrar dessutom att stanna hos de människor som Buddha visat sin godhet och medlidande.

Därför belönas vem som helst som hör Buddhas namn och med glädje kallar på honom i sann tro. Vi borde därför alla lyssna till Buddhas lära och följa den, även om den tycks leda oss genom flammorna som uppfyller hela vår värld av lidande och död.

Om vi verkligen önskar uppnå upplysning, måste vi lita på kraften hos denna Buddha. Utan hans kraft kan ingen vanlig människa nå upplysningen.

4. Denna Buddha är inte långt borta från någon människa. Hans land är visserligen långt borta, men det finns också i själen hos dem som tror på Buddha.

När man ritar Buddhas gestalt inom sig, skiner han i tusen sinom tusen guldskimmer och äger åttiofyra tusen olika gestalter och utseenden. Varje gestalt och utseende utsänder åttiofyra tusen ljusstrålar och varje ljusstråle utan undantag bländar dem som läser upp Buddhas namn, omstrålar dem och överger dem aldrig.

Har vi sinnebilden av Buddha inom oss, kan vi förstå Buddhas själ. Hans själ är själva det oerhörda medlidandet och godheten som frälser inte bara troende, utan också dem som inte känner till eller har glömt bort hans medlidande och godhet.

Till dem som tror på honom ger Buddha chansen att förena sig med honom. När vi tänker på Buddha, kommer

han till vår själ. Buddha kan nämligen uppfylla vad som helst.

Det innebär att själen, då den tänker på Buddha, är Buddha själv och får Buddhas alla goda egenskaper och gestalter. Själen blir då Buddha själv och själen blir det samma som Buddha.

Den som har en ren och rätt tro bör tänka och föreställa sig själen som det samma som Buddhas själ.

5. Buddhas kropp antar de mest skiftande former som varierar alltefter var och ens förmåga. Han uppfyller denna värld och är så gränslös att man inte ens kan göra sig en föreställning om det. Man kan se honom i diverse olika former i rymden, i naturen och i människan.

Men de som läser upp Buddhas namn kan alltid se honom. Buddha kommer alltid tillsammans med två bodhisattvor och välkomnar dem som läser upp hans namn.

Buddhas gestalt uppfyller alla världar, men bara de troende kan se honom.

Bara genom att tänka på Buddhas tillfälliga gestalt, får vi en gränslös lycka. Fröjden och lyckan hos dem som kan se den riktige Buddha är obeskrivlig!

6. Eftersom Buddhas själ består av stor godhet och medlidande och visdom frälser han alla människor.

De som på grund av dumhet begår synder som brott, girighet, vrede, elakhet, lögn, förtal, falskhet, mord, stöld och äktenskapsbrott får lida i all evighet.

När en sådan man var nära att dö, hälsade en god vän på honom och sa omtänksamt: "Du kan säkert inte ens tänka på Buddha eftersom du lider så outhärdligt. Du behöver därför bara uttala Buddhas namn! "

Om mannen uttalar det heliga namnet, räddar det honom från att hamna i en ond värld av gränslösa villfarelser.

Om blotta uttalandet av Buddhas namn kan befria oss från straffet att kastas i en ond värld av evinnerliga villfarelser, hur mycket mera blir det då inte möjligt om

vi koncentrerar hela vår själ på Buddha!

De som kan läsa upp Buddhas namn ur minnet är människor underbara som vita lotusblommor. Två bodhisattvor, en av godhet och medlidande och en av vishet, blir deras följeslagare som alltid leder dem på vägen till upplysning. De kommer till slut att återfödas i Buddhas rena land.

Därför måste alla hålla orden, "Namu-Amida-Butsu", i minnet. Att hålla dessa ord i minnet innebär att komma ihåg Buddhas namn.

II

DET RENA LANDET

1. Buddha finns nu mitt omkring oss och lär ut den sanna läran. I hans land vet invånarna inte om något lidande och tillbringar sina dagar i glädje. Därför kallas landet Lycksalighetslandet.

I landet finns det en sjö som rymmer sju skatter. I sjön finns rent vatten, på sjöbotten guldsand och det blomstrar av lotusblommor så stora som vagnshjul. Varje

lotusblomma har sitt eget ljusskimmer; blå blommor lyser i blått, röda blommor i rött och vita blommor i vitt. Blommorna fyller hela luften med sin ljuvliga doft.

Här och där runt sjön ligger paviljonger byggda i guld, silver, lapis lazuli och bergkristall. En trappa av marmor leder ner till vattnet. På andra ställen hänger små balustrader ut över vattnet. De är kantade med gardiner prydda med ädelstenar och mellan dem växer det välluktande träd och blomstrande buskar.

Luften är fylld med en gudomlig musik. Guldskimret spelar på marken och det regnar himmelska blommor sex · gånger om dygnet. Invånarna samlar upp dessa blommor på blomfat för att skänka dem som offergåva till alla de otaliga buddhor som finns i alla Buddhas länder.

2. I landet finns också många sorters fåglar såsom svanar, påfåglar, papegojor, törnskator och kalavinkor. De sjunger alltid ljuvligt vackert om Buddhas lära och prisar hans dygder och godhet.

Människorna hör denna fågelsång och tänker på Buddha. De funderar på hans lära och önskar lycka och

fred i kamratskapen. De som lyssnar till denna musik tycker sig höra Buddhas stämma. De får förnyad tro på Buddha, glädje att lyssna till den sanna läran och känner gemenskap med alla som tror på Buddhas lära i olika länder.

Det far en mild vind genom de juvelsmyckade träden. När den sätter alla flor försedda med blänkande bjällror i dallring uppstår en ljuvlig musik av denna symfoni av toner.

De som lyssnar till detta, tänker på Buddha och läran och önskar harmoni bland människorna. Buddhas land är fullt av denna välvilja och dessa vackra utsmyckningar.

3. Varför kallas då Buddha i detta land för Buddha av oändligt ljus och av oändligt liv? Det beror på att Buddhas ljussken är oändligt och upplyser obehindrat alla världens länder. Buddhas liv är också oändligt.

Det beror också på att alla som föds i landet är perfekt upplysta och inte återvänder till villfarelsens värld. Deras antal är oändligt.

Det beror dessutom på att antalet människor som väcks till ett helt nytt liv tack vare Buddhas ljussken, är

oändligt.

Om vi bara under ett dygn eller en vecka kan hålla Buddhas heliga namn i vår själ och koncentrera oss helt och fullt, så visar sig Buddha tillsammans med många helgon inför oss, när vårt liv är till ända. Själen kommer utan att förvillas att kunna återfödas i Buddhas land.

Om vi lyssnar till Buddhas namn och tror på hans lära, kommer vi att skyddas av buddhor och kunna uppnå den bästa tänkbara upplysning.

ÖVNINGSSÄTTET

KAPITEL 1

VÄGEN TILL UPPLYSNING

I

SJÄLENS RENING

1. Människorna har världsliga begär som ger upphov till villfarelser och lidanden. Det finns fem olika sätt att ta sig ur dessa begärs bojor.

För det första ska vi ha en rätt syn på tingen; en syn som är baserad på noggranna observationer och som riktigt förstått lagen om orsak och verkan samt dess betydelse. Eftersom orsaken till alla lidanden finns i själens begär och fångenskap, bör vi ordentligt förstå att vi kan vinna själslig frid först sedan begären och bojorna försvunnit.

Idéen om jaget och förnekandet av lagen om orsak och verkan har uppstått på grund av en felaktig syn. Påverkade av dessa missuppfattningar leds vi till begär som vi fångas i, med villfarelser och lidanden till följd.

För det andra ska vi göra oss av med våra värdsliga

begär genom att kontrollera själen noggrannt och tåligt. Genom effektiv sinneskontroll kan vi undvika de sex begär som uppstår genom att ögon, öron, näsa, tunga, kropp och ande stimuleras. Därigenom kan vi skära bort roten till alla världsliga begär.

För det tredje ska vi tänka rätt när det gäller användningen av alla saker. Vi skulle inte tänka på kläder och mat i samband med njutningar. Kläder behöver vi för att skydda kroppen från hetta och kyla och för att slippa känna blygsel. Mat behöver vi för att ge kroppen näring medan den tränar sig för upplysningen och buddhaskapet. Världsliga begär kan inte uppstå om vi tänker så här.

För det fjärde ska vi lära oss tålamod. Vi skulle lära oss uthärda obehag av hetta och kyla, hunger och törst. Vi skulle lära oss uthärda även om vi utsattes för skvaller och förakt. För det är genom att öva upp tålamodet som vi kväver elden av världsliga begär.

För det femte ska vi undvika faror. Såsom den vise mannen undviker vilda hästar och galna hundar borde vi hålla oss ifrån dåliga ställen och olämpliga bekantskaper. Gör vi så, förkvävs begärens eld inom oss.

2. Det finns fem typer av begär i världen.

Det är begär som uppstått genom vad ögat ser, genom ljuden örat hör, genom dofterna näsan luktar, genom smaken tungan känner och genom känslan av vad kroppen rör vid. Från dessa fem begär härstammar kroppens böjelser för det bekväma och sköna.

De flesta människor påverkas av kroppens svaghet för det som är bekvämt och skönt och märker inte det onda som följer med detta. De blir fångade i en djävuls snara precis som en hjort i jägarens fälla. Dessa fem begär är verkligen de farligaste fällor. En gång infångad av dem, trasslar man in sig i alla världsliga begär och får lida. Vi borde därför veta hur vi kan frigöra oss från dessa fällor.

3. Metoden är inte en enda. Anta att du har fångat en orm, en krokodil, en fågel, en hund, en räv och en apa; sex djur med helt olika natur. Du binder ihop dem med ett starkt rep och låter dem gå sin väg.

Då försöker de sex djuren fly var och en till sin egen lya. Ormen söker sitt gömställe i gräset, krokodilen söker efter vatten, fågeln försöker flyga upp i luften, hunden försöker springa till byn, räven vill springa till vildmarken och apan till skogen. På så sätt kämpar de med varandra och dras alla i den riktning dit den starkaste av alla drar.

Liksom djuren i denna liknelse frestas vi på olika sätt av begären från våra sex sinnen, ögon, öron, näsa, tunga, känsel och själ, och styrs av det mest dominerande begäret.

Om dessa djur vore fastbundna i en stolpe, skulle de försöka slita sig loss tills de tröttnade och la sig ned bredvid stolpen.

Om vi precis så här tränar och kontrollerar vår själ, blir det inga besvär med de övriga fem sinnena. Vore själen under kontroll, skulle människorna vara lyckliga både nu och i framtiden.

4. Påverkade som de är av sina brinnande begär, söker människorna bara efter lysande ära och beröm. Det liknar rökelsen som doftar och förtär sig själv tills den försvinner. Om vi jagar efter beröm och ära och kommer bort ifrån sanningens väg, är vi i allvarlig fara och kommer snart att få ångra oss.

Att söka efter beröm, förmögenhet och kärleksäventyr liknar ett barn som slickar i sig honung från knivbladet. Det riskerar att skada sin tunga.

Den som ideligen söker efter kärleksäventyr liknar en man som går mot vinden med en fackla i handen. Naturligtvis kommer han att bränna sin hand och kropp.

Vi får inte tro på vår själ som är full av tre slags gift: girighet, vrede och dumhet. Vi får inte låta vår själ göra som den vill. Vi måste i stället anstränga oss för att kontrollera den, så att vi slipper springa efter begärens pockande.

5. Den som önskar nå upplysning måste befria sig ifrån begärens eld. Den som bär hö på ryggen undviker eldflamman. På samma sätt bör den som söker upplysningens väg absolut undvika begärens eld.

Den som försöker peta ut ögonen av rädsla för att frestas av vackra färger är dum. Eftersom själen ju är herre, försvinner alla svagare begär så fort vi fått den under kontroll.

Det är svårt att följa vägen till upplysning. Men det är ännu svårare att inte söka vägen. Vi föds i denna värld, åldras, blir sjuka och dör. Våra lidanden är gränslösa.

Sättet att söka vägen bör vara på samma sätt som en oxe dragande en tung börda i djup gyttja. Den går på utan att bry sig om någonting annat och vilar först då den har kommit upp ur gyttjan. Girighetens gyttja är ännu djupare. Bara om vi med rätt sinne strävar efter vägen, har vi möjlighet att ta oss upp ur denna gyttja och befrias från våra lidanden.

6. Den som söker efter vägen bör undvika högmod och ödmjukt vilja acceptera ljuset från Buddhas lära. Inget smycke av vare sig guld, silver eller ädelsten är finare än dygdens smycke.

För att kunna bevara vår hälsa, bringa sann lycka till familjen och fred till alla, måste vi först kontrollera vår själ. Om vi lyckas med det och gläder oss åt vägen, kommer de goda egenskaperna till oss av sig själva.

Ädelstenar kommer från jorden, dygden föds ur goda gärningar och visdomen mognar i en fridfull, ren själ. För att ta sig fram i detta liv av villfarelser, lika utbrett som en vid slätt, bör vi ha visdomens ljus som upplyser vägen vi har att vandra och dygden som trygg ledning.

Buddhas lära, som lär oss avstå från de tre olika giften, girighet, vrede och dumhet, är en god lära. Den som följer den får ett gott och lyckligt liv.

7. Människan dras i riktning mot sina tankar. Tänker vi girigt, blir vi giriga. Tänker vi arga tankar, blir vi mer arga. Tänker vi på hämnd, blir vi också hämndlystna.

Vid skördetiden på hösten samlar bonden ihop sina kor och tar in dem i stallet. Det är för att undvika bråk om djuren skulle springa in i en annan bondes åker. Det skulle leda till att bonden åtalades eller till att djuren slaktades.

På samma sätt bör människorna förutse olyckor och stänga in sin själ i tid och göra upp med sina onda tankar. Vi måste förstöra tankar som eggar girighet, vrede och dumhet och i stället uppmuntra tankar som manar till välgörenhet och godhet.

Bonden släpper sin boskap lös när det blir vår och gräset börjar grönska på ängen. Men han vaktar flocken och observerar noggrannt var den håller till.

Människorna bör på samma sätt vakta på sin själ, observera var den är och inte släppa den ur sikte.

8. När Shakyamuni Buddha en gång bodde i staden Kausambi, var det några män som tyckte illa om honom och därför hade mutat skurkar i staden, som skulle sprida falska rykten om Buddha. Lärjungarna gick ut i staden för att tigga mat, men blev bara överrösta med hån.

Ananda sa till Shakyamuni: "Shakyamuni, vi behöver inte stanna i en sådan här stad. Det finns säkert bättre städer." "Ananda, vad tänker du göra om nästa

stad är likadan?", frågade Shakyamuni. "Då fortsätter vi till nästa stad", svarade Ananda.

På det svarade Den välsignade: "Ananda, då blir det ingen ände på det här. Jag tycker det är bättre att uthärda hånet här och vänta tills det tagit slut, innan vi flyttar till en annan stad. Ananda, det finns åtta saker som en buddha inte låter sig påverkas av. Det är vinst, förlust, förtal, ära, berömmelse, hån, lidande och nöjen. De drar alla snabbt förbi."

II

ETT GOTT UPPFÖRANDE

1. Den som söker vägen till upplysning måste alltid minnas att hålla sin kropp, sitt tal och sin själ rena. Att hålla sin kropp ren betyder att inte döda levande varelser, att inte stjäla och att inte begå äktenskapsbrott. Att hålla sitt tal rent innebär att inte ljuga, att inte tala illa om andra, att inte tala med kluven tunga och att inte ägna sig åt tomt prat. Att hålla sin själ ren betyder att inte låta sig fästas av girighet, förargelse eller dåligt omdöme.

Om själen smutsas, kommer våra handlingar att förorenas. När våra handlingar förorenats, kan vi inte undgå lidande. Därför är det mycket viktigt att hålla sin själ ren och vakta på sina handlingar.

2. Det var en gång en rik änka. Hon var vänlig, hederlig och artig. Därför hade hon ett riktigt gott anseende. Änkan hade ett hembiträde som var mycket klok och flitig.

En dag tänkte hembiträdet så här: ”Min husmor har sannerligen ett mycket gott rykte. Jag ska pröva om det bottnar i hennes naturliga karaktär eller om det bara är den gynnsamma miljön som får henne att verka så god.”

Hembiträdet steg därför inte upp följande dag förrän vid lunchtid. Husmodern blev sur och anmärkte: ”Varför är du så sen?”

”Om jag bara är lat ett par dagar behöver du väl inte bli så arg”, svarade hembiträdet. Då blev husmodern arg.

Hembiträdet steg upp sent följande dag också. Husmodern blev nu ordentligt arg och slog henne med en käpp. Denna historia spreds ut i staden och änkan miste sitt goda rykte.

3. Alla är som denna husmor i berättelsen. Är omgivningen mild och gynnsam, kan vi vara vänliga, artiga och lugna. Frågan är om vi kan vara så, även då omgivningen blir ogynnsam.

Kan vi behålla vårt lugn och vårt goda uppförande även om vi råkar höra obehagliga ord, om någon visar hat mot oss eller om vi får svårigheter med att skaffa mat,

kläder och bostad?

Därför kan vi inte riktigt kalla oss goda människor bara för att vi på grund av en mild och gynnsam omgivning råkar vara lugna och goda. Bara den som gläder sig åt Buddhas lära och som tränar sin kropp och själ enligt hans lära, kan kallas en lugn, artig och god människa.

4. Alla ord vi tilltalas med kan indelas i fem motsatspar. Det är lämpliga ord och olämpliga ord, ord som stämmer överens med verkligheten och som inte stämmer överens, mjuka ord och råa ord, nyttiga ord och onyttiga ord samt medlidsamma ord och hatfulla ord.

I vilka ordalag vi än må tilltalas bör vi försöka hålla vår själ opåverkad, inte använda råa ord, visa medlidande och inte hysa vrede och hat.

Anta att en man med hacka och spade försökte ta bort all jord från marken. Hur mycket han än gräver i jorden, skyfflar bort den och skriker högt att den ska

försvinna, tar jorden aldrig slut. Vi kan inte heller få alla ord att försvinna från jorden.

Därför bör vi träna oss i att alltid fylla vår själ med medlidande och hålla den opåverkad, vilka ord vi än må tilltalas med.

Vi kan inte måla i luften även om vi försökte. Vi kan inte heller torka upp allt vatten i en flod med ett knippe hö eller framkalla ett skrapande ljud genom att gnida två välgarvade skinn mot varandra. Liksom dessa exempel bör vi träna oss i att alltid förbli opåverkade av omgivningens ord.

Vi måste träna vår själ vid som marken, ändlös som himlen, djup som en flod och mjuk som garvat skinn.

Även om en människa fångas och plågas av en fiende, kan man inte säga att hon följer Buddhas lära om hon låter sig förargas för det. I vilken situation det än gäller bör vi hålla i minnet att inte låta oss påverkas, att inte visa hat eller vrede utan att i stället omsvepa vår fiende i medlidande och godhet.

5. Det var en gång en man som hittade en myrstack som rök om kvällen och brann om dagen. Mannen berättade om myrstacken för en vis man och fick order om att han skulle gräva i stacken djupt med ett svärd. Mannen gjorde därefter.

Först hittade han en bom, sedan vattenbubblor, en högaffel, en låda, en sköldpadda, en slaktarkniv, en bit kött och till sist en drake.

Mannen berättade det här för den vise mannen som sa till honom att han skulle kasta bort alltihop utom draken, som han skulle låta vara och inte besvära.

Det här var en liknelse. "Myrstacken" är vår kropp. Att den "rök om kvällen" syftar på att vi om kvällen grubblar över vad vi har gjort under dagen. Att den "brann om dagen" betyder att vi gör och säger vad vi tänkt ut på kvällen.

"En man" är den som söker vägen till upplysning. "Den vise mannen" är Buddha. "Svärdet" är den rena visdomen. Att "gräva djupt" syftar på den ansträngningar vi måste göra för att nå upplysningen.

"Bommen" är vår okunnighet, "vattenbubblorna" vår vrede och ångest, "högaffeln" är vår tvekan och oro. "Lådan" föreställer vår girighet, vrede, lathet, ombytlighet, ånger och villfarelse. "Sköldpaddan" är vår kropp och själ och "en bit kött" är vår nöjeslystnad. Allt detta förgiftar oss och vi bör därför göra oss av med det.

"Draken" slutligen, är själen frigjord från alla världs liga begär. Om vi gräver inom oss själva, kommer vi till sist att hitta denna drake.

Att vi gräver tills vi hittar denna drake symboliseras med orden "låta draken vara och inte besvära den".

6. Efter att ha uppnått upplysningen, återvände Pindola, en lärjunge till Shakyamuni, till sin hemstad Kausambi. För att gottgöra människorna där för deras vänlighet, plöjde han upp ett fält för att så Buddhas frö. Det var i en liten park utanför staden; en palmallé sträckte sig ändlöst och skuggade platsen och vågorna från Gangesfloden skänkte oavbrutet svalkande vindar.

En varm sommardag satt Pindola i den svala skuggan av ett träd i allén. Samma dag besökte också slottsägaren furst Udyana parken tillsammans med sina fruar. Trött på all musik och förströelse slumrade fursten i svalkan under ett träd.

Fruarna vandrade omkring i parken medan deras make sov. De stötte så på Pindola sittande i trädskuggan. Rörda av hans heliga gestalt uppfylldes fruarna av tanken på att söka vägen till upplysning. De bad Pindola om att undervisa dem och lyssnade ivrigt till hans predikan.

När Udyana vaknade undrade han vart gemålerna hade tagit vägen. Han gick för att söka rätt på dem och fann dem till sist sittande omkring en eremit i skuggan av ett träd. I ett anfall av svartsjuka skällde han ner Pindola: "Det är oförlåtligt av dig att locka mina kvinnor och förströ dig med att svamla med dem! " Pindola slöt stilla ögonen och sa ingenting.

Den arge fursten drog då sitt svärd och hotade Pindola som ändå teg och höll sig lika orörlig som en klippa.

Fursten blev nu ännu argare. Han stack sönder en myrstack och kastade massor av ettermyror på eremiten. Ändå satt Pindola stilla och härdade ut denna förolämpning.

Nu skämdes fursten över sitt grymma beteende och bad Pindola om förlåtelse. Resultatet av denna händelse blev att Buddhas lära fann sin väg in i furstens palats och därifrån spreds den ut över hela landet.

7. Några dagar efter den här händelsen besökte furst Udyana Pindola i skogen och frågade:

"Ärade mästare, hur kan Buddhas lärjungar trots sin unga ålder motstå sin lusta och hålla sin kropp och själ ren?"

Pindola svarade: "Furste, Buddha har lärt oss att respektera alla kvinnor. Han har lärt oss betrakta alla äldre kvinnor som våra mödrar, alla jämnåriga som våra systrar och alla yngre kvinnor som våra döttrar. Tack vare denna lära kan lärjungarna motstå sin lusta och hålla sin kropp och själ ren".

"Ärade mästare, man brukar hysa orena tankar till en kvinna i sin moders, systers eller dotters ålder. Hur kan Buddhas lärjungar tygla sin lusta?"

"Furste, Den välsignade har lärt oss tänka på att vår kropp gömmer alla sorters orenheter såsom blod, var,

svett och fett. Genom att tänka på det här sättet kan vi trots vår unga ålder hålla vår själ ren."

"Ärade mästare, det är nog möjligt för er Buddhas lärjungar som har tränat upp er själ och kropp och fördjupat er visdom. Men även en Buddhas lärjunge har det säkert svårt i början, när han ännu inte är vältränad. Försöker man se det orena, dras själen till den rena skepnaden. Försöker man se det fula, lockas man av den sköna formen. Det måste finnas någon annan orsak till att Buddhas lärjungar håller sina handlingar rena."

"Furste, Buddha lär oss att vakta på ingångarna till våra fem sinnen. När vi ser färger och former med ögat, när vi hör ljud med örat, när vi uppfattar lukter med näsan, när vi smakar med tungan eller berör saker med kroppen, måste vi noga vakta på de här sinnenas ingångar. Vi får inte låta oss påverkas av tingens sköna eller fula yttre gestalt. Tack vare denna lära kan även de unga hålla sin kropp och själ ren."

"Ärade mästare, Buddhas lära är verkligen underbar. Det stämmer med mina egna upplevelser. Om jag inte ser upp med ingångarna till mina fem sinnen då jag försöker

göra någonting, fäster jag mig bara vid sinnenas intryck. Det är verkligen viktigt att vakta på dem om man vill hålla sina handlingar rena! ”

8. När vi uttrycker en tanke med en handling, sker det alltid en reaktion. Skäller någon på dig, frestas du ge svar på tal eller hämnas. Vi måste akta oss väl för denna spontana reaktion. Det är som när man spottar mot vinden; det sårar ingen utom oss själva. Det är som när man sopar mot vinden; det blir inte rent och man blir i stället själv nedsmutsad. Olycka följer alltid i hälarna på den som tänker på hämnd.

9. Det är verkligen bra att göra sig av med sin trångsynthet och ägna sig åt välgörenhet. Det är ännu bättre att hålla sin själ helt inriktad på att respektera den ädla vägen.

Vi bör göra oss kvitt vår själviskhet och bidra till att hjälpa andra. En handling som gör en annan människa lycklig inspirerar andra att göra likadant och på så sätt föds lyckan.

Även om tusentals människor tänder eld från en fackla, är facklans livslängd oförändrad. Lyckan minskar aldrig hur mycket den än delas.

De som söker upplysning måste ge noga akt på varje steg de tar. Hur hög strävan vi än må ha, måste den uppnås steg för steg. Vi får inte glömma att vägen finns mitt i vårt vardagsliv.

10. Det finns tjugo svårigheter som vi har att övervinna för att börja vägen till upplysning. Dessa är: 1. Det är svårt att vara generös när man är fattig. 2. Det är svårt att lära sig vägen när man är högmodig. 3. Det är svårt att satsa sitt liv för att söka vägen. 4. Det är svårt att födas medan Buddha lever i denna värld. 5. Det är svårt att kunna lyssna till Buddhas lära. 6. Det är svårt att undvika köttets lustar och andra begär. 7. Det är svårt att inte begära vad som är vackert och attraktivt. 8. Det är svårt att inte bruka sin makt fast man är mäktig. 9. Det är svårt att inte bli arg då man förolämpas. 10. Det är svårt att bevara sitt sinneslugn då något händer. 11. Det är svårt att studera mycket och djupt. 12. Det är svårt att inte förakta nybörjare. 13. Det är svårt att arbeta bort högmod. 14. Det är svårt att få en god vän. 15. Det är svårt att studera vägen och nå upplysning. 16. Det är svårt att inte påverkas av yttre omständigheter. 17. Det är svårt att lära andra genom att förstå deras förmåga. 18. Det är svårt att alltid hålla själen lugn. 19. Det är svårt att inte munhuggas om rätt eller fel. 20. Det är svårt att lära sig och förstå en god metod.

11. Goda människor och dåliga människor skiljer sig från varandra i fråga om deras karaktär. Dåliga människor erkänner inte en syndig handling som synd. De upphör inte med handlingen och tycker illa om att informeras om att den är syndig. Goda människor förstår vad som är gott eller dåligt. De håller upp med en handling när de märker att den är syndig och är tacksamma för om någon talar om det för dem.

På det här sättet skiljer sig goda människor och dåliga människor från varandra.

De som inte kan tacka för en annan människas vänlighet är dumma.

De som alltid hyser tacksamhet visar det genom sin omtänksamhet inte bara mot dem som visat vänlighet, utan mot alla människor.

III

BUDDHAS LIKNELSER

1. Det var en gång för länge sedan ett land som kallades Landet där de gamla slängs bort. Såsom seden var övergavs alla i landet när de blev gamla och sattes ut långt bort i vildmarken.

En minister i landet hade inte kunnat överge sin far.

Han följde därför inte landets sed utan grävde djupt i marken och byggde en dold bostad under jorden. Där kunde han ta hand om sin far.

En dag drabbades landet av stora bekymmer. En gud uppenbarade sig och gav kungen i landet ett svårt problem att lösa.

"Här har jag två ormar. Säg mig könet hos varje orm, annars ska jag jämna ditt land med marken", sa guden.

Ingen i palatset, vare sig kungen eller någon annan, kunde lösa problemet. Till sist kungjordes det i hela landet att den som kunde lösa problemet skulle få en stor belöning.

Ministern kom hem och frågade i smyg sin far. Han fick då följande svar:

"Det är lätt löst. Lägg ormarna på en mjuk matta. Den som väser mest är hane och den som inte rör sig är hona".

Ministern berättade för kungen vad hans far lärt honom och de kunde ta sig ur knipan.

Guden gav därefter många svåra problem att lösa. Varken kungen eller hans tjänare visste svaret på den, men ministern kunde alltid finna lösningen genom att i hemlighet fråga sin far.

Här är några av problemen och lösningarna: ”Vem är det som kallas den vakne om man jämför med de som sover och som kallas den sovande om man jämför med de som är vakna?” ”Det är den som tränar sig för upplysningen. Han är vaken jämfört med de sovande, dem som inte känner till vägen. Han är sovande jämfört med dem som redan har uppnått upplysning.” ”Hur väger man en stor elefant?” ”Lasta den på en båt och märk ut hur högt vattennivån når. Lasta sedan av elefanten och lägg på stenar tills vattennivån når märket. Väg sedan stenarna så förstår du!”

”Vad är meningen med talesättet att en handfull vatten är mer än havets vatten?” ”När man ren i sinnet bär en handfull vatten till sina föräldrar eller till en sjuk människa, är handlingen lovvärd för evigt. Men havets vatten kommer till slut att sina.”

Guden lät därefter en svältande man, mager som ett skelett säga så här:

”Finns det någon här i världen som är hungrigare än jag?”

”Ja. Den som är så självisk och glupsk att han inte tror på de tre skatterna; nämligen Buddha, den sanna läran och munken samt den som inte offrar åt sina föräldrar och lärare. De är inte bara hungrigare, utan ska

dessutom falla i en värld full av hungriga demoner och där lida av hunger i all evighet."

"Här är en fyrkantig planka av sandelträ. Vilken sida var trädets nedre del?"

"Låt plankan flyta på vattnet. Den sida som sjunker en aning djupare var trädets nedre del."

"Här är två hästar av samma storlek och form. Hur kan man skilja stoet från fölet?"

"När man ger dem lite hö, ger stoet alltid det till fölet. Därmed kan man lätt skilja mor från unge."

Alla dessa svar på de svåra frågorna tillfredsställde guden så väl som kungen. Kungen fick sedan veta att alla kloka svar hade kommit från den gamle fadern som ministern hållit gömd i grottan. Han upphävde därför lagen om att de gamla skulle utsättas och gav order om att de hädanefter skulle behandlas vänligt.

2. Drottningen av Videha i Indien drömde en gång om en vit elefant med sex betar. Hon önskade hett få tag på betarna och bad kungen skaffa dem. Kungen älskade sin drottning och kunde inte avvisa hennes önskan. Han utlovade därför en belöning till den som kunde uppleta en sådan elefant.

Vägen till upplysning

I Himalayabergen fanns det en vit elefant med sex betar som övade sig för buddhaskapet. Elefanten hade en gång räddat livet på en jägare som befunnit sig i fara. Nu blev samme jägare så berusad av den stora belöningen som väntade att han glömde bort sin tacksamhetsskuld till elefanten och kom tillbaka till bergen för att döda den.

Jägaren kände till att elefanten sökte buddhaskapet och närmade sig den förklädd i en munkkappa. Vid ett lägligt tillfälle sköt han så den vita elefanten med en giftpil.

Den vita elefanten, som förstod att dess sista stund var kommen, anade att jägaren hade besegrats av sina begär och kände medlidande med honom. Med sin döende kropp skyddade den därför jägaren mot de andra uppretade elefanterna. När elefanten frågade jägaren varför han utsatt sig för denna fara, bekände jägaren att han ville ha de sex betarna. Då bröt den vita elefanten genast av sina sex betar genom att stöta dem hårt mot ett träd och sa: "Genom detta offer har jag fullgjort min övning för buddhaskapet. Jag kommer att återfödas i Buddhas rena land. När jag blivit en buddha, ska jag hjälpa dig att bli av med dina tre giftpilar; girighet, vrede och dumhet."

3. I en bambudunge vid foten av Himalayabergen levde en papegoja tillsammans med många andra fåglar och djur. En dag blåste det häftigt och eld uppstod genom att bambustammarna kom att gnidas mot varandra. Elden växte sig snabbt i den häftiga vinden och blev till en stor eldsvåda. Både fåglar och djur skrek av skräck. För att visa sin tacksamhet mot bambudungen som under lång tid givit boplats och för att hjälpa andra fåglar och djur i nöd, hoppade papegojan i en sjö i närheten och dränkte sina vingar i vattnet. Den flög så upp i skyn och stänkte vattendropparna över den brinnande elden. Med hjärtat fyllt med medlidande och tacksamhet mot bambudungen, fortsatte papegojan utan avbrott.

Papegojans godhet och självuppoffrande handling rörde en gud som kom ner från himlen och sa till den:

"Du har en tapper själ, men hur kan du släcka den här enorma elden med några droppar vatten från dina vingar?"

Papegojan svarade guden:

"Ingenting är omöjligt om man gör det av tacksamhet och medlidande. Jag försöker gång på gång och fortsätter även i mitt nästa liv."

Guden blev djupt rörd av papegojans strävande och tillsammans släckte de elden i bambudungen.

4. I Himalaya bodde det en fågel som hade en kropp

och två huvuden.

En gång såg det ena huvudet hur det andra åt god frukt och blev avundsjuk. Det tänkte: "Då ska jag minsann äta giftig frukt!" Det gjorde så och båda dog.

5. En gång råkade huvudet och stjärten på en orm i gräl med varandra om vem som skulle gå först. Stjärten sa: "Huvud, du går alltid före, men det är inte rättvist. Du får låta mig gå före ibland!"

Huvudet svarade: "Det är bestämt att jag går före. Jag kan inte låta dig gå först."

De grälade med varandra, men ändå gick huvudet före. Då blev stjärten arg och klängde sig fast i ett träd. Det hindrade huvudet från att gå vidare. När huvudet tröttnat på att streta och dra, lämnade stjärten trädet och gick framåt, men föll i en eldhåla och brändes ihjäl.

Det finns en ordning för allting och allting fyller en funktion. Om ordningen störs, avbryts funktionerna och hela ordningen ruineras.

6. Det var en gång en man som var mycket argsint. Två män stod framför hans dörr och pratade med varandra:

"Mannen som bor här är en mycket god människa. Felet är bara att han är så argsint."

Mannen hörde detta och rusade genast ut ur huset. Han hoppade på de två männen, slog och sparkade dem.

Den kloke funderar på sitt handlande och försöker att förbättra sig, när han underrättas om sina fel. Men den dumme förbättrar sig inte utan upprepar samma fel.

7. Det var en gång en rik, men dum man. Han var avundsjuk på en annan mans trevåningshus som reste sig så högt och vackert i staden. Eftersom han var mycket rik, ville han nu bygga ett liknande hus.

Mannen anställde en byggmästare och gav order om bygget. Byggmästaren satte igång och tänkte först bygga grunden, sedan bottenvåningen, andra våningen osv. Den rike mannen såg på detta med irritation och skrek:

"Vad jag vill ha är inte grunden, inte heller bottenvåningen eller andra våningen. Jag vill bara ha den vackra, tredje våningen. Bygg ögonblickligen den! "

Den dumme vet inte hur man gör ansträngningar för att nå ett resultat utan söker endast efter det goda resultatet. Men liksom det inte finns trevåningshus utan husgrund, finns det inte heller något gott resultat utan ansträngningar.

8. Det var en man som höll på att koka honung. Då kom en vän på besök. Mannen ville nu bjuda på honungen och viftade den med en solfjäder för att få den att svalna.

Men han tänkte inte på att ta honungskastrullen från elden. På samma sätt kan vi aldrig få honungen av svalkande visdom utan att först släcka begärens eld.

9. Det var en gång två demoner som grälade dagen i ända om en ask, en käpp och ett par skor utan att komma till någon lösning. De bara fortsatte att gräla.

En man såg detta och frågade: "Varför håller ni på att gräla på detta vis? Vad har dessa föremål för magisk kraft eftersom ni måste strida så om dem?"

De två demonerna svarade: "Man kan plocka fram mat, skatter eller vad man vill från denna ask. Med käppen besegrar man hur lätt som helst sin fiende. Med dessa skor på sig kan man flyga fritt i luften."

När mannen hörde detta sa han: "Ni ska inte behöva gräla om dem mer. Gå bort en liten stund, så ska jag fundera ut en rättvis fördelning av sakerna mellan er!"

Demonerna lämnade platsen och mannen tog asken under armen, käppen i ena handen och med skorna på fötterna flög han iväg i luften.

"Demonerna" föreställer män med en hednisk tro. "Asken" är en gåva som skänkts av välgörenhet. Demonerna förstår inte hur många skatter som kan skapas av välgörenhet. "Käppen" betyder själslig koncentration. Demonerna vet inte att det besegrar de världsliga begärens djävul.

"Skorna" betyder disciplin över tanke och uppförande. Demonerna vet inte att man med denna disciplin håller sig borta från alla gräl och stridigheter. Utan kännedom om det här grälar de bara om en ask, en käpp och ett par skor.

10. Det var en man som reste ensam. En kväll övernattade han i ett ensligt, obebott hus. Mitt i natten kom en demon in i huset bärande ett lik på ryggen. Den lade liket på golvet. Strax efteråt kom en annan demon på jakt efter den förra och påstod att liket var hans. Ett häftigt gräl bröt då ut.

Den första demonen sa till den andra: "Det är lönlöst att gräla på det här viset. Vi låter ett vittne avgöra vem som äger liket."

Då den andra demonen gick med på förslaget, hämtade den första fram mannen som hela tiden darrande av skräck hållit sig gömd i ett hörn. De bad honom nu säga vem som först kom bärande med liket på ryggen.

Mannen var skräckslagen eftersom han väl visste att vilket beslut han än fattade, skulle det reta upp den demon som förlorat. Den demonen skulle hämnas på honom och döda honom. Mannen beslöt sig likväl för att sanningsenligt berätta vad han sett.

Precis som han hade förutsett, blev den demon som förlorat arg på honom och slet av honom ena armen. Den

första demonen ersatte emellertid armen med en från liket. Den arga demonen blev ännu argare och slet av mannen hans andra arm, båda ben, kroppen och till sist huvudet. Den första demonen ersatte i sin tur samtliga kroppsdelar med likets.

De båda demonerna höll till sist upp med att gräla och åt upp kroppsdelarna som låg utspridda på golvet. De blev mätta av ätandet, torkade sig om munnen och gick sin väg.

Mannen, som hade upplevt den här hemska händelsen, satt kvar i det ensliga huset. Kroppsdelarna, som demonerna nyss ätit upp, hade han fått av sina föräldrar och kroppsdelar han nu ägde, hade tillhört liket av en främmande man. Mannen förstod inte längre om han var han själv eller någon annan. Vid gryningen blev mannen från vettet och lämnade huset. Vid åsynen av ett tempel gick han in och berättade för munkarna vad han hade upplevt under natten. Människorna kunde se den sanna meningen med ordet "icke-jag" i hans historia och kände sig saliga.

11. Det var en gång en vacker och välklädd kvinna som besökte ett hus. Husbonden frågade vem hon var. Kvinnan svarade att hon var rikedomens gudinna. Husbonden blev nu glad, lät henne komma in i huset och behandlade henne på bästa sätt.

Strax därefter kom en ful och fattigt klädd kvinna in i huset. Husbonden frågade vem hon var. Kvinnan svarade att hon var fattigdomens gudinna. Häpen försökte husbonden då avvisa henne från huset. Då sa kvinnan att rikedomens gudinna som var hennes syster, i så fall också skulle lämna huset eftersom systrarna alltid var tillsammans.

När fattigdomens gudinna lämnade mannens hus, försvann också hennes vackra och rika syster.

Födelse går hand i hand med död. Lycka går hand i hand med olycka och det goda hand i hand med det onda. Vi bör känna till detta. De dumma avskyr olycka och söker förgäves bara efter lycka. Men den som söker efter vägen till upplysning, bör stå över dessa båda och inte fästa sig vid någon av dem.

12. Det var en gång en fattig målare som lämnade sin fru hemma och gav sig iväg bort. När han hade arbetat hårt i tre år och samlat ihop en förmögenhet, beslöt han sig för att fara tillbaka hem. På vägen såg han en offerceremoni för många munkar. Målaren blev mycket glad och tänkte att han ju inte hade haft någon chans att så lyckans frö tidigare. Nu hade han råkat komma till ett fält där han

kunde så sina frön till sist. Hur kunde han missa chansen? Han gav alla sina pengar till offerceremonin och återvände hem.

När frun såg sin man komma hem tomhänt blev hon ursinnig, slängde åt honom några hårda ord och ville veta orsaken. Mannen svarade då att han sparade sina pengar i en säker skattkammare. När frun frågade vad skattkammaren var, svarade han att den var en helig religiös sekt.

Den arga frun anmälde detta till myndigheterna och målaren blev förhörd. Han försvarade sig så här:

"Jag har inte dumdristigt slösat bort de pengar jag har förtjänat med hederligt arbete. Jag har levt hittills utan att veta hur man sår lyckans frö. När jag nu såg chansen att få offra, som ju kan betraktas som ett fält där man sår lyckans frö, väcktes min tro och jag offrade mina pengar. Jag gjorde det därför att jag insåg att en sann skatt inte är förmögenhet utan själen."

Tjänstemannen prisade målaren och många blev rörda av historien. Efter det blev människornas tillit för målaren bara större och tack vare det tjänade målarparet en förmögenhet.

13. En man bodde i närheten av en gravplats. En natt hörde han någon ropa på honom från gravplatsen. Han blev mycket rädd. När det blev morgon berättade mannen om händelsen för sina vänner. En djärv man bland vännerna beslöt sig för att undersöka om samma röst hördes följande natt också.

Samma röst hördes mycket riktigt nästa natt också. Mannen, som rösten ropade på, darrade av skräck, men den djärve mannen gick efter rösten in till gravplatsen. Han frågade vem det var.

Från jorden hördes då: "Jag är en skatt gömd i jorden. Jag tänkte ge mig till mannen som jag ropade på, men han blev rädd och kommer inte. Du är modig och är mig värd. Jag kommer hem till dig tillsammans med sju följeslagare."

Den djärve mannen svarade: "Då ska jag vänta på er hemma. Men hur ska jag ta emot er?"

Rösten svarade: "Vi kommer i skepnad av munkar. Du ska tvätta din kropp och dina rum, ställa fram vatten och vänta på oss med åtta skålar gröt! När måltiden är över, ska du leda oss en och en in till ett närliggande rum. Där förvandlar vi oss till krukor med guld."

Nästa morgon väntade mannen; han hade tvättat ren

både sig själv och sitt hus. Då kom åtta munkar och tiggde om mat. Han lät dem komma in i huset och gav dem vatten och gröt. Efter måltiden ledde han dem en i sänder till ett bredvidliggande rum. Väl inne i rummet förvandlade sig munkarna till åtta krukor fyllda med guld.

En girig man hörde talas om detta och ville ha likadana guldkrukor. Han tvättade sina rum, inbjöd åtta tiggarmunkar och serverade dem mat. Efter måltiden låste han in dem i ett bredvidliggande rum. Men de åtta tiggarmunkarna förvandlade sig inte till några guldkrukor utan blev väldigt arga och uppretade. Mannen åtalades och blev gripen.

Den fege manne, som rösten från gravplatsen först hade ropat på, blev också girig när han hörde att rösten kommit från guldkrukorna. Han påstod nu att krukorna var hans, eftersom rösten ursprungligen hade ropat hans namn. Han försökte därför ta krukorna från den djärve mannens hus. I krukorna ringlade sig nu massor av ormar som lyfte på huvudet och väste åt mannen.

Kungen i landet hörde talas om detta och bestämde att krukorna skulle tillhöra den djärve mannen med följande anmärkning: "Allting i denna värld är som denna händelse. De dumma önskar bara det goda resultatet, men man kan inte få bara det. På samma sätt kan vi inte vinna

sann sinnesfrid om vi bara har en skenbar disciplin på vår tanke och vårt uppförande, men saknar den inre, sanna tron."

KAPITEL 2

UTÖVNINGENS VÄG

I

SÖKANDET EFTER VÄGEN

1. Hur är världsrymden uppbyggd? Är rymden evig? Eller försvinner den en gång? Är rymden gränslös? Eller tar den slut någonstans? Hur är samhället uppbyggt? Vilken är samhällets idealiska struktur? Om man säger sig inte kunna söka och öva sig för upplysningen förrän man löst alla dessa frågor, så dör man innan man hittat vägen.

Anta att någon träffas av en pil vars spets doppats i ett dödligt gift. Släktingar och vänner samlas, läkaren tillkallas snabbt, den giftiga pilen dras ut och såret ska behandlas.

Men vad händer nu om mannen som träffats av pilen säger så här?

"Vänta ett tag med att dra ut pilen! Jag vill först veta vem som sköt pilen; var det en man eller en kvinna?

Och av vilket ursprung? Vad för sorts båge var det? En stor eller liten? Var den av trä eller av bambu? Vad för sorts sträng var det? Av fiber eller tarm? Vilken typ av fjäder har använts? Vänta tills allting blivit utklarat! ”

Det säger sig självt att mannen kommer att dö innan allting har blivit utrett. Vad man ska göra i detta fall är att dra ut pilen och behandla såret, så att giftet inte skadar kroppen.

Vi måste fly elden som angriper oss oavsett hur universum är uppbyggt eller vilken samhällsstruktur som är den idealiska.

Oavsett om rymden är gränslös eller begränsad, evig eller inte, hotas människan just nu av eldarna från födelse, åldrande, sjukdom och död, elände, sorg, ångest och lidande. För att komma undan detta hot behöver vi öva oss för vägen.

Buddhas lära innehåller vad som är viktigt och inte vad som är oviktigt. Den lär nämligen att människorna

måste veta vad de bör veta, utesluta vad som måste uteslutas, lära vad som måste läras och upplysas i vad de ska bli upplysta om.

Därför måste vi först välja vad som är viktigast: vilket problem som först ska lösas och vilken fråga som är mest angelägen för oss. För att kunna göra det måste vi börja med att granska vår själ.

2. Om en man gick till skogen för att söka efter märgen, som finns i trädstammens mitt, och trodde sig ha hittad det, fast han egentligen bara fått kvistar och löv, så är han dum. Oftast tror man att man fått märgen av trädet, fast man egentligen bara fått med sig barken eller veden.

En man söker en väg som leder bort ifrån födelse, åldrande, sjukdom, död, elände, sorg, ångest och lidande. Det är märgen han söker. Men så fort han vinner lite berömmelse och ära, blir han självbelåten och högfärdig. Han berömmer sig själv och talar illa om andra. Det är

precis som då man tror sig ha fått märgen, när man bara hittat kvistar och löv.

Likadant är det med den som blir högfärdig av sin futtiga strävan och tror sig ha fått vad han var ute efter; han känner sig belåten och berömmer sig själv men talar illa om andra. Han har också bara hittat trädbarken, men tror att det är märgen.

Så är det också med den som fått en futtig förmåga att se sakerna lite klarare och blir högfärdig för det, lovordar sig själv och talar illa om andra; han tror sig också ha funnit märgen fast det bara är trädfibrer. Alla dessa människor kommer oundvikligen att få lida.

Syftet för den som söker vägen till upplysning är inte att vinna respekt, ära eller beundran. Lite strävan, futtig sinnesfrid eller en anings förmåga att se sakerna klart, är inte heller syftet.

Först och främst bör vi få klart för oss denna världs grundläggande karaktär av födelse och död.

3. Världen har ingen egen substans. Vi bör hitta vägen som befriar oss från själens inflytande. Det är inte yttre ting som vilseleder oss utan vår inre själ som ger upphov till begären.

På grund av själens begär bränns vi av begärens eld; vi lider och våndas. På grund av vår okunnighet är vi omsvepta i ett mörker av begär; vi sörjer och gråter. Den som söker vägen till upplysning bör känna till att det är just själen som skapar våra villfarelser och kämpa mot den för att uppnå malet.

4. "O min själ! Varför driver du så rastlöst omkring och ger dig ingen ro? Varför vilseleder du mig och låter mig samla på saker och ting i onödan?

Man kan inte plöja marken om plogen går sönder innan den kommit i jorden. Inte heller har min själs marker någonsin plöjts under alla liv den kastat bort, eftersom den har irrat i villfarelsernas hav av liv och död."

"O min själ! Du har låtit mig födas som konung. Du har också låtit mig födas som en fattig man och låtit mig vandra efter mat.

Någon gång lät du mig födas i gudarnas land och fick mig att drömma om ett liv i lyx och extas. En annan gång lät du mig brännas av helvetets lågor."

"Du dumma själ! Du har lett mig på många olika vägar. Jag har alltid följt dig och aldrig svikit dig. Men nu följer jag Buddhas lära. Besvära mig inte mer och hindra mig inte! Anstränga dig i stället så att jag kan lämna allt lidande och snabbt nå upplysningen!"

"O själ! Bara om du lär dig att allting saknar en egen substans och ständigt förändras, om du kan låta bli att fästa dig vid saker och ting, om du kan hålla upp med att längta efter allting och om du kan avhålla dig från girighet, vrede och okunnighet, så kan du vinna frid.

Om vi hugger av begärens klängen med visdomens svärd och befriar oss från ytligheter som vinst och förlust eller beröm och klander; så kan vi leva i lugn och ro."

"O min själ! Du ledde mig och fick mig att söka efter vägen till upplysning. Men varför klamrar du dig ännu fast vid girigheten och låter dig ledas av nöjeslystnaden?"

"Du, min själ som planlöst far iväg hur långt som helst! Låt mig fara över detta våldsamma hav av villfarelser! Jag har ju alltid följt dig hittills!

Men nu måste du komma med dit jag vill gå! Vi ska tillsammans följa Buddhas lära."

"Min själ! Allting, berg, floder och hav, förändrar sig ständigt och är fulla av olyckor. Var kan man söka efter lyckan i denna värld? Låt oss följa läran och snabbt komma fram till upplysningens strand."

5. Den som på detta vis kämpar med sin själ och riktigt söker efter vägen, framskrider alltid med stark vilja. Därför förblir han lugn till sinnes, även om han möter människor som förolämpar eller hånar honom. Han blir inte arg, även om han möter någon som slår honom med knytnäven, som kastar sten mot honom eller hugger till honom med ett svärd.

Vi får inte låta vår själ störas, även om vårt huvud och vår kropp sågades av. Om vi låter oss förmörkas inombords av sådana händelser, följer vi inte Buddhas lära.

Låt människor hånskratta, förolämpa oss, slå oss med knytnävarna eller sticka oss med käppar eller svärd! Vår själ får inte störas för det. Genom prövningarna fylls vi av Buddhas lära. Så fast är tron!

För att nå upplysning bör vi utföra vad som är svårt att utföra, tala vad som är outhärdligt, skänka vad som är

svårt att ge bort.

Säger någon att man når upplysningen genom att äta ett korn ris dagligen och hoppa in i brinnande eld, ska vi inte tveka att göra det.

Men vi ska inte tänka att vi skänkt något, även då vi gjort det eller att vi uträttat något, när vi gjort något. Vi gör det bara för att det är klokt och rätt. Det är som när en mor ger sitt barn sitt sista klädesplagg utan att tänka på sig själv eller som när en mor sköter om sitt sjuka barn utan att reflektera över det.

6. Det var en gång för länge, länge sedan en kung som ägde en klar visdom och ett djupt medlidande. Han älskade sitt folk och styrde landet harmoniskt. Kungens strävan efter vägen var så stor att han lät tillkännage att dyra skatter väntade på den som kunde undervisa honom i den heliga läran.

Kungens hängivenhet för vägen till upplysning uppmärksammades till sist även i gudarnas värld. För att pröva honom förvandlade sig en gud till en demon och kom till slottsporten och sa: "Jag känner den heliga läran. Låt mig komma till kungen! "

När kungen hörde detta blev han mycket glad och tog emot guden vördnadsfullt i det inre av palatset. Där

bad han honom berätta om läran. Då visade demonen sina förskräckliga, knivskarpa huggtänder och sa att han var så hungrig att han omöjligen kunde berätta om läran.

Kungen bjöd på mat, men demonen sa att han ville ha varmt människoblod och människokött. Prinsen sa då självmant att han var beredd att dö för att släcka demonens hunger. Också drottningen ville ge sin kropp till demonen; den åt upp dem båda och ville ge sig på kungen.

Då sa kungen stillsamt: "Jag är inte rädd om mitt liv. Men om jag mister min kropp, kan jag ju inte höra läran. Jag ska ge dig min kropp, när du har berättat för mig."

Demonen berättade då att eländet härstammar från åtrå och begär, att också rädslan härstammar därifrån och att den som gjort sig av med dessa begär, varken känner till elände eller rädsla. Samtidigt som demonen sa det, återfick den sin gudsgestalt. Både prinsen och drottningen kom tillbaka till livet igen.

7. Det var en gång en eremit som sökte sanningen i Himalaya-bergen. Han sökte läran enbart för att göra sig av med sina begär och sökte ingenting annat. Jordens alla skatter eller ett liv i lyx och extas lockade honom inte.

En gud som blivit rörd av eremitens strävan, ville

pröva honom och kom till Himalaya förvandlad till en demon. Demonen sjöng:

"Allting förändras, föds och försvinner."

Eremiten hörde sången och blev så glad som en törstig man som får vatten eller en fånge som släpps lös. "Det är sanningen, detta är den riktiga läran", tänkte han. Han såg sig omkring och försökte ta reda på vem som sjungit den heliga dikten. Då upptäckte han den hemska demonen. Trots sin tvekan närmade han sig den, frågade om det var den som nyss hade sjungit och bad att få lyssna till resten av sången.

Demonen svarade att det var hans sång, men att han måste äta innan han kunde sjunga färdigt. Han var alltför hungrig.

Eremiten bad igen om att få lyssna till resten av sången. Den innehöll de heliga ord han så länge hade letat efter.

Demonen sa att han inte stod ut med sin hunger längre, men om han fick varmt människoblod och människokött skulle han sjunga färdigt hela sången.

Eremiten lovade då att han skulle ge sin kropp till demonen när han fått höra sången.

Demonen sjöng därför hela sången. Den löd så här:
"Allting förändras, föds och försvinner. Stillhet och frid föds, när vi slutat fästa oss vid liv och död."

Eremiten ristade in orden i träd och stenar. Sedan klättrade han upp i ett träd och hoppade ner mitt framför demonen. Men i samma ögonblick återtog guden sin sanna gestalt och eremiten fångades tryggt upp av hans armar.

8. Det var en gång en ivrig sökare av den sanna vägen vid namn Sadaprarudita. Han satsade sitt liv för vägen och trotsade alla lockelser med vinst och ära. En dag hördes en röst från ovan:
"Sadaprarudita, Gå rakt mot öst! Bry dig inte om varken hetta eller köld, lyssna inte på smicker eller hån, skilj inte godtyckligt på gott och ont utan gå bara rakt fram österut! Du ska finna en sann mästare och vinna upplysning."

Mycket glad gick Sadaprarudita rakt mot öst, precis som rösten sagt åt honom. Han övernattade i vildmarken och i bergen. Han uthärdade förföljelser och hån som han fick utstå som främling i främmande länder. En gång

sålde han sig som slav och förtjänade med nöd och näppe sitt levebröd. Till slut kom han i alla fall fram till den sanne mästaren och bad om hans undervisning.

Det sägs att man får kämpa hårt för något gott; när man vill göra något gott, dyker det alltid upp en massa hinder. Många hinder hade också uppstått för Sadaprarudita under hans resa mot upplysningen.

Han ville nu förtjäna lite pengar, så att han kunde offra blommor och rökelse till mästaren. Han erbjöd sina tjänster, men ingen ville anställa honom. En djävul tycktes överallt försöka hindra honom. Vägen till upplysning är verkligen en svår resa, som kan kosta en människa livet. När Sadaprarudita äntligen fick studera hos mästaren, hade han varken bläck eller papper för att skriva ned mästarens ord. Han skar sig därför i armen med en kniv och skrev ned läran med sitt blod. På detta sätt kunde han få upplysningens heliga ord.

9. Sudhana hette en pojke som ville söka efter den sanna vägen till upplysning. Han besökte fiskare som lärde honom om havet. Han träffade läkare som lärde

honom medlidande med människor. Av rika män lärde han sig att allting har sitt eget värde.

Han besökte en mediterande munk och såg hur munkens stillsamma själ avspeglade sig i hans gestalt, renade människornas själ och gav dem underbar kraft. Han träffade en ädel dam och rördes av hennes givmildhet. Han mötte en asket som i sitt sökande efter vägen riskerade sitt eget liv. Sudhana lärde att för att söka vägen måste man klättra uppför berg av svärd och gå genom eld.

På så sätt förstod pojken att bara man har sinne för det, finner man läran i vad ögat ser och örat hör.

Han såg upplysningen i en svag kvinna och i en grupp barn som lekte i staden; i alla vänliga människor han mötte såg och lärde Sudhana den klara visdomen.

Buddhas lära upptäckte han också i sättet att bränna rökelse. Upplysningens ord läste han i sättet att arrangera blommor. När han en gång vilade sig i skogen och såg ett ungt träd växa fram ur ett gammalt murket träd, lärde sig

Sudhana om livets obeständighet.

Solskenet på dagen, stjärnornas sken på natten, allt berättade om läran för Sudhana i hans sökande efter upplysning.

Vart han kom frågade pojken om vägen och överallt fann han upplysningen.

Sudhana lärde sig att den som söker upplysning måste skydda och smycka sin själ som ett slott. Med vördnad ska han öppna porten till själens slott, ta emot Buddha i det innersta rummet. Där ska han skänka trons blommor och offra glädjens rökelse till Buddha.

II

OLIKA VÄGAR

1. Den som söker vägen måste ha kunskaper i följande tre saker: föreskrifterna för den praktiska övningen, själslig koncentration och visdom.

Vilka är då föreskrifterna? Det är föreskrifter man måste hålla på, både som vanlig människa och som sökare efter vägen. Vi ska kontrollera vår kropp och själ, vakta på ingångarna till våra fem sinnen, frukta den minsta synd, göra goda gärningar och öva oss så gott vi förmår.

Vad är då själslig koncentration? Det betyder att gradvis förstärka sin själ genom att överge alla begär och all ondska.

Vad är då visdomen? Det är att känna till den fyrfaldiga sanningen om lidandet, om lidandets orsaker, om lidandets försvinnande samt om vägen till lidandets försvinnande. Detta är vägen till lidandets försvinnande.

Den som har lärt sig de tre kunskaperna kallas Buddhas lärjunge.

Även om en åsna påstår sig vara ko efter att ha följt efter en flock kor, så tror ingen på den. På samma sätt är det dumt att påstå sig vara en sökare efter vägen eller en Buddhas lärjunge utan att ha kunskaper i föreskrifterna, koncentration och visdom.

Precis som en bonde som önskar skörda på hösten måste plöja marken, så, vattna och plocka ogräs, måste den som söker upplysning absolut ha dessa tre kunskaper. En bonde kan inte hoppas att fröna som han sår ska gro samma dag, skjuta ax följande dag och ge skörd dagen

därpå. Inte heller sker undret för den som söker upplysning att han överger sina begär ena dagen, tar sig ur alla bojor nästa dag och når upplysning dagen därpå.

Genom bondens mödosamma arbete och årstidernas skiftningar, gror så småningom fröna i jorden, slår knopp och bär så till sist äntligen frukt. Det går till på precis samma sätt när man når upplysning. Medan vi lär oss kunskaperna om föreskrifterna, själslig koncentration och visdom, förgörs så småningom begären och vi kan frigöra oss från bojorna. Först sedan kommer stunden för upplysning.

2. Det är svårt att hitta vägen till upplysning om vi samtidigt längtar efter världslig trevnad och lyx och berusas av åtrå. Att njuta av denna värld och att njuta av upplysningen är helt olika saker.

Så som tidigare förklarats härstammar allting från vår själ. När den njuter av världsliga ting, föds våra villfarelser och lidanden. När den finner glädje i vägen, föds upplysning och fröjd.

Därför måste den som söker upplysning hålla sin själ ren, följa läran och iaktta föreskrifterna. Respekterar vi

föreskrifterna, kan vi koncentrera själen. Därmed klarnar vår visdom som i sin tur leder oss fram till upplysning.

De tre kunskaperna – föreskrifterna, koncentrationen och visdomen – är verkligen den sanna vägen till upplysning. Okunnigheten om dem har gjort att människor länge har lidit av sina villfarelser. Vi måste följa vägen; det innebär att inte bråka med varandra, att koncentrera sig i stillhet och rena sin själ för upplysningen.

3. Om de tre kunskaperna analyseras, ska vi finna en rätt åttafaldig väg, fyra betydelsefulla synsätt, fyra riktiga förfaringssätt, fem krafter och fulländningen av sex utövanden.

Den rätta åttafaldiga vägen innebär rätt synsätt, rätt tanke, rätt ord, rätt uppförande, rätt livsföring, rätt strävan, rätt uppmärksamhet och rätt koncentration.

Rätt synsätt betyder att man förstår den fyrfaldiga sanningen, tror på lagen om orsak och verkan samt

undviker ett felaktigt synsätt.

Rätt tanke betyder att man inte påverkas av begär, girighet, vrede eller skadliga handlingar.

Rätt ord betyder att man undviker lögn, löst prat, förtal och falskhet.

Rätt uppförande betyder att man inte begår mord, stöld eller äktenskapsbrott.

Rätt livsföring betyder att man undviker beteenden som är skamfulla för oss såsom människor.

Rätt strävan betyder att man anstränger sig till det yttersta för det rätta.

Rätt uppmärksamhet betyder att man rätt bevarar sin omtänksamhet.

Rätt koncentration i själen betyder att man, utan felaktiga syften, håller sig stilla i riktig koncentration för att vinna den klara visdomen.

4. De fyra betydelsefulla synsätten är:
Att man förstår att kroppen är oren och inte

någonting att fästa sig vid.

Att man förstår att alla sinnena är grunden till lidandet.

Att man förstår att själen inte är stabil utan ständigt förändras.

Att man förstår att ingenting varar för evigt utan förändras enligt lagen om orsaker och villkor.

5. De fyra rätta förfaringssätten är:
Att ta bort det onda innan det uppstått.
Att hugga av det onda som redan har inträffat.
Att göra så att det goda sker.
Att odla det redan goda ännu mer.
Man ska sträva efter att göra dessa fyra saker.

6. De fem krafterna är:
Att tro.
Att sträva.
Att vara omtänksam.
Att koncentrera sig.
Att äga en klar visdom.
Man behöver dessa fem krafter för att nå upplysning.

7. De sex utövningar som man ska fullgöra är: offrande, respekt för föreskrifterna, uthärdande, ansträngning, själslig koncentration och visdom. När man har övat sig till fulländning i dessa sex övningar, kan man ta sig

över havet, från villfarelsens strand till andra sidan av upplysning.

Offrandet hindrar girighet, respekt för föreskrifterna rättar till våra handlingar, uthärdandet lugnar vreden, ansträngning botar lättjan, koncentration samlar den ostyriga själen och visdomen upplyser en dum, mörk själ.

Offrandet och respekten för föreskrifterna utgör grunden till all övning som grunden till ett slott. Uthärdandet och ansträngningen skyddar från olyckor utifrån, precis som slottets murar. Koncentrationen och visdomen är skyddande rustningar som försvarar mot anfall av liv och död.

Ger man en gåva till den tiggande, är detta visserligen ett offrande, men inte det bästa. Det bästa vore att ge av egen vilja och med glatt hjärta. Det är heller inte nog om man offrar ibland. Det bästa är att alltid ge.

Det är inte heller det bästa offrandet om man ångrar

sig efteråt eller känner sig stolt över det. Det bästa är ett offrande då man gläds över det och glömmer de tre detaljerna, nämligen sig själv som offrat, den som mottagit gåvan och själva offergåvan.

Det rätta offrandet måste komma från en ren, medlidsam själ. Vi skulle önska att nå upplysning tillsammans med andra utan att få någon belöning.

Det finns sju slags offrande som kan praktiseras även av den som inte är rik. Det första är det fysiska offrandet. Det innebär att offra sina tjänster. Det högsta är att offra sitt eget liv som det ska berättas vidare om i nästa avsnitt. Det andra är det själsliga offrandet. Det betyder att visa omtanke för andra. Det tredje är att offra med ögonen. Det gör vi med den milda blick som lugnar alla i själen. Det fjärde är att offra fridsamhet; det är att alltid vara leende. Det femte är att offra ord; det är att tala varmt och medlidsamt. Det sjätte är offrandet av sin sittplats; det gör vi när vi erbjuder vår sittplats till andra. Det sjunde är att offra skyddsrum; det är att låta andra övernatta i sitt hem. Dessa sju sätt att offra kan vem som helst göra. De är inte svårare än att man kan göra dem i sitt vardagsliv.

8. Det var en gång en prins vid namn Sattva. Han gick en dag tillsammans med sina två bröder till skogen för att leka. De såg där en tiger som av hunger försökte äta upp sina sju ungar.

De två äldre bröderna flydde av skräck, men prins Sattva försökte rädda tigerhonan genom att offra sitt eget liv. Han klättrade upp för en klippa och hoppade därifrån för att ge sin kropp åt tigern. Genom sin gärning kunde prinsen stilla tigerns hunger och därigenom rädda tigerungarnas liv.

Sattvas mål var bara ett enda: att söka vägen till upplysning.

"Denna kropp är skör och flyktig. Jag har hittills inte förstått innebörden av att offra. Mina tankar har alltid varit upptagna av kärleken till min egen kropp. Nu är stunden mogen! Jag ska offra min egen kropp och nå upplysning."

Detta beslut fick prinsen att offra sin kropp för den hungriga tigerhonan.

9. Det finns fyra obegränsade sinnelag som sökare efter vägen borde vårda. De är medlidande, mildhet, glädje och jämnmod.

Man kan göra sig av med sin girighet genom att vårda medlidande. Man kan lämna sin vrede genom att odla mildhet. Man kan göra sig kvitt lidandet genom att vårda

glädje. Man kan sluta skilja på vän och fiende genom att vårda jämnmod.

Ett enormt medlidande är att ge lycka och glädje till många människor. En enorm mildhet är att lindra sorgen och lidandet bland många människor. En enorm glädje är att bemöta många människor glad till sinnet. Ett enormt jämnmod är att vara rättvis mot alla och inte behandla någon annorlunda.

På detta sätt kan vi göra oss av med girighet, vrede, lidande och föreställningar om kärlek och hat om vi vårdar de fyra obegränsade sinnelagen. Ett ont sinnelag är lika svårt att bli av med som en vakthund och ett gott sinnelag är lika lätt att förlora som en flyende dovhjort i skogen. Ett ont sinnelag är lika svårt att få bort som bokstäver ristade på en berghäll och ett gott sinnelag försvinner lika lätt som bokstäver skrivna på vattenytan. Därför kan man gott säga att det verkligen är svårt att träna sig för upplysninge.

10. Srona var namnet på en klen pojke som kom från en rik familj. Han hade fått tillfälle att träffa Buddha och blev en av dennes lärjungar. Han tränade sig så hårt för att nå upplysning att fötterna blödde, men han lyckades inte.

Buddha tyckte synd om honom och sa: "Srona, har du någonsin lärt dig spela harpa hemma? Strängarna får

inte spännas vare sig för hårt eller för löst om man vill få det rätta ljudet. Det kommer först när strängarna är lagom spända."

"Det samma gäller upplysningen; man kan inte uppnå den om man latar sig, men inte heller om man är alltför spänd i sin träning. Man måste därför fundera och handla klokt."

Srona lyssna de till Buddhas ord och förstod mycket bra. Så småningom nådde han upplysning.

11. Det var en gång en prins som kallades "de fem vapnens prins". Han hade fått det namnet eftersom han var mycket skicklig i att hantera fem sorters vapen. En dag när han var på väg hem efter sin träning, stötte han i vildmarken på ett monster som kallades "Fettpälsen".

När monstret långsamt närmade sig prinsen, sköt han iväg en pil mot det. Pilen träffade monstret, men sårade det inte. Den hade bara fastnat i den feta pälsen. Prinsen prövade svärdet, spjutet och påken, men allt fastnade bara i den feta pälsen.

Då prinsen förlorat alla sina vapen, slog han monstret med knytnävarna och sparkade det. Men både hans armar och ben klibbade sig fast i den feta pälsen och prinsen blev hängande i luften. Han försökte då ge monstret en dansk skalle, men också huvudet fastnade i

pälsen och han kunde inte ta sig loss.

Monstret sa då: "Nu är du i mitt våld! Jag ska äta upp dig." Prinsen skrattade bara och sa: "Du tror kanske att jag har förlorat alla mina vapen. Men då har du fel! Jag har ett mäktigt vapen kvar. Om du sväljer mig, så skär mitt vapen upp din mage inifrån! "

Då blev monstret rädd för prinsens tapperhet och frågade: "Hur kan du göra det?" "Med hjälp av sanningens makt", svarade prinsen. Då släppte monstret prinsen och ville ta emot hans lära. Efter det avhöll sig monstret från onda gärningar.

12. Den som inte känner skam varken vör sig själv eller för andra, förstör världen. Den som känner skam både för sig själv och för andra, skyddar världen. Eftersom vi är känsliga för skam och vanära, bör vi respektera våra föräldrar, vår lärare, de äldre och våra syskon. Det är verkligen mycket viktigt att vi skäms när vi tänker tillbaka på vad vi har gjort eller när vi ser vad andra gör.

Ångrar vi oss, är vår synd inte längre någon synd. Ångrar vi oss inte, dröjer synden kvar för evigt och kommer alltid att fördöma oss.

Det är bara den som lyssnar till läran, inser dess mening och sambandet med sig själv som kan motta och

begagna sig av den.

Lyssnar vi bara till läran utan att tillämpa den, kommer vi att misslyckas i vårt sökande efter upplysning.

Tron, blygsamhet, ödmjukhet, strävan och visdom är de stora källorna till styrka för den som söker upplysning. Bland dem är visdomen den största. De övriga är styrkor som står under den.

Om vi dras in i världsliga frågor, njuter av struntprat eller frossar i sömn, resulterar det i att vi kommer ifrån vägen till upplysning.

13. I övningen för upplysning lyckas några fortare än andra. Men vi får inte bli nedslagna då vi ser andra nå upplysningen före oss.

Börjar man träna sig i bågskytte, kan man inte träffa i prick så ofta först. Men forstsätter man att träna sig, så kommer man till sist att lyckas. Precis som floden som till slut rinner ut i havet, kommer man säkert till upplysning om man inte avbryter sin övning.

Som redan förklarats finns läran runt omkring oss, bara vi håller våra ögon öppna. På samma sätt ges tillfällen för upplysning var som helst.

En man uppnådde upplysning genom att lägga märke till att rökelsedoften varken uppstår eller försvinner, varken kommer eller går.

En annan man nådde upplysning då han gick på en väg och råkade sticka sig i foten på en tagg. Han kände smärtan och märkte samtidigt att den inte hade funnits inom honom förut. Han förstod att smärtan bara var själens reaktion på yttre omständigheter. Förorenar man sin själ, resulterar det i fula, världsliga begär. Men renar man sin själ, föds en vacker upplysning.

En man var mycket girig. Han tänkte en dag igenom sin girighet och insåg att hans girighets trästickor lika gärna kunde förse visdomen med bränsle. Det var början till hans upplysning.

En man lyssnade till lärdomsorden: "Håll din själ i jämvikt! Är själen i jämvikt, blir hela världen därefter." Han insåg att fördomarna i världen uppstått i den fördomsfulla själen. Det var hans väg till upplysning. Vägarna till upplysning är verkligen obegränsade.

III

TRONS VÄG

1. Den som tar sin tillflykt till Buddha, den sanna läran och församlingen kallas anhängare av buddhismen.

Buddhismens anhängare iakttar föreskrifterna, tron, offrandet och visdomen som här ska förklaras närmare.

Reglerna för anhängarna är fem: att inte döda, att inte stjäla, att inte begå äktenskapsbrott, att inte ljuga samt att inte dricka sprit.

Anhängarnas tro är tron på Buddhas visdom. Deras offrande innebär att de utan att hysa giriga tankar, alltid ser en glädje i att offra till andra. Deras visdom är sådan att de förstår lagen om orsaker och villkor och inser att allting förändras.

Trädet som står lutat mot öst faller absolut mot öst när det faller omkull en dag. Precis som med trädet, är det förutbestämt att de som lyssnar vördnadsfullt till Buddhas lära och har en fast tro, kommer att återfödas i Buddhas rike när de en gång dör.

2. De som tror på Buddha, den sanna läran och församlingen kallas buddhismens anhängare.

Den som nådde upplysning, frigör och frälser människor kallas Buddha. Läran som Buddha lär ut kallas Dharma. En fredlig och vänskaplig samling troende som på rätt sätt tränar sig i läran kallas Samgha.

Dessa tre, Buddha, Dharma och Samgha är i själva verket inte olika saker. Eftersom Buddha uppenbarar sig i den sanna läran och den i sin tur sätts i praktiken av församlingen, är de tre förenade.

Därför kan alla människor räddas genom att bara tro på Buddha. Då följer den sanna läran och församlingen av sig självt och man når upplysning. Buddha älskar oss alla som sitt enda barn. Om vi därför tror på Buddha som barnet tror på sin mor, kommer vi att se Buddha med egna ögon och vinna hans räddning.

Den som vördar Buddha stöds av hans visdom och får njuta av hans gunst.

3. Ingenting i världen är mer vinstgivande för oss än tron på Buddha. Om vi bara en gång hör Buddhas namn och tror på honom med glädje, har vi vunnit den högsta vinsten.

Därför måste vi lyssna till Buddhas lära, tro på den och glädjas över den. Det gör då ingenting att vi tvingas gå i de eldslågor som är spridda över hela världen.

Det är verkligen svårt att träffa Buddha eller någon som lär ut hans lära. Ännu svårare är det att tro på läran.

Nu har vi träffat på den som lär ut Buddhas lära och fått den ovanliga chansen att kunna lyssna till den. Därför bör vi tro på Buddha och glädjas över det, så att vi inte går miste om den stora belöningen.

4. Tron är den bästa följeslagaren för människan, den bästa kosten på hennes färd i livet och den bästa skatten.

Tron är den rena handen som tar emot Buddhas lära och alla hans dygder. Tron är den renande elden som förbränner själens orenheter, för människorna på samma väg och uppmuntrar dessutom alla som söker efter Buddhas väg.

Tron berikar själen och förgör alla giriga tankar och högmod. Den lär oss artighet och respekt mot andra. På så sätt sprider visdomen sin glans och lyser på våra handlingar. Vi får en styrka som inte fruktar några svårigheter, inte upptas av den störande omvärlden eller låter sig frestas av någonting.

Tron uppmuntrar oss då vägen känns långtråkig och hjälper oss till upplysning.

Tron ger oss känslan av att alltid befinna oss inför Buddha och alltid skyddas av honom. Den gör oss mjuka och smidiga till kropp och själ och ger oss förmågan att umgås väl med andra.

5. Den som har denna tro får visdomen att känna igen Buddhas lära i allt vad de hör. De förstår och tar med glädje emot alla händelser som sker enligt lagen för orsaker och villkor som styr våra liv.

De har visdom nog att inte förvånas eller sörja över alla förändringar i livsvillor och i yttre omständigheter. De har förstått att det samtidigt finns en oföränderlig sanning mitt i världens tillfälliga bagateller.

Tron har tre aspekter: ånger, fröjd och andakt.

Vi ska tänka efter, förstå vår synd och orenhet och ångra oss. Ser vi en annan människas godhet, ska vi bli lika glada som om det rörde oss själva och berömma det. Vi ska alltid önska vara tillsammans med Buddha, göra och leva som han.

Denna troende själ är den äkta själen, den djupa själen och den glada själen som önskar ledas till Buddhas land med hjälp av Buddha.

Buddha ger därför sin styrka till människor som tror på honom och som gläds åt att höra hans prisade namn. Han för vår själ till sitt rena land och får den att inte längre frestas av världsliga begär.

6. Denna troende själ är den uppenbarade buddhanaturen som finns liggande i botten av människosjälen. För den som förstår Buddha är själv Buddha och den som tror på Buddha måste vara Buddha.

Men även om vi har en buddhanatur inom oss, ligger den djupt begraven i gyttjan av begär. Hur ska den rena själen som söker sig till Buddha kunna ta sig upp från virvlarna av girighet, vrede och andra begär?

I skogen av det giftiga trädslaget "eranda" växer bara det trädet och aldrig det väldoftande trädet "chandana". Växer det ett chandana-träd i eranda-skogen, är det ett mirakel. Det är verkligen också ett mirakel att en själ som söker sig till och tror på Buddha, kan växa fram inom människan.

Därför kallas människans troende själ för en "rotlös" tro. Med "rotlös" menas att den inte har någon rot i människosjälen, men i Buddhas medlidsamma själ.

7. Tron, som är så helig, är i sanning grunden till vägen och moder till välgörenheten. Trots det är tron svår att vinna, även för de som söker efter vägen. Det beror på att vi hindras av fem tvivel:

1) tvivel på Buddhas visdom

2) tvivel på Buddhas lära

3) tvivel på den som predikar Buddhas lära

4) tvivel på sökandet efter vägen till upplysning

5) tvivel som på grund av vårt högmod vänder sig mot andra sökare efter upplysning

Ingenting är förskräckligare än tvivel. Tvivel är en mur som isolerar oss. Tvivel är ett gift som fräter sönder en god gemenskap, knivbladet som sårar och taggen som sticker och pinar våra själar.

Den som har vunnit tron måste därför förstå att dess frö redan för länge sedan planterats tack vare Buddhas medlidande.

Vi måste känna till Buddhas hand; den skingrar tvivlets mörker djupt inom oss och låter trons ljus stråla in.

Har vi vunnit tron, gläder vi oss åt den lag om orsaker och villkor som Buddha gett oss för länge sedan. Vi gläder oss också åt Buddhas medlidande och kan, om vi lever på vanligt sätt, återfödas i Buddhas land.

Det är verkligen svårt att födas som människa, svårt att höra läran och ännu svårare att vinna tron. Därför bör vi anstränga oss och göra vårt bästa för att lyssna till läran.

IV

BUDDHAS ORD

1. De som tänker att de har blivit skymfade, utskrattade eller slagna, kan inte stilla sin vrede.

Vrede kan inte stillas med vrede. Vreden stillas först då vi glömmer vår vrede.

Precis som det läcker in från ett dåligt byggt tak, tränger girigheten in i en otränad själ.

Att lata sig leder till döden, men att anstränga sig leder till livet. Dumma människor är lata men de visa strävar flitigt.

Såsom en tillverkare av pilbågar täljer sin pil rak, rättar den vise til sin själ.

Det är svårt att kontrollera sin själ. Den påverkas så lätt och är svår att hålla i styr. Först då vi kan hålla ordning på själen, vinner vi lugn och ro.

Själen gör oss mer ont än en fiende som vill hämnas och göra oss illa.

Den som skyddar sin själ från girighet, vrede och från alla onda gärningar, vinner den sanna friden.

2. Den som endast har fagra ord och inga handlingar är som en färgrik blomma som saknar doft.

Blomdofter sprider sig inte i motvind. Men doften från en god människa breder ut sig även med vinden emot sig.

Natten är lång för en sömnlös och vägen är lång för en trött man. Villfarelsen är lång för den som inte känner den rätta vägen.

Följ alltid vägen tillsammans med någon som är lika god eller bättre än du själv! Det är bättre att följa vägen ensam än att gå den tillsammans med en dum människa.

Även om du inte fruktar rovdjur, så bör du frukta dåliga vänner. Rovdjuret river bara din kropp, men dåliga vänner river sönder din själ.

Den dumme får lida genom att tänka "det här är mitt barn" eller "det här är min förmögenhet". Inte ens du själv är din egen. Hur kan då ett barn eller en förmögenhet vara dina?

En dum som vet med sig att han är dum är bättre än den dumme som tror sig vara klok.

Även om han umgås med den vise, kan den dumme inte förstå läran som den vise lär honom. Det är som skeden som används för att avsmaka men som inte själv känner smaken.

Precis som färsk mjölk inte ystar sig så lätt, ger inte onda gärningar så fort resultat. Men de följer med gärningsmannen som elden i askan; dold men glödande.

Den dumme bekymrar sig alltid för ära och vinst. Han plågas alltid av begären efter en god ställning och alla slags förmåner.

Den som visar oss våra fel och skäller på våra ovanor och brister bör vi ha respekt för som inför den som visar oss var skatten ligger gömd.

3. Den som gläds åt läran är lugn och klar till sinnet och kan sova skönt. Det beror på att läran har renat hans själ.

Precis som en snickare rätar ut sin stock, bågskytten

riktar sin pil och dikesgrävaren leder vattnet rätt, rättar den vise sin själ och leder den i rätt riktning.

Precis som en hård klippa inte störs av vinden, blir den vise inte störd av klander eller beröm.

Det är bättre att vinna en seger över sig själv än att segra över tusentals fienden i en strid.

Den är bättre att leva en dag och höra den sanna läran än att leva i hundra år utan att känna till den.

Om du riktigt älskar dig själv, så skydda dig från det onda! Vakna upp en gång, om du så är ung, i dina bästa år eller redan gammal!

Världen står alltid i brand. Den brinner av lågorna från girighet, vrede och okunnighet. Vi måste ta oss ur detta brinnande hus så fort som möjligt!

Denna värld är som en bubbla, ett spindelnät eller som en smutsig kruka. Vi bör därför skydda vår heliga själ.

4. Att avhålla sig från onda handlingar, att alltid göra det goda och att rena sin själ; det är Buddhas lära.

Att uthärda är en av de svåraste övningarna. Men den sista segerns blomma ska pryda den som har uthärdat ordentligt.

Vi ska inte känna vrede, även om vi befinner oss mitt uppe i den. Vi ska inte känna sorg mitt i sorgen eller girighet mitt i girigheten. Vi ska inte tänka på något som vårt eget och leva ett rent liv.

Den bästa vinsten är att inte drabbas av sjukdom, den bästa skatten är att känna tillfredsställelse, den bästa gemenskapen är att ha förtroende och det bästa nöjet är att nå upplysning.

Den som gläder sig över att komma bort från det onda och som känner sig lugn och glad över läran, har ingen fruktan.

Vi får inte fästa oss vid vad vi tycker om eller inte tycker om; av gillande och ogillande skapas sorg, vrede och slaveri.

5. Rosten uppstår ur järnet och förstör det. På liknande sätt kommer det onda från människan och förstör henne.

Det samlas damm på en skrift som inte läses. Ett dåligt underhållet hus blir lortigt. En man som slarvar med sin kropp blir smutsig.

Orätta handlingar dammar ner människan och snålheten smutsar hennes offrande. Det onda förorenar både denna och kommande värld.

Det värsta dammet är ändå okunnighetens. Gör vi oss inte av med det, blir vi aldrig rena.

Det är lätt att föra ett skamlöst liv; att vara fräck som en skata och inte ångra sig då man sårat andra.

Det är svårt att föra ett blygsamt liv; att visa respekt, att inte fästa sig vid något, att ha ett rent uppförande och klar visdom.

Det är lätt att upptäcka andras brister, men svårt att se sina egna. Vi sprider ut andras synder åt alla håll, men försöker dölja våra egna som man gömmer en falsk

tärning.

Det finns inga spår av vare sig fåglar, rök eller stormar i luften. I onda tankar syns varken upplysning eller evighet. Den upplyste förblir oberörd.

6. Som en slottsvakt måste vi skydda vår kropp både utifrån och inifrån. Vi får inte försumma det ett ögonblick.

Du är själv din egen herre. Du har dig själv att lita på. Därför bör vi framför allt kontrollera oss själva.

Genom att kontrollera oss själva och tänka djupt utan att förspilla tiden med skvaller, kan vi börja lösgöra oss från alla hinder.

Solen skiner på dagen och månen lyser på natten. Soldaten klädd i sin rustning blänker i all sin glans. Sökare efter vägen strålar när de stillsamt är försjunkna i sina tankar.

Den som inte noga vaktar på sina fem sinnens ingångar, ögon, öron, näsa, tunga och kropp, och som lätt lockas av omvärlden, är inte en sökare efter vägen. Den sanna vägsökaren är den som strängt vaktar ingångarna till

sina fem sinnen och som försjunker i stilla tankar.

7. Om vi påverkas av våra känslor, berusas vi av dem och kan inte klart se tingens sanna skepnad. Om vi i stället frigör oss från denna fångenskap, kan vi förstå tingens sanna skepnad mycket bättre. Tingen blir därför mer levande och betydelsefulla för den som inte längre fäster sig vid dem.

Glädjen följs av sorg och sorgen av glädje. Först då vi inte längre fäster oss vid vare sig glädje eller sorg, gott eller ont, förverkligar vi vår frihet.

Om vi oroar oss för det som ska komma i framtiden eller ångrar oss över vad som redan har skett, är lika vissna som vass slagen till marken.

Om vi inte grämer oss över det förflutna, inte förväntar oss något av framtiden, inte oroar oss utan tar vara på nuet, då kommer vi att bli friska både till kropp och själ.

Jagas inte av det förflutna! Förvänta ingenting av framtiden! Vi måste leva nu, i denna stund så gott vi kan.

Skjut inte upp vad som kan göras idag! Gör det med säker hand! Det är ett bra sätt att tillbringa dagen på.

Tron är vår bästa vän. Visdomen är vår bästa ledare. Vi måste söka upplysningens ljus och fly lidandets mörker.

Tron är den bästa skatten, ärligheten den bästa smaken och välgärningen den bästa bedriften i världen. Vi vinner frid genom att träna oss till kropp och själ som den sanna läran lär.

Tron är färdkosten på resan genom livet. Dygderna är vårt dyrbara läger. Visdomen är ljuset i världen. Den rätta tanken är nattvakten. De rena människornas liv kan inte förstöras. Övervinner vi våra begär, blir vi fria människor.

Vi glömmer vår egen kropp för vårt hus, vårt hus för vår by och vår by för landet. Låt oss glömma allt för upplysningen!

Allt förändras, föds och försvinner. Först då vi inte längre störs av liv och död, vinner vi stillhet och ro.

BRODERSKAPET

KAPITEL 1

MÄNNISKORNAS PLIKTER

I

ASKETENS LIV

1. Den som önskar bli min lärjunge måste lämna sitt hem, sin miljö och sina ägodelar. Den som för den sanna lärans skull lämnar allt detta, är min efterträdare och kallas asket.

Även om någon följer efter mig hack i häl, är han långt borta ifrån mig, om hans själ frestas av världsliga begär. Han ser ut som en asket, men ser inte den sanna läran. Den som inte ser läran, ser heller inte mig.

Han kan vara tusen sinom tusen mil borta från mig. Men har han bara den rätta stillsamma själen och avstår från alla begär, så är han mycket nära mig. För då ser han den sanna läran. Den som ser läran ser även mig.

2. En asket, min lärjunge, måste grunda sitt liv på fyra förutsättningar.

För det första måste han använda kläder som sytts av gamla avlagda tygbitar. För det andra måste han skaffa sig mat genom att tigga. För det tredje måste han bo under träd och på stenar. För det fjärde måste han använda sig av endast en sorts medicin, framställd av urin.

Att tigga är att gå från hus till hus och be om mat med en matskål i handen. Ingen tvingar, lockar eller lurar oss att göra det. Vi gör så, för vi tror att vi på så sätt kan lära oss vägen att fly lidandet i världen och lämna all villfarelse.

Har vi blivit asketer, så är det verkligen tråkigt om vi inte ska kunna avstå från begären, om vi vilseleds av vrede eller om vi inte kan vakta på våra fem sinnen.

3. Den som tror sig vara och som också säger sig vara en asket kan säkert säga så här:

"Jag är villig att göra allt som en asket bör göra.

Med asketens ärlighet lovar jag att skänka lycka till alla som gett mig allmosor och samtidigt fullborda mitt mål som asket."

Vad måste då en asket göra? Vi måste vara försiktiga för skam och vanära. Vi måste hålla kroppens, talets och själens verksamheter samt vår levnad rena. Vi måste vakta på ingångarna till våra fem sinnen. Vi får inte frestas av nöjen. Vi ska inte berömma oss själva och tala illa om andra. Vi ska heller inte lata oss eller vänja oss vid lång sömn.

På kvällen ska vi ha tid att sitta och meditera i stillhet och gå ut en kort promenad. På natten ska vi ligga på vår högra sida med fötterna samman och det sista vi ska tänka på inför sömnen är vilken tid vi ska stiga upp nästa morgon. Tidigt på morgonen ska vi ha tid igen att sitta stilla eller gå ut och promenera.

Vi måste alltid vara skötsamma, även i vårt dagliga liv. Vi väljer ut en lugn plats och sitter där och mediterar. Vi sköter noga vår kropp och själ. Vi håller oss borta från glupskhet, vrede, okunnighet, dåsighet, tankspriddhet, ånger och misstänksamhet samt renar själen från begär.

På så sätt koncentrerar vi oss, odlar en enastående visdom, frigör oss från alla världsliga begär och förverkligar upplysningen.

4. Om vi asketer inte kan överge glupskhet, glömma vreden och jaga bort hämndlystnad, svartsjuka, högmod och falskhet, så liknar vi ett tveeggat svärd i kläder.

Vi är inte asketer bara för att vi bär asketens kläder, tigger allmosor eller läser från en helig skrift; vi är då asketer bara till skalet, inte mer.

Vi blir inte av med begären, bara för att vi ser ut som en asket. Spädbarn i asketklädnad kan man inte kalla asketer.

En riktig asket kan man bara kalla den som koncentrerar sig på rätt sätt, äger en klar visdom, frigör sig från sina världsliga begär och försöker nå upplysning.

När vi en gång bestämmer oss för att sträva efter

upplysning om så blodet sinar och benen knäcks, kommer vi till sist att uppnå vårt mål och fullborda asketens rena gärning.

5. Asketens väg omfattar även spridandet av den sanna läran. Vi måste predika läran för alla; vi ska väcka de sovande, förbättra de ondas själ och till och med riskera vårt liv för att kunna sprida läran överallt.

Men det är minsann inte lätt att predika läran. Den som önskar göra det måste klä sig i Buddhas kläder, sitta på Buddhas plats och predika i Buddhas rum.

Att klä sig i Buddhas kläder betyder att vara mild och lugn samt ha tålamod. Att sitta på Buddhas plats betyder att vi förstår att allting i världen saknar substans och därför inte fäster oss vid det. Att vara i Buddhas rum innebär att hysa enorm godhet och medlidande gentemot alla.

6. Den som önskar predika läran bör tänka på följande fyra saker. För det första på kroppens beteende, för det andra på sitt tal, för det tredje på sitt löfte och för det fjärde på sitt enorma medlidande.

För det första måste vi som önskar predika läran röra oss på tålamodets marker. Vi ska vara milda och fridsamma och aldrig bli hårda. Vi ska förstå tomheten med allt, inte godtyckligt skilja mellan gott och ont och därför heller inte fästa oss vid något. Med detta som själens grundval ska vi vara milda och smidiga i vårt uppförande.

För det andra måste vi vara uppmärksamma på människors olika bakgrund. Vi bör undvika att närma oss makthavare och människor som lever ett liv i synd. Vi ska dessutom undvika umgänge med det motsatta könet. Vi ska hålla till på någon lugn plats och träna vår själ. Vi ska förstå sanningen att allting händer på grund av samverkande orsaker och villkor. Med detta som själens grundval ska vi inte förebrå eller förakta andra och inte tala om andra fel.

För det tredje ska vi hålla vår själ i stillhet. Vi ska se Buddha som vår andlige far. De som tränar sig i vägen ska

vi betrakta som våra lärare. Ett enormt medlidande för alla ska väckas inom oss och vi ska predika läran lika för alla.

För det fjärde ska vi precis som Buddha låta vår godhet och medlidande verka i all dess kraft. Vi ska önska att de som inte vet hur man söker vägen får tillfälle att lyssna till läran och själva sträva efter detta mål.

II

DE TROENDES VÄG

1. Det har redan förklarats att den är troende som tror på de tre skatterna: Buddha, den sanna läran och lärans församling.

Därför måste de som ansluter sig till buddhismen ha en orubblig tro på Buddha, på den sanna läran och på lärans församling. De måste hålla på de föreskrifter som läran ger.

Föreskrifterna som hemmaboende troende ska följa är: att inte döda, att inte stjäla, att inte begå äktenskapsbrott, att inte ljuga och att inte dricka sprit.

De troende som bor hemma måste tro på de tre skatterna, följa föreskrifterna och samtidigt försöka få andra människor att ta emot dem. De måste försöka öka antalet troende bland sina släktingar, vänner och bekanta. På så sätt kan de också få njuta av Buddhas godhet och medlidande.

Genom att tro på de tre skatterna och följa föreskrifterna kan vi nå upplysning. Därför ska vi låta bli att fastna i kroppens begär även om vi lever hemma mitt ibland dem.

Vi måste någon gång skiljas från våra föräldrar och från vår familj. Vi måste också en gång lämna denna värld. Vi bör varken fästa oss vid det, eller vid sakerna vi lämnar efter oss. Vi bör i stället tänka på Nirvana där det inte finns några avsked.

2. Om vi lyssnar till Buddhas lära, har stark tro och inte ger upp, kommer vi helt naturligt att fyllas av glädje. När vi en gång känner denna glädje, upptäcker vi ljus och glädje i allting.

Själen är då ren och mild, visar alltid tålamod, undviker strid, besvärar inte andra och tänker på Buddha, läran och lärans församling. Därför uppfylls vi av glädje och kan se ljus överallt.

Vi förenar oss med Buddha genom tron, vi tänker inte bara på oss själva och är inte snåla med våra ägodelar. Därför känner vi ingen rädsla i vårt dagliga liv och bryr oss inte om kritik.

Vi tror på att återfödas i Buddhas värld och fruktar inte döden. Då vi tror på lärans sanning och helighet, kan vi utan rädsla berätta om allt vi tror på.

Eftersom vi känner godhet och medlidande för alla människor, uppstår varken tycke eller avsky inom oss. Vår själ är ädel och ren och vi tränar oss självmant med alla sorters goda gärningar.

Vi förstärker vår tro både i motgång och framgång. Vi känner blygsamhet, respekterar läran, gör som vi sagt, säger som vi gör och är konsekventa i tal och gärningar.

Vi ser på tingen med klar visdom. Med en själ lika orubblig som en klippa önskar vi forstätta vägen till upplysning.

Vid alla tillfällen leder vi människor med en själ som är Buddhas. Vi blandar oss med orena människor i denna grumliga värld och strävar outtröttligt efter att få dem över till det goda.

3. Därför måste var och en först av allt önska lyssna till läran.

Säger någon att vi vinner läran om vi hoppar in i en brinnande eld, ska vi vara redo att göra det.

Det är vår räddning att mitt i den eld som flammar över hela världen, kunna få lyssna till Buddhas namn.

Vi som på det här sättet vunnit läran ger allmosor vitt och brett, respekterar dem som är värda respekt, tjänar dem som bör tjänas och möter alla människor med vår djupaste godhet och medlidande. Vägsökaren är varken egoistisk eller självsvåldig.

Det är mycket viktigt att lyssna till läran, tro på den, inte avundas andra, inte vilseledas av andras ord och tänka efter vad vi gjort eller inte gjort. Vi får inte bry oss om vad andra beslutar om. Det viktigaste är att träna sin egen själ.

De som inte tror på Buddha har bara bekymmer för sig själva. De är trångsynta och småaktiga och blir alltid irriterade. Men de som tror på Buddha, tror på makten och på godheten och medlidandet som stöder dem. Därför är de generösa och vidsynta och irriteras aldrig.

4. Den som lyssnar till läran förstår att kroppen är flyktig och grunden till allt lidande. Därför fäster de sig inte vid sin kropp.

Men de struntar inte i att vårda sin kropp; inte för njutningens skull utan för att nå vägen till upplysing och sprida den.

Vårdar vi inte kroppen, kan vi inte fullfölja vårt eget liv. Gör vi inte det, kan vi inte få läran, praktisera den och

sprida ut läran.

Den som vill kryssa över en flod, vårdar väl sin flotte. Resande vårdar sin häst. Den som lyssnar till läran måste noggrannt vårda sin kropp.

Den som tror på Buddha klär sig inte för prydnads skull utan för att slippa blygsel och skydda sig från värme och kyla.

Mat är inte heller för njutningens skull. Den ska nära vår kropp så att vi kan motta läran och predika den.

Det samma gäller vår bostad. Den är till för kroppen och inte för att dekoreras. Vi ska tänka oss att vi bor i upplysingens hus. Det skyddar oss från begärens banditer och från de falska lärornas vind och regn.

På detta vis ska vi göra allt för upplysningens, för lärans och för andra människors skull. Vi ska göra det utan självviskhet och högmod.

Vår själ får inte avvika ett enda ögonblick från läran. Även hemma, tillsammans med familjen, ska vi fulla av medlidande och godhet visa metoderna och lära ut vägen till räddning.

5. Troende i lärans församlig som går hemma bör under dagen tänka på följande: hur de ska tjäna sina föräldrar och sin familj, hur de ska tjäna sig själva och Buddha.

När de tjänar sina föräldrar ska de tänka på att skydda och vårda allt i fridsamhet. När de är tillsammans med sin fru och sina barn, måste de tänka på att ta sig ur kärlekens bojor.

När de lyssnar på musik, ska de tänka på den njutning läran skänker. I sitt rum ska de tänka på att lämna den orena världen och nå den vises sinnesfrid.

När de ibland ger en allmosa till någon, ska de tänka på att kasta ifrån sig allt och befrias från sina giriga tankar. Befinner de sig i en folksamling, ska de längta efter de vises församling. Råkar de ut för en olycka, ska de önska sig en själ som förblir ostörd i alla situationer.

När vi tar vår tillflykt till Buddha, ska vi önska nå den stora vägen tillsammans med andra och följa den.

När vi tar vår tillflykt till den sanna läran, ska vi önska att komma djupt in i lärans rikedomar tillsammans med andra. Vi ska söka en visdom stor som ett världshav.

När vi tar vår tillflykt till lärans församling, ska vi önska att tillsammans leda folkmassan och röja undan alla hinder.

När vi tar på oss kläderna, ska vi inte glömma att också ta på oss vår godhet och ödmjukhet.

När vi förrättar ett naturbehov, ska vi önska bli av med smutsen från girighet, vrede och okunnighet.

När vi ser en uppförsbacke, ska vi önska gå upp för vägen till det allra högsta och lämna villfarelsernas värld. När vi ser en nedförsbacke, ska vi önska vara vänliga och undergivna och tränga djupt in i läran.

När vi ser en bro, ska vi önska bygga en bro av läran så att människor kan ta sig över till andra sidan.

När vi ser en sorgsen man, ska vi gråta över denna osäkra och föränderliga värld.

När vi ser människor som vältrar sig i nöjen, ska vi önska uppnå den sanna upplysningen bortom alla illusioner.

När vi serveras läcker mat, ska vi önska lära oss sparsamhet, måttlighet och befrielse från alla band. När vi får otäck mat, ska vi önska bli av med alla begär.

När sommarvärmen är outhärdlig, ska vi önska komma bort från begärens hetta och få njuta av svalkande upplysning. När vinterkölden är som värst, ska vi önska värmen från Buddhas enorma medlidande.

När vi läser de heliga texterna, ska vi önska följa hela läran och inte glömma den.

När vi tänker på Buddha, ska vi önska oss hans makalösa ögon.

När vi sover på nätterna, ska vi önska rena oss genom att vila ut vår kropp och själ. När vi vaknar på

morgnarna, ska vi önska förstå och uppmärksamma allt.

6. De som tror på Buddhas lära känner till tingens sanna gestalt, nämligen läran om "icke-verklighet". Därför ringaktar de inte något arbete eller förhållande bland människorna utan accepterar dem som de är och försöker finna ut att lämpligt sätt för dem att nå upplysning.

Vi ska inte se människovärlden som betydelselös och full av villfarelser och upplysningens värld som helig. Vi ska i stället försöka njuta av upplysningen här bland alla företeelser i världen.

När vi ser på världen med ögon grumliga av okunnighet, verkar den betydelselös och ett misstag. Men ser vi på den med visdomens klara blick, blir den en värld av upplysning.

Tingen kan varken uppdelas i betydelselösa och betydelsefulla eller i goda och onda ting. Denna tudelning är en missuppfattning.

Ser vi på tingen med visdomens ljus och utan godtyckliga omdömen, får allting i världen en värdig

betydelse.

7. De som tror på Buddhas lära, tror på Buddha och upplever högsint alla händelser i världen. De tjänar också ödmjukt andra.

Därför är de inte högdragna. De visar ödmjukhet, hjälper andra och tar på sig alla bördor. De är tjänstvilliga, tåliga, outtröttligt flitiga och latar sig aldrig. De ger av sin godhet till alla fattiga.

De tycker synd om människornas fattiga själ. De blir som en medlidsam mor för alla och sköter om dem. De vördar alla som sina föräldrar eller som sin uppskattade lärare.

Även om tusen sinom tusen människor skulle hata och försöka skada dem som tror på Buddhas lära, så kan de det inte. Det liknar världshavet som inget gift kan förorena.

8. De som tror på Buddhas lära kommer ihåg och

gläder sig över sin lycka. De är tacksamma för att deras troende själ har uppstått genom Buddhas inflytande.

I gyttjan av världsliga begär finns inga frön till tron. Men Buddhas godhet och medlidande som finns planterat där, växer till troende själar.

Såsom tidigare nämnts kan inte det väldoftande chandanaträdet växa i skogen av det giftiga trädet eranda. En troende själ kan heller inte gro i villfarelsens jord.

Men glädjens blommor slår faktiskt ut i vår vilseleda själ. Därför måste blommornas rötter finnas någon annanstans, nämligen i Buddha.

När de låter sitt eget jag ta över, kan även de som tror på Buddha bli avundsjuka och svartsjuka. De kan hata eller skada någon på grund av glupskhet, vrede eller okunnighet. Men när de en gång återvänder till Buddha, kommer de att göra ännu mer för att utföra hans gärningar. Det måste man kalla ett underverk!

KAPITEL 2

VÄGLEDNING FÖR VÅR LEVNAD

I

FAMILJELYCKAN

1. Det är dumt att tro att olyckor kommer från öst eller väst och inte förstå att de härstammar från vår egen själ. Det är fel att försöka skydda sig mot olyckor utifrån utan att rätta till sin egen själ.

Vanliga människor stiger upp tidigt på morgonen, tvättar sig i ansiktet, sköljer munnen och ber till de sex riktingarna, öst, väst, nord, syd, upp och ner, om skydd mot olyckor och om en dag i säkerhet.

Buddhas lära är annorlunda. Han lär oss att vörda sanningens sex riktningar samt att skydda oss mot olyckor genom att låta dygderna styra vårt handlande.

För att kunna vörda de sex riktningarna måste vi

avlägsna smutsen från "de fyra gärningarna", kontrollera "de fyra onda tankarna" och täppa till "de sex hålen som ruinerar vår rikedom".

De smutsiga "fyra gärningarna" är dödande, stöld, äktenskapsbrott och lögn.

"De fyra onda tankarna" är glupskhet, vrede, okunnighet och fruktan.

"De sex hålen som ruinerar vår rikedom" är att besinningslöst dricka sprit, att lösdriva till sent på natten, att vräka sig i nöjen, musik, skådespel och hasardspel, att ha ett dåligt umgänge samt att försumma sina plikter.

Vi ska avlägsna smutsen från "de fyra gärningarna", kontrollera "de fyra onda tankarna" och täppa till "hålen som ruinerar vår rikedom". Vi ska sedan be till sanningens sex riktiningar.

Vilka är då sanningens sex riktningar? Öst är vägen för föräldrar och barn, syd är vägen för mästare och lärjunge, väst är vägen för make och maka, nord är vägen för vänner, ner är vägen för herre och tjänare och upp är vägen för den sanna lärans troende.

Att vörda öst, vägen för föräldrar och barn, innebär att barnen ska göra fem saker för sina föräldrar. Det är att tjäna far och mor, att hjälpa till med hemmets skötsel, att visa respekt mot släkten, att skydda familjens egendomar och att hålla minneshögtider efter föräldrarnas bortgång.

Föräldrarna i sin tur gör följande fem saker för sina barn: de förbjuder dåliga vanor, berömmer goda gärningar, utbildar dem, arrangerar äktenskap och låter dem överta familjens egendomar när det blir dags. Om både föräldrar och barn följer dessa principer, bevaras friden och det uppstår inga gräl i familjen.

Söder, vägen för mästare och lärjunge, innebär följande: Lärjungen ska alltid resa sig när mästaren kommer in, passa upp på honom väl, ordentligt lyda hans anvisningar, servera honom mat och lyssna vördnadsfull till hans lära.

Samtidigt ska mästaren uppfostra lärjungen genom att tjäna som gott exempel, lära ut allt vad han har lärt sig ordentligt, predika och undervisa. Han ska förbereda lärjungen för utmärkelser och inte glömma att alltid ha honom under sitt beskydd. På så sätt uppehålls sämjan mellan mästare och lärjunge.

Väst, vägen för make och maka innebär att mannen ska visa sin fru respekt och vara artig och trogen mot

henne. Han ska låta henne stå för hushållet och ibland ge henne smycken. För sin man ska hustrun sköta hushållet, använda sitt tjänstefolk förståandigt, vara trogen och inte slösa med sin mans inkomst. På så sätt blir relationen mellan make och maka mycket fin och det uppstår aldrig några gräl.

Nord, vägen för vänner, innebär att vi kommer med det som den andra saknar, samtalar sympatiskt, är snälla mot varandra samt alltid har varandra i tankarna.

Vi ska skydda vår vän från onda vägar, skydda hans förmögenhet om det behövs och ge goda råd när han har bekymmer. Vi ska ge en hjälpande hand när olycka drabbar honom och försörja hans familj om det behövs. På så sätt bevaras en god relation mellan vänner och vi blir samtidigt lyckliga tillsammans.

Ner, vägen för herre och tjänare, innebär att mästaren håller på följande fem principer: Han låter tjänaren arbeta efter sin förmåga, ger honom bra lön, sköter om honom väl när han är sjuk, delar även med sig till honom av något sällsynt fint och låter honom få ledighet ibland.

Tjänaren i sin tur tjänar sin herre med följande fem

principer: Han stiger upp tidigare än sin herre på morgonen, går till sängs senare på natten, är hederlig, är skicklig i sitt arbete och försöker inte skada sin herres goda anseende. På så sätt undviks konflikt mellan herren och tjänare och friden kan alltid bevaras.

Vägen för de som tror på läran innebär att Buddhas lära måste finnas i alla hem. Såsom troende måste vi vara fulla av godhet både i kropp och själ gentemot vår lärare. Vi välkomnar honom artigt, lyssnar noga på honom, följer hans lära och skänker honom alltid offergåvor.

Läraren av Buddhas lära måste förstå läran grundligt. Han måste avhålla sig från det onda, främja det goda, predika om vägen och få människor att känna sig trygga och lugna. På så sätt utvecklas familjen genom att hålla den sanna läran i centrum.

Att be till de sex riktningarna betyder därför inte att vi vill slippa ifrån olyckor genom bön. Men genom att vörda dem, bör vi tänka på att vi på egen hand kan stoppa de olyckor som kommer från vår egen själ.

2. Vi måste skilja mellan bekanta som vi bör umgås med och som vi inte bör umgås med.

Bekanta som vi inte bör umgås med är glupska, pratsamma, smickrande och slösaktiga.

De som vi bör umgås med är hjälpsamma, delar både glädje och sorg, ger goda råd och är fulla av medkänsla.

Vi ska hålla oss vän med den som varnar oss för att bli bortskämda, som alltid tänker på oss och ger tröstande ord när vi råkat ut för en olycka, som hjälper oss när vi behöver det, som kan hålla en hemlighet och som alltid leder oss i rätt riktning.

Det är svårt att få en sådan vän; därför bör vi själva sträva efter att bli en. En god människa skiner som solen tack vare sina goda gärningar i världen.

3. Vi kan inte nog tacka föräldrarna för deras stora vänlighet. Om vi så under hundra års tid bär omkring vår far på den högra axeln och vår mor på den vänstra, så är det inte tillräckligt.

Om vi så under hundra års tid tvättar och masserar våra föräldrar med luktvatten både dag och natt och

sköter om dem på bästa sätt eller om vi anstränger oss så att de till sist blir kung och drottning och får alla rikedomar, så är det inte tillräckligt.

Men om vi leder våra föräldrar till tron på Buddhas lära, får dem att lämna fel väg och gå in på den sanna, rätta vägen, får dem att glömma sin girighet och med glädje offra, då kan vi gottgöra dem för deras enorma godhet. Kanske är det mycket mer än så.

En familj där barnen med glädje respekterar sina föräldrar beskyddas av både Buddha och gudarna.

4. I hemmet kommer vi i beröring med varandra närmare än någon annanstans. När själarna tycker om varandra, är hemmet vackert som i en blommande trädgård. Men när balansen mellan dem rubbas, kollapsar familjen av själastormar.

Om det händer, ska vi hålla oss på den rätta vägen och inte klandra andra.

5. Det var en gång för länge sedan en mycket trogen ung man. Fadern var död och sonen bodde fridsamt tillsammans med sin mor. Då hände det en dag att den unge mannen kom hem med en brud.

Den första tiden var de lyckliga med varandra och det rådde fred i familjen. Men en dag råkade frun och svärmodern i gräl med varandra. När det en gång uppstått meningsskiljaktigheter mellan dem, lugnades de inte så lätt ner. Till slut bestämde sig svärmodern för att lämna huset.

När svärmodern hade flyttat från huset, födde den unga hustrun en son. Då ryktades det om att hon sagt att familjen inte hade haft någon lycka medan den tjatiga svärmodern bott hemma, och att de först nu vunnit lyckan. Svärmodern, som nu bodde ensam, råkade få höra detta rykte.

Hon blev mycket arg och sa: ”Det finns ingen rättvisa här i världen. Om man blir lycklig sedan man kastat ut sin mor, så är det ju orättvist! ”

”Nu måste jag begrava ’rättvisan’ i graven”, skrek svärmodern och sprang ursinnig till gravplatsen.

En gud, som fått höra om saken, skyndade snabbt till svärmodern och frågade hur saken hade gått till. Guden försökte trösta henne på många sätt, men lyckades inte tämja hennes vrede.

Guden sa då: ”I så fall ska jag göra efter din önskan

och bränna ihjäl både svärdottern och sonsonen som du hatar. Är du nöjd då?"

Svärmodern blev rädd för gudens ord. Hon bad om förlåtelse och nåd för svärdottern och sonsonen. Då var svärdottern och sonen redan på väg till gravplatsen; de hade ångrat sitt beteende. Guden hjälpte till att återskapa freden mellan svärmodern och bruden. Friden hade kommit tillbaka till familjen.

Om vi själva inte kastar bort vår rättrådighet, består den sanna läran för evigt. Om vi någon gång tror att den sanna läran har försvunnit, är det i själva verket inte den, utan vår själs rättrådighet som försvunnit.

Konflikt mellan själar resulterar sannerligen i fruktansvärda olyckor. Ett litet missförstånd kan till slut leda till en stor katastorf. Vi måste akta oss för detta i vårt familjeliv.

6. Liksom myrorna måste vi alla göra vårt bästa när det gäller vårt hushåll. Vi får inte bara förvänta oss andras hjälp och välgörenhet.

Förmögenheten som vi har skaffat genom vårt arbete får vi heller inte använda endast för egna behov. Vi måste dela med oss en del av den till andra människor,

spara en del av den för dåliga tider och vara glada över att den används för statens, samhällets och lärans skull.

Ingenting i världen kan vi kalla vårt eget. Allting som vi har omkring oss är resultatet av en rad samverkande orsaker och villkor. Vi äger det bara tillfälligt och får därför inte slösa bort någonting.

7. Ananda fick fem hundra klädesplagg i offergåva av Syamavati, kung Udayanas drottning, och tog glatt emot dem.

När kungen fick höra talas om detta, misstänkte han att Ananda tagit emot dem av glupskhet. Han hälsade därför på Ananda och frågade:

– Min vördige mästare, vad tänker du göra med alla dessa fem hundra klädesplagg?

Ananda svarade:

– Ärade kung, jag tänker dela ut dem till mina bröder. Många av dem har trasiga kläder.

– Vad tänker ni i så fall göra med de trasiga plaggen?

– Vi syr ihop dem till lakan.

– Vad gör ni då med de gamla lakanen?

– Vi gör örngott av dem.

– Vad gör ni med de gamla örngotten?

– De blir till trasmattor.

– Vad gör ni med de gamla trasmattorna?
– De blir fotdukar.
– Vad gör ni med de gamla fotdukarna?
– De blir skurtrasor.
– Vad gör ni med de gamla skurtrasorna?
– Ärade kung, vi river sönder de gamla skurtrasorna, blandar dem med lera och rappar husväggen med dem.

Vi måste använda saker sparsamt och klokt; vi äger dem inte utan har bara fått dem till låns.

II

LEVNADSSÄTT FÖR KVINNOR

1. Det finns fyra olika kategorier av kvinnor. Kvinnorna i den första kategorin blir arga för småsaker, är ombytliga och glupska. De blir avundsjuka på andras lycka och skänker aldrig gåvor.

Kvinnorna i den andra kategorin blir också lätt arga, är ombytliga och glupska, men de blir inte avundsjuka på andras lycka och skänker gärna gåvor.

Kvinnorna i den tredje kategorin är mycket förståndiga, blir sällan arga och vet hur man kontrollerar

sin girighet. Men de är avundsjuka på andra och skänker aldrig gåvor.

Kvinnorna i den fjärde kategorin är mycket förståndiga, blir aldrig arga och kontrollerar sin glupskhet. De är lugna och stillsamma, avundas inte andra och skänker gärna gåvor.

2. När en ung kvinna gifter sig, ska hon komma ihåg att lyda sin mans föräldrar med respekt.

Hon måste tänka:

"Min mans föräldrar tänker på vårt bästa och skyddar oss med ömhet. Därför ska jag tacksamt passa upp på dem och vara redo att hjälpa dem närhelst det behövs."

"Min mans mästare lär honom den sanna läran. Jag ska också vörda honom, för man kan inte klara sig i livet utan själens mästare."

"Jag ska utveckla mig så att jag kan förstå och hjälpa min man i hans arbete. Jag får inte vara likgiltig för hans arbete som om det gällde någon annans."

"Jag ska umgås vänligt med tjänstefolket och andra människor som har kontakt med min mans hem. Jag ska lära mig att förstå deras egenskaper och smak i fråga om mat o.dyl.. Jag ska spara på min nans inkomster och

försöka att inte slösa bort dem på mig själv."

3. Föreningen mellan man och hustru blir inte fullkomlig för att de på grund av omständigheterna råkat komma tillsammans eller för att deras fysiska kroppar bor under samma tak. Paret måste hjälpas åt och gemensamt utbilda sin själ med den sanna läran.

Ett gammalt par som prisats som ett idealiskt äkta par besökte en gång Buddha och sa: "Herre, vi har känt varandra sedan barndomen och levt länge som gifta. Några skuggor har aldrig farit över vår lycka. Vi ber Dig därför lära oss hur vi kan förenas som man och hustru också i nästa liv."

Buddha svarade: "Ha en gemensam religion! Ta emot den enda sanna läran, utveckla tillsammans er själ, ge allmosor tillsammans och odla sanna visdom, då kommer ni att få samma själ i nästa liv."

4. Sujata, den unga frun till den rike Anathapindadas äldste son, var arrogant och visade aldrig ödmjukhet mot andra människor. Hon lydde aldrig sina föräldrars eller sin mans order och muckade alltid gräl i familjen.

En dag kom Buddha till den rike mannens hus och

såg hur det förhöll sig. Han kallade till sig den unga frun och lärde henne följande:

"Sujata, det finns sju sorters fruar i denna värld.

Den första är som en mördare. Hon är oren i själen, respekterar aldrig sin man och skänker till slut sitt hjärta till en annan man.

Den andra typen är som en tjuv. Hon har ingen förståelse för sin mans arbete, längtar bara efter ett liv i lyx, slösar bort sin mans inkomster för att tillfredsställa sin egen aptit och stjäl saker från sin man.

Den tredje typen är som en husbonde. Hon tänker aldrig på hushållet, är lat och söker endast stilla sin egen hunger. Hon använder alltid hårda ord och skriker åt sin man.

Den fjärde typen är som en mor. Hon hyser varm kärlek för sin man, skyddar honom som sitt barn och tar god hand om hans inkomster.

Den femte typen är som en syster. Hon tjänar sin man och är hederlig. Hon bemöter honom med en systers kärlek och blygsamhet.

Den sjätte typen är som en vän. Hon är alltid glad

över att se sin man och möter honom som en vän hon inte har sett på länge. Hon uppför sig anständigt och oklanderligt och respekterar honom.

Den sjunde typen är som en tjänstekvinna. Hon passar väl upp på sin man och visar honom respekt. Hon visar tålamod för allt han gör, blir aldrig arg eller hatfull. Hon försöker alltid göra honom lycklig.

Sujata, vilken sorts fru vill du bli?"

När hon lyssnat till detta skämdes Sujata mycket och lovade att hon i fortsättningen skulle bli som en tjänstekvinna för sin man, hjälpa honom och träna vägen tillsammans med honom.

5. Amrapali var en berömd sköka i Vaisali. Hon hade själv många prostituerade anställda hos sig. En dag besökte hon Buddha för att lyssna till läran.

Buddha lärde henne då: "Amrapali, kvinnans själ förstörs och vilseleds lätt. Hon är fylld av stark grämelse och avundsjuka. Därför möter hon större hinder än mannen.

Därför har kvinnan större svårigheter än mannen att följa vägen. Det gäller särskilt dem som är unga och vackra. De måste lära sig att segra över frestelser i form av rikedom och lidelse och i stället lära vägen.

Amrapali, starka frestellser som rikedom och lidelse är inget som varar för evigt. Endast vägen till upplysning är en oförstörbar skatt. Den starke blir sjuk, den unge besegras av åldrandet och livet hotas av döden. Det händer också att vi måste skiljas från den vi älskar och blir tvungna att umgås med den vi hatar. Livet blir inte alltid som vi vill. Sådan är världen.

"Det är bara vägen till upplysning som kan skydda dig mitt i allt detta. Du måste söka den nu genast! "

När Amrapali lyssnat till dessa ord blev hon Buddhas lärjunge och skänkte den sanna lärans församling en vacker trädgård.

6. Det finns ingen skillnad mellan män och kvinnor när det gäller vägen till upplysning. Även en kvinna kallas en

"sökare efter vägen" när hon börjat söka den.

Mallika, kung Prasenajits dotter och kung Ayodhyas drottning, var en sökare efter vägen. Hon var fast i sin förtröstan på Buddhas lära och svor följande tio löften inför honom:

"Mästare, innan jag nått upplysning ska jag 1) inte bryta mot de heliga reglerna, 2) inte vara arrogant mot dem som är äldre än jag, 3) inte bli arg på någon, 4) inte känna avundsjuka på andras ägodelar, 5) inte snåla på min själ eller på mina ägodelar, 6) inte samla på en förmögenhet för egna behov utan ge bort allt jag fått till de fattiga och låta dem bli lyckliga. Jag ska 7) ta emot alla människor; vara osjälvisk, ren, outtröttlig och öppen mot dem. Jag ska skänka dem gåvor, vänliga ord, goda tjänster och medlidande. Jag ska 8) berätta om läran och lindra lidandet för de ensamma, för fångarna, för de sjuka och för alla andra lidande. Jag ska 9) hindra dem som jagar eller håller levande varelser i fångenskap. Jag ska stoppa

dem som bryter mot reglerna; straffa dem som ska straffas och uppfostra dem som ska uppfostras. Jag ska 10) inte glömma att lära mig den sanna läran. Den som glömmer den sanna läran kommer ifrån den och kan inte nå upplysningen på andra stranden.

Jag ger ytterligare tre löften för att kunna rädda alla olyckliga människor: 1) Jag ska göra alla lugna och trygga till sinnet. Tack vare denna goda gärning ska jag äga lärans visdom, vilket liv jag än får i framtiden. 2) När jag fått den sanna lärans visdom, ska jag oförtröttat lära ut den till människorna. 3) När jag fått den sanna läran, ska jag bevara och skydda den om jag så måste riskerna både kroppen, livet och min förmögenhet."

Den sanna meningen med familjen är att tillsammans följa vägen. Också kvinnor kan bli Buddhas utmärkta lärjungar om de bestämmer sig för att följa vägen och har en lika stark önskan som fru Maliika.

III

FÖR OSS ALLA

1. En stat gynnas om följande sju råd efterföljs:

1) Folket ska ofta samlas till möten och tala politik med varandra samt skydda sig själva genom att värna om försvaret.

2) Folk ur alla samhällsklasser ska samsas och tillsammans diskutera om landets affärer.

3) Folket ska ha respekt för gamla seder och bruk och inte ändra på dem i onödan. De ska iaktta formaliteterna och värna om rättvisan.

4) Folket ska rätt förstå skillnaden mellan man och kvinna, rangordningen av äldre och unga och hålla på renheten i familj och samhälle.

5) Folket ska visa respekt för sina föräldrar och vara lojala mot lärare och äldre.

6) Folket ska vörda sina förfäders helgedomar och hålla årliga minneshögtider.

7) Folket ska hedra vägen och dygderna. De ska lyssna på sina ärofulla lärare och skänka offergåvor till

dem.

Om ett land noga följer dessa sju råd och inte gör emot dem, så kommer landet med säkerhet att gynnas och vinna respekt hos andra länder.

2. En gång berättade Kung Ljus om sitt sätt att styra enligt följande:

"Det bästa sättet att styra sitt land är att först styra sig själv. Jag tränar mitt medlidande och med detta sinnelag möter jag mitt folk, lär och leder dem. Jag tar bort orenheter inom dem, uppmjukar deras kropp och själ så att de kan få njuta av den sanna lärans glädje. Det är en glädje som är bättre än någon annan i världen.

När fattiga människor kommer till mig, öppnar jag min skattkammare och låter dem ta vad de vill. Jag försöker lära dem att hålls sig ifrån det onda.

Varje människa ser saker och ting på sitt eget sätt och det skiljer dem från varandra. Så är det också med folket i min stad; somliga tycker staden är vacker, andra

inte. Det varierar helt efter deras sinnesstämning.

De som uppriktigt vördar läran ser glitter av lapis lazuli på både träd och stenar. Men de som är glupska och inte vet att kontrollera sig själva, ser inte ens skönheten i en underbart vacker paviljong.

Folkets liv har sin grund i deras själ. Grunden när jag styr landet, lägger jag därför i folkets kontroll över själen."

3. Grundstenen i sättet att styra är som Kung Ljus har sagt, att få folket att kontrollera sin själ.

Att kontrollera sin själ betyder i själva verket att följa vägen till upplysning. Den som styr politiken i ett land måste därför tro på Buddhas lära.

Politiker ska tro på Buddha och den sanna läran, vörda och berömma människor som är medlidsamma, kärleksfulla och dygdiga. Då får de inga fiender och landet förblir framgångsrikt.

Är landet framgångsrikt, finns ingen önskan att

invadera andra länder och några stridsvapen behövs därför inte.

Resultatet blir att landets folk är glada och njuter av freden. Alla samhällsklasser umgås fredligt, gör goda och dygdiga handlingar, visar respekt och gläder sig med varandra. I landet råder välmåga, klimatet är stabilt, solen, månen och stjärnorna skiner naturligt, vind och regn följer årstiderna och alla katastrofer håller sig borta.

4. Kungens uppgift är att skydda sitt folk. Han är folkets förälder och skyddar dem med den sanna läran. Föräldrar byter på sitt våta barn utan att det behöver skrika. På liknande sätt ger kungen sitt folk lycka och lindrar deras bekymmer utan att de behöver klaga. Han betraktar sitt folk som landets dyrbaraste skatt, för han kan inte styra landet om folket i det inte känner sig trygga.

Därför tänker kungen alltid på sitt folk. Han förstår deras lycka och olycka och vill med alla medel skapa ett välstånd för dem. För folkets skull förstår han sig på vattnet, vindarna, regnet, årets skörd, torkan samt deras glädje och sorg. Han kan bedöma om ett brott har begåtts

eller inte, straffets grad eller belöningen för en god gärning.

En kung, som så här väl förstår sitt folk, ger när det behövs och tar när det finns överflöd. Han låter inte skattebördan tynga dem för mycket och söker i allt deras välbefinnande.

Kungen skyddar sitt folk med makt och värdighet. Den som förstår folket och skyddar dem väl är värdig att kallas kung.

5. Sanningens kung är kung bland kungarna. Han är av rätt och adlig börd. Han styr inte bara de fyra väderstrecken i världen, utar är också lärans beskyddare. Där han går fram upphör all strid och ondska. Han ger trygghet till folket och straffar de onda och dåliga.

Sanningens kung dödar inte, stjäl inte, begår inte äktenskapsbrott, ljuger inte och talar inte illa om andra. Han talar inte med kluven tunga, ägnar sig inte åt löst prat, är inte glupsk, blir inte arg och är inte oförståndig. Genom att bruka dessa tio goda egenskaper i sina gärningar försöker han få folket att lämna sina tio onda gärningar.

Han styr med den sanna läran och kan därför styra världen som han önskar. All strid och ondska försvinner där han går fram. Det råder heller ingen oenighet bland folket. De njuter av freden och det trygga landet. Han får sitt folk att leva i lycka; därför kallas han sanningens kung.

Sanningens kung är kungarnas kung. Därför gläder sig alla kungar över hans dygder och följer hans lära när de styr sitt land.

På så sätt får sanningens kung alla kungar att känna sig trygga i sitt land och att uppfylla sina plikter som kungar av den sanna läran.

6. En kung måste ha godhet och medlidande också när han bedömer ett brott. Han måste granska fallet med sin klara visdom och döma det efter de fem principerna.

De fem principer är: 1) Att vara ärlig och inte falsk. Det betyder att han undersöker alla fakta och dömer fallet på basis av det.

2) Att vara ute i god tid och inte i otid. Tiden är god då kungen äger makt. Tiden är inte god då kungen inte har någon makt. Domen är effektiv då kungen äger makt, men förorsakar bara kaos när han inte har någon makt. Han måste vänta tills tiden är mogen.

3) Att döma brottet efter motiveringen och inte efter resultatet. Han ska undersöka gärningsmannens själ och avgöra om gärningen var avsiktlig eller inte. Om han bedömer den som oavsiktlig, ska han släppa fången fri.

4) Att använda vänliga och inte hårda ord. Han ska förklara vilken lag som brottet strider mot och inte straffa mer än nödvändigt. Han ska handleda gärningsmannen i vänliga och milda ordalag och få honom att betänka sin gärning.

5) Att döma med godhet och medlidande och inte med vrede. Han ska hata brottet som begåtts, men inte gärningsmannen. Med sin godhet och medlidande ska han försöka få gärningsmannen att ångra sin gärning.

7. Om en viktig minister i staten inte bryr sig om statspolitiken, endast tänker på egen vinning, tar mutor och fördärvar landets moral, då börjar folket lura varandra, starka anfaller svaga, hög föraktar låg, rik lurar fattig och rättvisan kommer inte längre att existera. Katastrofen kommer allt mer att förvärras.

I en sådan situation drar sig trogna ministrar tillbaka från sina poster och de vise tiger i fruktan för komplika-

tioner. Bara ögontjänarna behåller sin position i regeringen; de missbrukar sin politiska makt för att göra sig rikare. De tänker inte alls på att hjälpa folket ur fattigdom och nöd.

Följden blir att landets lagar och förordningar inte följs och statens politik faller helt samman.

Sådana ovärdiga tjänstemän är tjuvar som stjäl folkets lycka. Det är de värsta förbrytarna i landet, för de bedrar både härskaren och folket och är grund till statens katastrofer. Kungen måste straffa sådana människor med stränga straff.

Men bland de värsta syndarna är de som inte känner tacksamhet mot föräldrarna som skött dem i alla år och bara tänker på sin hustru och sina barn eller de som stjäl från sina föräldrar och inte lyder dem i ett land som regeras med den sanna läran.

Föräldrarnas kärlek är stor och vi kan inte nog tacka dem. De som inte är lojala mot sin kung och de som inte är tacksamma mot sina föräldrar måste straffas som de

värsta förbrytare.

De värsta förbrytarna i ett land som styrs med den sanna läran är de som inte tror på de tre skatterna – Buddha, den sanna läran och lärans församling – och som bryter mot Buddhas lära, förstör tempel, bränner lärans skrifter eller fångar munkar och behandlar dem som slavar.

Det beror på att de förstör folkets tro som är grunden till alla goda gärningar. De bränner upp roten till det goda och gräver samtidigt sin egen grav.

Dessa tre brott är de grövsta och straffas därför strängast. Alla andra brott är obetydliga i jämförelse med dessa.

8. Om någon sammansvärjning sker mot den kung som skyddar den sanna läran eller om ett annat land anfaller och invaderar landet, så ska kungen göra följande tre överväganden:

1) Konspiratörerna eller fienden vill bara göra

människorna illa. Jag ska rädda mitt folk med krigsmakt.

2) Om det finns en annan utväg, ska jag besegra dem utan vapen.

3) Jag ska försöka att inte döda fienden utan fånga dem levande och avväpna dem.

Kungen ska först tänka igenom dessa tre punkter, vidta lämpliga åtgärder och sedan ge order om krigsföring.

Soldaterna ska då uppmuntras av kungens visdom och känna respekt för hans stränghet och värdiga sätt. De ska förstå krigets karaktär, uppskatta kungens medlidande som lindrar deras ångest och därför strida för honom. Segern ska då stå kungen bi och medföra lycka och framgång i landet.

KAPITEL 3

BYGGANDET AV BUDDHAS LAND

I

GOTT KAMRATSKAP

1. Tänk på ett stort, mörkt fält! Inte ett ljus syns till. Ett myller av levande varelser irrar omkring där.

De är ensamma för de vet inte om varandra på grund av mörkret. De går omkring där skälvande av ensamhet. Det är verkligen en ömklig syn!

Plötsligt lyser en ljusstråle till. En enastående man med en fackla i handen uppenbarar sig. Det blir på en gång mycket ljust över hela det mörka fältet.

Då stiger alla varelser som krupit omkring i mörkret upp. De ser sig omkring och upptäcker att det finns många andra varelser runt omkring dem. De ropar till av glädje och förvåning, springer fram och omfamnar varandra och samtalar glatt.

"Fältet" är människans liv. "Mörkret" är ett liv utan den rätta visdomen. De som inte har visdomens ljus

inom sig, förstår inte att bekanta sig och umgås med varandra fredligt även om de träffas. Därför föds de och dör i ensamhet. De är alltid ensamma och driver håglöst omkring. Det är naturligt att de skälver i sin ensamhet.

"En enastående man" som uppenbarade sig betyder att Buddha visade sig i denna människovärld i mänsklig gestalt med sin visdomsfackla i handen.

Först då världen upplyses med detta ljus, finner människorna sig själva samtidigt som de upptäcker sina medmänniskor. De blir förvånade och glada; här föds fredens land.

Även om det bor tusentals människor, är det inte ett samhälle om de inte förstår varandra.

Ett samhälle är en samling människor som fredligt tror på varandra och förstår varandra med hjälp av den sanna visdomen.

Freden är själva livskraften för samhället och för gruppen och dess sanna innebörd.

2. Men det finns tre sorters grupper. Den första är en grupp som bildats under en ledare med stor makt och rikedom.

Den andra är en grupp som bildats för att medlemmarna i den haft fördel av det. En sådan grupp fortsätter bara så länge fördelarna med den finns kvar och medlemmarna inte behöver gräla med varandra.

Den tredje gruppen har bildats med den sanna läran i centrum och med freden som gruppens livskraft.

Naturligtvis är bara den tredje gruppen den enda riktiga av de tre. Gruppen lever helt enad och utför många goda gärningar. Därför råder det fred, glädje, förnöjsamhet och lycka i gruppen.

Regnet faller över bergen, bildar små porlande dalbäckar som samlas till en stor å för att till slut rinna ut i det stora havet.

Den sanna lärans regn faller på människor med olika bakgrund. De umgås med varandra först i en liten grupp, sedan i en större förening och uppnår till slut upplysningens hav.

Alla själar förenar sig som mjölk och vatten och bildar en harmonisk organisation.

Den sanna läran är därför stommen i en sann harmonisk organisation på jorden. Den är, som tidigare sagts, ljuset som låter oss finna varandra. Den är samtidigt kraften som utjämnar ojämnheter i människornas själar och förenar dem.

Den sanna organisationen grundar sig på den sanna läran och kallas därför lärans församling.

Alla måste utveckla sin själ med hjälp av läran. Teoretiskt innesluter församlingen alla människor i världen, men i praktiken är det en organisation som består av människor med samma tro.

3. Församlingen innehåller två typer av medlemmar: de som lär lekmännen och de som stöder läran genom att skänka oumbärlig mat och kläder. Tillsammans ska de stödja och utvidga lärans församling och se till att läran sprids för evigt.

Medlemmarna måste också skapa harmoni i församlingen och se till att dess syfte uppnås. Munkarna lär lekmännen, som i sin tur tar emot läran och tror på den. På så sätt råder harmonin mellan dem.

Medlemmarna i lärans församling ska umgås med varandra fredligt utan att gräla. De ska glädja sig över att kunna leva tillsammans med människor av samma tro och försöka förena sig i själen.

4. Det finns sex principer som uppehåller harmonin inom församlingen: 1) att tala godhetens och medlidandets ord, 2) att göra gärningar av godhet och medlidande, 3) att bevara hjärtat fullt av godhet och melidande, 4) att dela med sig av det man fått, 5) att iaktta samma rena föreskrifter och 6) att ha rätt syn.

Den rätta synen, som är kärnan, omfattar de andra fem priciperna.

Det finns ocksa två slags sju principer för att hålla församlingen framgångsrik. De är först:

1) att samlas ofta för att tala om läran med varandra,

2) att visa ömsesidig respekt och umgås obehindrat med varandra,

3) att vörda och följa läran och inte ändra på reglerna,

4) att äldre och yngre umgås artigt med varandra,

5) att rena sin själ och att låta sitt uppförande domineras av ärlighet och respekt,

6) att rena sin gärning på en lugn plats, låta andra få företräde, följa läran samt,

7) att tycka om människorna, välkomna besökare, ta omsorgsfullt hand om de sjuka. Om medlemmarna följer dessa sju principer, förfaller aldrig lärans församling.

De andra är: 1) att bevara sin rena själ och inte önska för många sysslor, 2) att bevara givmildhet och göra sig av med girighet, 3) att bevara tålamodet och inte strida, 4) att bevara tystnaden och inte prata, 5) att bevara läran och inte vara högdragen, 6) att bevara den enda läran och inte följa andra läror samt 7) att bevara måttlighet och ha enkla vanor i fråga om mat och kläder. Om medlemmarna följer dessa principer, förfaller aldrig lärans församling.

5. Som nämnts tidigare är harmonin livskraften i lärans församling. En församling utan harmoni är inte lärans sanna församling. Medlemmarna ska se till att inte några

gräl uppstår bland dem. Om det händer, måste de snabbt finna en lösning på problemet.

Blod kan inte renas med blod. Hämnd kan inte betalas med hämnd. Vi blir av med hämnden bara genom att glömma den.

6. Det var en gång en kung som hette Lång Olycka. Hans rike överfölls av grannlandet som regerades av den krigslystne kung Brahmadatta. Kung Lång Olycka gömde sig tillsammans med sin drottning och prins. Fienden fångade både kungen och drottningen, men prinsen lyckades smita.

Den dag då kungen avrättades försökte prinsen hitta en chans att rädda sin far, men misslyckades. Prinsen såg gråtande på sin stackars far.

Kungen såg på Prinsen och mumlade som för sig själv: "Titta inte länge! Förhasta dig inte! Harm stillas genom att glömmas bort."

Efter det sökte prinsen endast efter hämnd. Han blev anställd i Brahmadattas palats, närmade sig kungen

och lyckades vinna hans förtroende.

En dag gick kungen på jakt. Prinsen tog då chansen och lurade kungen bort från krigshären. Kungen begav sig upp i bergen med prinsen hack i häl. Efter ett tag blev kungen trött och tog en tupplur med sitt huvud i prinsens knä.

"Nu är tiden mogen", tänkte prinsen, drog sitt svärd från slidan och tryckte det till kungens hals. Då kom prinsen ihåg sin fars sista ord. Han försökte flera gånger sticka svärdet i kungens hals, men det lyckades inte. Då vaknade kungen och berättade att han hade haft en mardröm om att han varit nära att bli stucken i halsen av kung Lång Olyckas son.

Prinsen grep tag i kungen, höll svärdet i högsta hugg och förklarade att tiden nu var mogen för hämnd. Men så plötsligt kastade han ifrån sig svärdet och föll på knä framför kungen.

Kungen blev rörd när han nu fick föra kung Lång Olyckas sista ord. De bad varandra om förlåtelse och försonades. Kungen lämnade tillbaka landet till prinsen och efter det umgicks de båda länderna länge vänskapligt med varandra.

"Titta inte länge" betyder att inte låta sitt harm dröja kvar. "Förhasta dig inte" betyder att inte förhasta sig och bryta en vänskap.

Harm stillas inte med harm: Harm stillas enbart genom att glömmas bort.

Medlemmarna i lärans harmoniska församling borde alltid tänka på innebörden i denna berättelse.

Inte bara i lärans församling; det är naturligtvis lika viktigt i vårt vardagsliv.

II

BUDDHAS LAND

1. Som tidigare har förklarats, utvidgar lärans församling så småningom sin medlemskrets. Läran sprids när församlingen inte glömmer att ha harmonin som medelpunkt och spridandet av läran som sin uppgift.

Det betyder att människorna som tränar sin själ för upplysning ökar allt mer. Den armé av girighet, vrede och okunnighet, som leddes av okunnighetens och begärens djävul, drar sig tillbaka och visdom, tro och glädje

dominerar.

Djävulens herravälde är begär, mörker, strid, svärd, blod och krig. Det är svartsjuka, avundsjuka, hat, bedrägeri, falskhet, smickrande, hemlighetsmakeri och smädelse.

Nu skiner visdomen över herraväldet; det regnar godhet och medlidande, tron slår rötter och glädjens blommor slår ut. Djävulens herravälde förvandlas på ett ögonblick till Buddhas land.

Liksom en mild vind och ett par blommor kan berätta om vårens ankomst, förvandlas träd och gräs, land, berg, floder – allt, till Buddhas land när en man når upplysning.

När en själ renas blir nämligen också människans omgivning ren.

2. I en värld där läran råder är invånarna rena och lugna i själen. Det beror på att de är påverkade av Buddha som med sin outtröttligt stora medlidande upplyser, skyddar och renar dem.

Den rena och lugna själen blir samtidigt en djup själ, en själ som passar för den ädla vägen, en givmild själ, en

tålig själ, en strävande själ, en stillsam själ, en själ av visdom, en själ av medlidande samt en själ som med alla medel söker få människor att följa den ädla vägen. Därför byggs Buddhas land.

Ett hem med fru och barn förvandlas till ett hem där Buddha är närvarande. Även en stat där sociala orättvisor förekommer kan bli ett själens kungarike där Buddha regerar.

Ett palats som byggts av människor fulla av begär är inte en boningsplats som Buddha väljer. Om bara husets ägare är en man med en ren och lugn själ, kan även en fattig koja där månskenet tränger in genom takhålen, bli Buddhas boning.

Buddhas land som byggts i en människas själ drar till sig människor med samma tro och ökar i storlek. Det sprider sig i hem, byar, köpingar, städer, länder och till slut i hela världen.

Lärans spridning är inget annat än att utvidga detta Buddhas land.

3. Ur en synvinkel sett är denna värld verkligen ett djävulens välde, begärens värld och ett blodigt stridsfält. Men de som tror på Buddhas upplysning gör blodet till mjölk och begären till mildhet. De försöker att återvinna denna värld från djävulen och förvandla den till ett Buddhas land.

Det är inte en lätt uppgift att försöka tömma ett hav med en skopa. Men de troende ger löftet att fullborda uppgiften även om det krävs flera liv.

Buddha väntar oss på andra sidan. Det är en värld av upplysning fri från girighet, vrede, okunnighet, lidande och ångest. Där lyser det bara av visdomens ljus och regnar av godhet och medlidande.

Det är ett land som skänker vila för de som lidit, plågats, sörjt eller blivit trötta av att sprida läran i denna värld.

Det är ett Buddhas land där ljuset aldrig tar slut, livet aldrig upphör och där vi går säkra för alla villfarelser.

Landet är sannerligen fullt av upplysningens njutnin-

gar. Blommornas glans prisar visdomen och fåglarnas sång berättar om den sanna läran. Det är verkligen ett land dit vi alla kommer.

4. Landet är en plats för vila men inte för lättja. Dess sängar av blommor är inte en plats för slö sömn utan en plats där vi återfår och samlar krafterna inför arbetet.

Buddhas arbete slutar aldrig. Så länge människor existerar, så länge levande varelser finns till och så länge deras själar skapar sina egna världar, slutar hans arbete aldrig.

Buddhas barn, som tack vare Buddhas hjälp har kommit över till den andra sidan, återvänder så småningom till sina egna världar för att delta i Buddhas arbete.

En ljuslåga kan spridas från en man till en annan. Även lågan av Buddhas själ tänder ljus från en människas själ till nästa i all evighet.

Buddhas barn hjälper också till med detta arbete. De är ivrigt sysselsatta med att leda människosjälen till

upplysning och att för evigt skapa skönhet i Buddhas land.

III

DE SOM STÖDER BUDDHAS LAND

1. Syamavati, kung Udayanas gemål, var en djupt hängiven anhängare.

Hon bodde längst inne i palatset och gick aldrig ut. Hennes puckelryggiga kammarpiga, Uttara, hade ett mycket gott minne. Hon deltog alltid i Buddhas predikan, lyssnade till hans lära och meddelade det sedan till drottningen. Tack vare detta förstärktes drottningens tro allt mer.

Kungens andra gemål, Magandhiya, blev svartsjuk på Syamavati och ville döda henne. Hon talade därför illa om Syamavati för kungen. Han trodde till slut på förtalet och ville nu döda drottningen.

Syamavati stod stilla inför kungen. Kungen rördes av sin gemåls gestalt, så full av godhet och medlidande, och kunde inte förmå sig att skjuta av pilen mot henne. Han fick tillbaka sitt förstånd och bad henne om förlåtelse för sin misstro.

Magandhiya blev ännu argare. Till slut sände hon en

ond man att sätta eld på palatsets innersta rum medan kungen var borta. Syamavati hjälpte och uppmuntrade kammarpigorna som var alldeles panikslagna när elden bröt ut. Hon dog i frid, utan fruktan som hon lärt av Den prisade. Uttara miste också sitt liv i elden.

Bland Buddhas många kvinnliga lärjungar var dessa två högst hedrade; drottning Syamavati för hennes godhet och medlidande och Uttara för hennes goda förmåga att lyssna.

2. Kung Mahanama av Shakya var Buddhas kusin. Hans tro på Buddhas lära var stor och han var en av de mest trogna anhängarna.

Den våldsamme kung Virudaka av Kosala erövrade vid ett tillfälle Shakya. Då gick Mahanama och uppsökte kungen för att be om nåd för folket i slottet. Han märkte snart att den våldsamme kungen inte ville gå med på det. Därför bad han kungen öppna slottsporten och låta folket rymma så länge som Mahanama själv kunde hålla sig under vattnet i en slottsdamm.

Kungen, som tänkte att Mahanama inte kunde hålla sig så värst länge under vattenytan, accepterade förslaget.

Mahanama hoppade i vattnet. Slottsporten öppnades och folket kunde fly ut. Men Mahanama kom aldrig upp till vattenytan igen; han hade löst upp sitt långa hår i vattnet och bundit fast det i pilträdens rötter. Därigenom räddade han folket med sitt liv.

3. Utpalavarna var en berömd nunna vars visdom kan jämföras med Maudgalyayana, en av Buddhas trogna. Hon var nunnornas nunna; ledaren som aldrig tröttnade på att lära dem.

Devadatta lurade kung Ajatasatru och övertalade honom att göra motstånd mot Buddhas lära. Kungen ångrade sig emellertid senare, bröt vänskapen med Devadatta och blev en ödmjuk lärjunge till Buddha. En dag satt Devadatta utanför slottsporten efter att ha vägrats tillträde. Han fick då se Utpalavarna komma ut från porten och blev så arg att han slog henne i huvudet med sina kraftiga knytnävar.

Utpalavarna kom tillbaka till sitt tempel med stora smärtor. När de andra nunnorna blev bestörta och ledsna försökte hon trösta dem med orden: "Systrar, vi kan inte förutse människolivet. Allt är flyktigt och själlöst. Endast upplysningens värld är rofylld och värd att tro på.

Ni måste göra ert bästa och träna er för upplysnin-

gen." Hon lärde dem så och lämnade världen stillsamt.

4. Angulimalya, en gång en förskräcklig bandit som dödat många, räddades av Buddha och blev hans lärjunge. Han utsattes ofta för förföljelser för de brott han tidigare begått.

En dag när han var på väg till staden för att tigga, överfölls han av en hop människor som ville hämnas. Han kom tillbaka till templet med blödande sår över hela kroppen. Han föll vid Buddhas fötter, tackade honom och sa:

"Välsignade, mitt namn var från början "harmlös". Men av okunnighet tog jag mångas liv och fick namnet Angulimalya, fingersamlaren, eftersom jag tog ett finger från varje lik.

Nu har jag blivit en hängiven anhängare, tror på de tre skatterna och äger upplysningens visdom. Man använder piska och tyglar för att styra hästar och oxar. Men du, Välsignade, renade min själ utan att använda vare sig piska, tyglar eller bygel.

Idag fick jag det straff som jag förtjänar. Jag väntar tills tiden är inne och önskar mig varken liv eller död."

5. Maudgalyayana var, liksom den vördnadsvärde Sariputra, Buddhas största lärjunge. När Den välsignades lära spred sig bland människorna som vattnet i sanden, blev anhängare av andra religioner avundsjuka och försökte hindra Buddha på många sätt.

Men ingenting kunde hindra den sanna läran från att sprida sig. De försökte därför undanröja Buddhas största lärjungar och siktade på Maudgalyayana.

Två gånger hade han lyckats undkomma deras anfall, men tredje gången omringades han av förföljarna och föll under deras slag.

Stödd av upplysningen tog han lugnt emot deras slag. Trots att hans ben knäcktes och köttet slets upp dog han stilla.

KÄLLHÄNVISNINGAR

Förkortningar: DN-Dīgha Nikāya
MN-Majjhima Nikāya
SN-Saṃyutta Nikāya
AN-Aṅguttara Nikāya

Del	*Sida*	*Rad*	*Källa*
			BUDDHA
Kapitel 1			
1	2	1	Olika Suttor
	5	1	AN 3-38, Sukhumālā-sutta
	5	10	MN 3-26, Ariyapariyesana-sutta
	5	19	Olika Suttor
	7	1	MN 9-85, Bodhirājakumāra-sutta
	7	6	Olika Suttor
	7	14	Sutta-nipāta 3-2, Padhāna-sutta
	7	20	Olika Suttor
	8	10	Vinaya, Mahāvagga 1
	9	10	DN 16, Mahāparinibbāna-sutta
2	10	14	DN 16, Mahāparinibbāna-sutta
	11	7	Parinibbāna-sutta
	13	10	Parinibbāna-sutta
	13	16	DN 16, Mahāparinibbāna-sutta
Kapitel 2			
1	15	1	Amitāyur-dhyāna Vimalakīrti-nirdesá sūtra
	15	5	Śūraṃgama-sūtra
	15	10	Vimalakīrti-nirdeśa

Del	*Sida*	*Rad*	*Källa*
			Mahāparinirvāṇa sūtra
	16	6	Saddharmapuṇḍarīka-sūtra 16
	17	1	Mahāyāna-jātaka-cittabhūmi-parīkśa-sūtra
	17	6	Mahāparinirvāṇa-sūtra
2	19	1	Saddharmapuṇḍarīka-sūtra 3
	20	2	Saddharmapuṇḍarīka-sūtra 4
	21	16	Saddharmapuṇḍarīka-sūtra 5
3	22	18	Saddharmapuṇḍarīka-sūtra 16
Kapitel 3			
1	25	1	Avataṃsaka-sūtra 5
	26	4	Mahāparinirvāṇa-sūtra
	26	9	Avataṃsaka-sūtra
	26	18	Suvarṇaprabhāsottamarāja-sutra 3
2	29	6	Avataṃsaka-sūtra
	29	12	Avataṃsaka-sūtra 34, Gandavyūha
	29	17	Mindre Sukhāvatīvyūha-sūtra
	29	23	Avataṃsaka-sūtra
	30	3	SN 35-5
	30	9	Mahāparinirvāṇa-sūtra
3	32	11	MN 8-77, Mahāsakulūdayi-sutta
	33	6	Mahāparinirvāṇa-sūtra
	33	15	Laṅkāvatāra-sūtra
	34	3	Avataṃsaka-sūtra 32

Del	*Sida*	*Rad*	*Källa*
	34	16	Saddharmapuṇḍarīka-sūtra 25
	35	1	Mahāparinirvāṇa-sūtra
	35	13	Saddharmapuṇḍarīka-sūtra 2
	35	19	Saddharmapuṇḍarīka-sūtra 2

DHARMA

Kapitel 1

1	38	1	Vinaya, Mahāvagga 1-6 & SN 56-11-12, Dhammacakra-pravartana-sutta
	39	15	Itivuttaka 103
	40	6	MN 2, Sabbāsaya-sutta
	40	12	Fyrtiotvå delars sūtra 18
	41	3	Śrīmālādevīsiṃhanāda-sūtra
3	42	21	Avataṃsaka-sūtra 22, Daśabhūmika

Kapitel 2

1	46	1	MN 4-35, Cūḷasaccaka-sutta
	48	9	AN 5-49, Rajah-muṇḍa-sutta
	48	20	AN 4-185, Samaṇa-sutta
	49	3	AN 3-134, Uppāda-sutta
2	49	10	Laṅkāvatāra-sūtra
	49	13	Avataṃsaka-sūtra 2
	50	1	Avataṃsaka-sūtra 16
	50	14	Avataṃsaka-sūtra 22, Daśabhūmika

Del	*Sida*	*Rad*	*Källa*
	51	1	Laṅkāvatāra-sūtra
	51	5	AN 4-186, Ummagga-sutta
	51	8	Dhammapada 1, 2, 17, 18
	52	1	SN 2-1-6, Kāmada-sutta
3	52	10	Avataṃsaka-sūtra 16
	52	16	Laṅkāvatāra-sūtra
	53	10	MN 3-22, Alagaddūpama-sutta
	54	8	Laṅkāvatāra-sūtra
	54	12	Laṅkāvatāra-sūtra
4	57	10	Vinaya, Mahāvagga 1-6
	58	1	Laṅkāvatāra-sūtra
	58	7	SN 35-200, Dārukkhandha-sutta
	58	19	Laṅkāvatāra-sūtra och andra
	59	5	MN 2-18, Madhupiṇḍika-sutta
	59	18	Laṅkāvatāra-sūtra
	60	11	Laṅkāvatāra-sūtra
	61	10	Vimalakīrti-nirdeśa-sūtra
	63	13	Avataṃsaka-sūtra 34, Gaṇḍavyūha
	63	20	Laṅkāvatāra-sūtra och andra
Kapitel 3			
1	65	1	Vinaya, Mahāvagga 1-5
	65	17	Vinaya, Cūḷavagga 5-21
	66	5	Śūraṃgama-sūtra
2	71	6	Śūraṃgama-sūtra
	73	5	Mahāparinirvāṇa-sūtra

Del	*Sida*	*Rad*	*Källa*
	73	10	Saddharmapuṇḍarīka-sūtra 7 och Śūraṃgama-sūtra
	74	3	Avataṃsaka-sūtra 32
	74	7	Mahāparinirvāṇa-sūtra
	74	12	Brahmajāla-sūtra
	75	2	Mahāparinirvāṇa-sūtra
3	75	18	Mahāparinirvāṇa-sūtra
Kapitel 4			
1	81	1	Śrīmālādevīsiṃhanāda-sūtra
	82	7	AN 2-11
	82	13	Itivuttaka 93
	82	19	Vinaya, Mahāvagga
	83	9	AN 3-68, Aññātiṭṭhika-sutta
	83	20	AN 3-34, Āḷavaka-sutta
	84	13	Vaipulya-sūtra
	84	19	Vinaya, Mahāvagga 1-6, Dhammacakrapravartana-sutta
	85	2	MN 2-14, Cūladukkhakkhandha-sutta
	85	14	Mahāparinirvāṇa-sūtra
	86	17	Itivuttaka 24
2	88	10	MN 6-51, Kandaraka-suttanta
	89	3	AN 3-130
	89	15	AN 3-113
3	90	6	Itivuttaka 100
	90	19	Saṃyuktaratnapiṭaka-sūtra

Del	*Sida*	*Rad*	*Källa*
	91	17	Mahāparinirvāṇa-sūtra
	93	1	AN 3-62
	93	13	AN 3-35, Devadūta-sutta
	94	17	Therīgāthā Aṭṭhakathā
	95	23	Sukhāvatīvyūha-sūtra vol. 2
Kapitel 5			
1	102	1	Sukhāvatīvyūha-sūtra vol. 1
	105	13	Sukhāvatīvyūha-sūtra vol. 2
	107	4	Amitāyur-dhyāna-sūtra
2	110	13	Mindre Sukhāvatīvyūha-sūtra

ÖVNINGSSÄTTET

Kapitel 1			
1	116	1	MN 2, Sabbāsava-sutta
	117	22	MN 3-26, Ariyapariyesana-sutta
	118	13	SN 35-206, Chapāna-sutta
	119	12	Fyrtiotvå delars sūtra
	121	18	MN 2-19, Dvedhāvitakka-sutta
	122	16	Dhammapada Aṭṭhakathā
2	123	12	AN 3-117
	124	1	MN 3-21, Kakacūpama-sutta
	127	1	MN 3-23, Vammīka-sutta
	128	12	Jātaka IV-497, Mātanga-jātaka
	132	4	Fyrtiotvå delars sūtra 9
	132	12	Fyrtiotvå delars sūtra 11
	133	5	Fyrtiotvå delars sūtra 13

Del	*Sida*	*Rad*	*Källa*
	134	1	AN 2-4, Samacitta-sutta
3	134	18	Saṃyuktaratnapiṭaka-sūtra
	144	21	Mahāparinirvāṇa-sūtra
	145	16	Saṃyuktaratnapiṭaka-sūtra
Kapitel 2			
1	150	1	MN 7-63, Cūḷamālunkya-suttanta
	152	8	MN 3-29, Mahāsāropama-sutta
	154	1	Mahāmāyā-sūtra
	154	11	Theragāthā Aṭṭhakathā
	156	7	MN 3-28, Mahāhatthipadopama-sutta
	156	22	Mahāparinirvāṇa-sūtra
	157	10	Avadānaśataka-sūtra
	158	19	Mahāparinirvāṇa-sūtra
	160	11	Pañcaviṃśati-sāhasrikā-prajñāpāramitā-sūtra
	161	18	Avataṃsaka-sūtra 34, Gaṇḍavyūha
2	163	14	AN 3-88
	164	8	AN 3-81
	164	15	AN 3-82
	165	12	Parinibbāna-sutta vol. 2
	166	10	MN 14-141, Saccavibhanga-sutta
	167	17	Parinibbāna-sutta vol. 2
	168	14	AN 5-16, Bala-sutta

Del	*Sida*	*Rad*	*Källa*
	168	21	Avataṃsaka-sūtra 6
	169	13	Mahāparinirvāṇa-sūtra
	170	8	Saṃyuktaratnapiṭaka-sūtra
	171	1	Suvarṇaprabhāsa-sūtra 26
	171	20	Mahāparinirvāṇa-sūtra
	172	19	Theragāthā Aṭṭhakathā
	173	10	Jātaka 55, Pañcavudha-jātaka
	174	12	Itivuttaka 39 och 40
	174	19	Mahāparinirvāṇa-sūtra
	174	22	Mahāparinirvāṇa-sūtra
	175	1	AN 5-12
	175	11	Parinibbāna-sutta
	175	19	Śūraṃgama-sūtra
3	176	22	SN 55-21 & 22, Mahānāma-sutta
	177	16	AN 5-32, Cundī-sutta
	178	1	Vimalakīrti-nirdeśa-sūtra
	178	11	Śūraṃgama-sūtra
	178	17	Sukhāvatīvyūha-sūtra vol. 2
	179	7	SN 1-4-6
	179	9	Avataṃsaka-sūtra 33
	180	7	Avataṃsaka-sūtra 24
	180	15	Suvarnaprabhāsa-sūtra 4
	181	6	Amitāyur-dhyāna-sūtra
	181	9	Sukhāvatīvyūha-sūtra
	181	13	Mahāparinirvāṇa-sūtra
	182	10	MN 2-16, Cetokhila-sutta
	183	5	Sukhāvatīvyūha-sūtra vol. 2

Del	*Sida*	*Rad*	*Källa*
4	184	1	Dhammapada
	192	1	SN 1-4-6
	192	13	AN
	192	16	Mahāparinirvāṇa-sūtra

BRODERSKAPET

Kapitel 1			
1	194	1	Itivuttaka 100 och MN 1-3, Dhammadāyāda-sutta
	194	5	Itivuttaka 92
	195	1	Vinaya, Mahāvagga 1-30
	195	16	MN 4-39, Mahā-assapura-sutta
	197	4	MN 4-40, Cūḷa-assapura-sutta
	198	4	Saddharmapuṇḍarīka-sūtra 19
	198	8	Saddharmapuṇḍarīka-sūtra 19
	199	1	Saddharmapuṇḍarīka-sūtra 14
2	200	10	SN 55-37, Mahānāma-sutta
	201	1	AN 3-75
	201	7	SN 55-37, Mahānāma-sutta
	201	11	SN 55-54, Gilāyanaṃ-sutta
	201	16	Avataṃsaka-sūtra 22
	203	8	Mahāparinirvāṇa-sūtra
	206	5	Avataṃsaka-sūtra 7
	209	2	Mahāmāyā-sūtra
	210	2	Avataṃsaka-sūtra 21
	210	17	Mahāparinirvāṇa-sūtra

Del	*Sida*	*Rad*	*Källa*
Kapitel 2			
1	212	1	DN 31, Singālovāda-sutta
	217	13	AN 2-4, Samacitta-sutta
	218	11	AN 3-31
	218	18	Jātaka 417, Kaccāni-Jātaka
	220	17	DN 31, Singālovāda-sutta
	221	3	Dhammapada Aṭṭhakathā 1
2	222	13	AN 4-197
	223	7	AN 5-333 Uggaha-sutta
	224	2	(Burmanska kommentarer)
	224	17	AN 7-59, Sujāta-sutta
	226	13	DN 16, Mahāparinibbāna-sutta
	227	17	Srīmālādevīsiṃhanāda-sūtra
3	230	1	DN 16, Mahāparinibbāna-sutta
	231	4	Avataṃsaka-sūtra 34, Gaṇḍavyūha
	232	9	Suvarṇaprabhāsa-sūtra 12
	233	9	Bodhisattva-gocaropāya-viṣayavikurvana-nirdeśa-sūtra
Kapitel 3			
1	240	1	Mahāparinlrvāṇa-sūtra
	241	19	AN 3-118, Soceyyan-sutta
	243	12	SN
	244	5	Vinaya, Mahāvagga 10-1 och 2
	244	13	DN 16, Mahāparinibbāna-sutta
	245	19	Vinaya, Mahāvagga 10-1 och 2

Del	*Sida*	*Rad*	*Källa*
2	248	12	SN
	249	8	Chūin-kyō-sūtra
	249	14	Vimalakīrti-nirdeśa-sūtra
	251	1	Mahāparinirvāṇa-sūtra
	251	14	Mindre Sukhāvatīvyūha-sūtra
	252	4	Sukhāvatīvyūha-sūtra
	252	14	Vimalakīrti-nirdeśa-sūtra
3	253	5	Dhammapada Aṭṭhakathā 1
	253	13	AN 34-2
	254	10	Dhammapada Aṭṭhakathā 1
	255	6	AN 5-1
	255	10	Sarvāstivāda-sanghavedaka-vastu 10
	256	2	MN 9-86, Aṅgulimāla-sutta
	257	3	AN 26

BILAGA

KORTFATTAD HISTORIA AV BUDDHISMEN

1. INDIEN

En av de största epokgörande händelserna i människornas andliga historia var när "Asiens ljus" tändes i den centrala delen av Indien. Det var med andra ord när källan av visdom och medlidande som berikat människornas själ i Asien under många århundraden, strömmade fram där.

Buddha Gautama, känd som Shakyamuni eller "den vise från Shakya-ätten" av sentida buddhister, övergav sitt hem, blev tiggarmunk och begav sig söderut till Magadha. Antagligen var det kring mitten av 400-talet f.Kr. som han slutligen nådde upplysning under ett lindträd. Han fortsatte sedan i 45 år med att outtröttligt predika läran om visdom och medlidande till sin "stora död" då han inträdde Maha-pari-Nirvana. Detta resulterade i att stora buddhistcentra stadigt fortsatte att byggas i kungariken och olika stammar i centrala Indien.

Under kung Asoka (regeringstid: 268–232 f.Kr.), den tredje härskaren i kungariket Maurya, spred sig Buddha Gautamas lära över hela Indien och till och med bortom dess gränser.

Maurya var det först enade kungariket i Indien. Redan under dess förste härskare, Chandragupta (regeringstid: ca. 316–293 f.Kr), utsträckte sig kungariket från Himalayabergen i norr till Bengalbukten i öst, Hindu Kush berg i väst och bortom Vindhyabergen i söder. Kung Asoka utvidgade less område till Decanplatån genom att besegra Kalinga och andra.

Kungen lär ha varit mycket våldsam av sig och kallades Chandāsoka (den våldsamme Asoka) av sitt folk. Hans karaktär ändrades emellertid totalt när han bevittnade de ödesdigra följder som hans krig mot Kalinga fick. Han blev en ivrig anhängare av visdomens och medlidandets lära. Efter det gjorde han som buddhist många goda saker av vilka följande två är mest värda att notera.

Det första var "Asokas inristade påbud" eller de administrativa förordningar baserade på den buddhistiska läran och inristade i stenpelare eller på polerade klipphällar, som han gav order om på många ställen. För det andra sände han sändebud utanför sitt rike till länder i alla riktningar för att sprida läran om visdomen och medlidandet. Särskilt anmärkningsvärt är att några av sändebuden sändes så långt som till Syrien, Egyptien, Kyrene, Macedonien och Epeiros för att sprida buddhismen ända till västvärlden. Dessutom lyckades Mahendra, sändebudet till Tamraparni eller Ceylon, att "grundlägga den fagra läran på den fagra ön Lānkadvīpa" och med det lade han grunden för den så kallade södra buddhismen.

2. MAHAYANA-BUDDHISMENS UPPKOMST

Buddhister på senare tid använder ofta uttrycket "buddhismens östgående rörelse". Men under århundradena före Kristi födelse vände buddhismen klart sitt "ansikte" mot väst. Först omkring Kristi födelse började den vända sig mot öst. Men innan vi tar upp detta, måste vi först berätta om den stora förändring som ägde rum inom buddhismen. Det var "den nya vågen", Känd som Mahanaya-buddhismen eller "den stora farkosten", som nu fick en dominerande ställning inom buddhismen.

När, hur och av vem som skapade "den nya vågen" kan ingen tydligt förklara. Vad vi kan påpeka är bara dels att den måste ha uppkommit inom dåtidens progressiva munkars idétradition och dels att några av de viktigaste elementen inom Mahayana-buddhismen existerat redan ett par århundraden före Kristus till det första århundradet efter. När den utmärkta rörelsen kring Nāgārjuna (drakträd) utvecklade sig ur Mahayana-buddhismens skrifter, framträdde Mahayana-buddhismen tydligt på scenen av buddhismens historia.

Mahayana-buddhismens roll i buddhismens långa historia är stor. Både Kinas och Japans buddhism, som vi senare ska berätta om, har påverkats av Mahayana-buddhismen under hela deras historia. Det är heller inte märkligt eftersom den har ett nytt ideal att rädda allmänheten och en ny gestalt, Bodhisattva, som förverkligar detta ideal. Dessutom hade de stora tänkarna inom Mahayana-buddhismen utvecklat metafysiska och psykologiska områden vars intellektuella resultat var enastående. Detta främjade rörelsen ytterligare. På så sätt tillströmmade många nya faser av visdom och medlidande, vilka alla förenades i läran av Buddha Gautama. Med dessa nya strömningar blev buddhismen full av entusiasm och energi och berikade länderna i öst som en brusande flod.

3. CENTRALASIEN

Det var via Centralasien som kineserna först kom i kontakt med buddhismen. Därför måste man börja med Silkesvägen när man vill berätta om lärans spridning från Indien till Kina. Vägen, som löper genom de öde markerna i det centrala av Asien, förenar väst och öst. Denna handelsled öppnades under kung Wus regering (140–87 f.Kr) under Han-dynastin. Han-dynastin sträckte sig då långt västerut och i grannländer som Ferghana, Sagdiana, Tukhara och Parthia levde fortfarande den aktiva handelsanda som inspirerats av Alexander den Store. Längs denna forntida handelsled var det kinesiska silket den mest betydande varan; därav namnet Silkesvägen. Kring tiden för Kristi födelse påbörjades de kulturella utbytena mellan Indien och Kina genom denna handelsled. Därför kan man lika väl kalla den buddhismens led.

4. KINA

Den kinesiska buddhismens historia startar med införandet av buddhistiska skrifter samt översättningen av dem. Det äldst bevarade verket sades förr vara "Ssu-shih-êr-châng-ching" (Fyrtiotvå sutra-artiklar berättade av Buddha); ett verk som skulle ha översatts av Kasyapamatanga m.fl. under Ying-p'ing-perioden (58–76 e.Kr). Detta anser man idag inte vara mer än en föga trovärdig legend. Uppgiften har senare tillskrivits An-shin-kao som var engagerad i översättningsarbetet i Lo-yang från ca. 148 till 171 e.Kr. Översättningsarbetet fortsatte sedan under ca tusen år framåt, till och med den norra Sung-dynastin (960–1129 e.Kr.).

Det var för det mesta munkar från länderna i Centralasien som kom att spela en viktig roll för införandet och översättningen av de buddhistiska skrifterna. Den ovannämnde An-shih-kao t.ex. kom från Parthia. K'ang-seng-k'ai var från Samarkandregionen och kom till Lo-yang någon gång på 200-talet; han översatte "Sukhāvatīvyūha" (Boken om obegränsat liv). Vidare kom Chu-fa-hu eller Dharmaraksha, känd för sin översättning av "Saddharmapundarīka", från Tukhara. Han stannade i Lo-yang eller Ch'ang-an från slutet av 200-talet till början av 300-talet. När Kumārajīva från Kucha framträdde i början av 400-talet, nådde översättningsarbetet i Kina sin kulmen.

Från och med denna tid började kinesiska munkar att besöka Indien för att lära sig sanskrit. Föregångaren bland dessa munkar var Fa-hsien (339–420? e.Kr.). Han lämnade Lo-yang år 399 för Indien och återvände hem femton år senare. Den mest berömde av dessa munkar som besökte Indien var Hsuan-cuang (600–664 e.Kr). Han reste till Indien år 627 och kom tillbaka hem 645, efter nitton långa år. I-ching (635–713 e.Kr får ej förväxlas med boken I-ching) reste till Indien sjövägen år 671 och återvände hem på samma sätt tjugofem år senare.

Dessa munkar som besökte Indien själva för att lära sig sanskrit, förde med sig sina utvalda skrifter hem och spelede en ledande roll i översättningsarbetet av dem. Det språkliga kunnandet hos Hsuan-chuang visade sig vara helt unikt och tack vare hans energiska arbete nådde översättningen av skrifterna i Kina en ny kulmen. Därför kallas äldre arbeten som gjordes av bl.a. Kumārajīva för "gamla översättningar" och arbeten av Hsuan-chuang och senare översättare för "nya översättningar" av buddhistiska lärde på senare tid.

De lärde kom att präglas av den enorma mängd volymer som de hade översatt från sanskrit och tendensen i ideologiska och religiösa aktiviteter bland dem gick gradvis men allt starkare mot en sinologisering. Här visade sig helt enkelt rasens natur, behov och självförtroende. Ett uttryck för denna tendens är att munkarna redan på ett tidigt stadium ägnade sig åt metafysiska spörsmål som "icke-verklighet", omnämnt i sutran Prājnā. Senare förkastade de den så kallade Hinayana eller "den lilla farkosten" och vände sin uppmärksamhet helt mot Mahayana, "den stora farkosten". Den här tendensen blev så småningom också märkbar inom Tendai-sekten och kan sägas ha nått sin kulmen när Zen-sekten uppstod.

Det var under den senare hälften av 500-talet som Tendaisekten nådde sin fullkomning i Kina tack vare Tendai Daishi Chih-i (538–597 e.Kr.), dess tredje patriark. Han var en av de mest framstående figurerna bland de buddhistiska tänkarna. Den kritiska klassifikation av Buddhas lära i "Fem perioder" och "Åtta doktriner" som detta helgon utarbetade, har haft vida inflytande på buddhismen i såväl Kina som Japan.

En noggrann undersökning av skrifterna visar att de medfördes oavsett i vilken ordning de tillkommit och översattes när de tagits hem. Inför denna mängd skrifter behövdes nu vägledning för hur de skulle tidsbestämmas och värderas, hur man genom sin egen förståelse av dem skulle få en helhetssyn på buddhismen samt hur man själv skulle ta ställning till dem. När det gäller kommentarer av sutrorna las det ner mest arbete på det kinesiska tänkandet; däribland var Chih-i den mest systematiska och därför enastående övertygande. Samtidigt som den moderna forskningen av buddhismen dök upp upphörde emellertid detta dominerande inflytande.

I buddhismens historia i Kina var Zen-sekten "den som kom sist". Dess grundare sägs vara en utländsk sramana (munk) Bodhidharma (–528 e.Kr.). Fröet som såddes av honom spirade till en praktfull blomma först efter Hui-nêng (638–713 e.Kr.), den sjätte av patriarkerna. Från början av 700-talet började sekten frambringa en rad begåvade munkar, vilket ledde till att Zen mötte framgång under flera sekler.

Vi har sett hur ett nytt tankemönster, djupt rotat i den kinesiska karaktären, växte fram inom buddhismen. Det var ingenting annat än en buddhism färgad av det kinesiska tänkandet. Ändå hade strömmen av Buddha Gautamas lära, som denna nya ström slöt sig till, vuxit sig till en allt mäktigare flod som berikade länderna i öst.

5. JAPAN

Buddhismens historia i Japan börjar på 500-talet. 538 e.Kr. sände kungen av Pochi (eller Kudara, Korea) en budbärare till kejsar Kinmeis hov med en buddhastaty och en bokrulle sutror. I och med det infördes buddhismen för första gången i detta land. Religionens historia i Japan är därför mer än 1400 år gammal nu.

Buddhismens långa historia i Japan kan indelas i tre huvudfaser. Den första är buddhismen på, grovt räknat, sex-och sjuhundratalet. Konkret kan detta illustreras med Horyuji-templet och Todaiji-templet som byggdes under denna period. När vi ser på denna period får vi inte glömma att en kulturell högflod vällde fram över hela Asien. Civilisationen i öst slog ut i full blomning, medan den i väst låg insvept i ett djupt mörker. I Kina, Centralasien, Indien och Söderhavsländerna frodades aktiviteterna

inom intellektuella, religiösa och konstnärliga områden. Buddhismen förenade dessa rörelser och sköljde över östern med sin väldiga våg av humanism. Denna nya rörelse inom den japanska kulturen som byggandet av det strålande Horyuji-templet (607) och det magnifika Todaiji-templet (752) liksom de brokiga religiösa och konstnärliga aktiviteter som samtidigt ägde rum vittnar om, visar hur uppslukad denna yttersta del i öst var av den allmänna kulturvåg som drog över hela Asien.

Folket i detta land fick under denna tid tillfälle att njuta av civilisationens blomma som plötsligt slog ut. Det var buddhismen som fick den ledande rollen när det gällde införandet av internationell kultur. Templen tjänstgjorde som internationella kulturcentra och munkarna var ledare för den nya kunskapen. De heliga skrifterna blev inkörsportar till ett förstklassigt tänkande. Det rörde sig snarare om en stor, vittomfattande kultur än en religion. Det var buddhismens sanna bild när den först introducerades i detta land.

På 800-talet framträdde två betydande munkar på scenen: Saicho (eller Dengyo Daishi, 767–822) och Kukai (eller Kobo Daishi, 774–835). De grundade de två första japanska religiösa sekter som tillsammans kallas Heian-buddhismen. Medan dåtidens buddhism mycket kommit att präglas av aristokratins tidsfördriv, uppfattades den av dessa två munkar i dess ursprungliga utövning. De grundade var sitt munkkloster, ett i Hiei-berget och ett i Koya-berget. Dessa två religiösa sekter, Tendai och Shingon, blomstrade sedan under trehundra år ända till Kamakura-perioden huvudsakligen bland aristokratin och i adeln.

Buddhismens andra fas i Japan ägde rum under elva-och tolvhundratalen. Då framträdde framstående munkar som t.ex. Honen (1133–1212), Shinran (1173–1262), Dogen (1200–1253) och Nichiren (1222–1282). Idag kan vi inte tala om landets buddhism utan att nämna dessa munkar. Hur kom det sig att endast denna period kunde frambringa dessa framstående munkar utan like? Det beror på att de hade en gemensam uppgift att lösa. Vilken uppgift? Det var, kan man säga, att anpassa buddhismen till Japan.

Kanske då någon säger att buddhismen ju hade kommit in i landet långt tidigare. Det stämmer historiskt sett, men det tar normalt många hundra år för ett folk att acceptera, smälta och göra om en kultur till sin egen. De strävanden för mottagandet av buddhismen som påbörjades under sex-och sjuhundratalen mognade så småningom och slog ut i full blom på elva-och tolvhundratalen tack vare dessa munkar.

Buddhismen i Japan grundar sig sedan dess på dessa buddhisters strävanden och har fortsatt fram till våra dagar. Ingen lika strålande sol har efter dessa framstående munkars tid visat sig i buddhismens historia. Ytterligare en sak som bör noteras i den japanska buddhismens historia är de moderna forskningsrön som lagts fram om urbuddhismen.

Buddhismen i Japan var från början huvudsakligen den kinesiskt influerade Mahayana-buddhismen. Särskilt sedan de stora lärarna framträtt på elva-och tolvhundratalen, var det Mahayanaläran med

sektgrundare i centrum som bildade huvudströmmen. Detta har fortsatt ända till idag. Forskning i urbuddhismen inleddes i landet från mitten av Meijiperioden (på 1880-talet). Tack vare den framträdde Buddha Gautamas glänsande gestalt på nytt inför dem som glömt bort att det, förutom sektgrundaren, också fanns en grundare till buddhismen. Det blev klart för dem som inte brytt sig om annat än Mahayana, att det ju också fanns en systematisk troslära i buddhismen. Detta är visserligen ännu inte mer än ett akademiskt forskningsområde som inte väcker någon religiös entusiasm hos den stora massan, men kunskaperna om buddhismen håller på att genomgå en förändring bland människor. Det skulle vi särskilt vilja markera som den tredje fasen.

ÖVERFÖRANDET AV BUDDHAS LÄRA

Buddhismen är en religion som grundar sig på den lära som Shakyamuni predikade under 45 år av sitt liv. Därför har hans ord oinskränkt auktoritet i denna religion. Fast det finns 84000 dharmaportar och ett stort antal skolor, har de alla förbindelse med Shakyamunis skrifter. De böcker i vilka Buddhas lära finns upptecknade kallas "Issaikyo" eller "Daizokyo", vilket betyder "komplett samling av de heliga skrifterna".

Shakyamuni talade varmt för människornas jämlikhet. Han predikade sin lära på ett språk som alla kunde förstå. Han predikade varje dag utan avbrott för oräkneliga människors skull, ända till sin död vid 80 års ålder.

Efter Shakyamunis bortgång förmedlade hans lärjungar läran till folket såsom de hade hört den med egna öron. Men det kan hända att människorna lyssnat fel eller minns fel trots att Shakyamunis ord måste ha förmedlats korrekt.

Alla måste rättvist ges tillfälle att få höra hans lära. Därför samlade äldre munkar läran och sorterade den, så att den skulle kunna förmedlas till nästa generation. Detta kallas "ketsuju" eller "hopsamlande". Till "ketsuju" samlades många äldre munkar och läste upp ur minnet orden och läran som de mindes den. De diskuterade sedan om det i flera månader. Detta visar hur fromt och försiktigt de gick till väga för att överföra Shakyamunis ord. Läran sorterad på detta sätt, skrevs så småningom ned. De lärda munkarna tillade senare sina tolkningar och kommentarer, vilket

kallas "ron" (kommentar). Buddhas lära, de senare tillkomna kommentarerna samt de buddhistiska föreskrifterna kallas tillsammans "Sanzo" (tre Zo). "Sanzo" består av "Kyozo". "Ritsuzo" och Ronzo". "Zo" betyder förvaringskärl eller behållare; alltså ett kärl innehållande en buddhistiska läran. "Kyo" betyder själva Buddhas lära, "Ritsu" föreskrifterna för lärans församling och "Ron" de kommentarer som de lärda munkarna skrev.

Traditionen berättar att buddhismen infördes till Kina för första gången 67 e.Kr. under kung Mings regering under den senare östra Han-dynastin (25–220 e.Kr.). Men egentligen var det åttiofyra år senare (151 e.Kr.) under kung Huans tid under samma dynasti som de buddhistiska skrifterna infördes och översattes i Kina. Under mer än 1700 år pågick det energiska arbetet med att översätta skrifterna till kinesiska. Antalet översatta skrifter uppgick till 1440 skrifter i 5586 volymer. Strävandet att samla dessa översatta skrifter och bevara dem påbörjades redan under Wei-dynastin. Men det var först under norra Sung-dynastin som skrifterna trycktes. Skrifter av de lärda munkarna i Kina tillades nu de heliga skrifterna och det var inte längre så lämpligt att kalla dem "Sanzo". Under Suei-perioden kallades de "Issaikyo" (komplett samling av alla heliga skrifter). Under Tang-perioden kallades de "Daizokyo" (samling av alla buddhistiska skrifter, lagar och avhandlingar).

Buddhismen infördes i Tibet omkring 600-talet e.Kr. och under 150 år, från 800-talet till 1000-talet, pågick arbetet med att översätta praktiskt taget alla buddhistiska skrifter.

Man kan nog utan överdrift säga att Shakyamunis välsignelse nu når alla världens hörn, eftersom skrifterna är översatta till världens olika språk; inte bara till koreanska, japanska, ceylonesiska, kambodianska, turkiska och alla andra asiatiska språk utan också till latin, franska, engelska, tyska, italienska osv.

Även med hjälp av "Daizokyo" är det emellertid svårt att förstå vad Shakyamuni egentligen menade. De översatta verken har utvecklats och förändrats under 2000 år och banden uppgår till fler än 10.000. Därför är det nödvändigt att välja ut det viktigaste ur "Daizokyo" och använda det som rättesnöre och bas för sin tro.

Shakyamunis ord är grunden för buddhismen. Därför måste hans ord vara djupt förankrade och alltid nära i vårt vardagsliv. Om så inte är fallet, kan inte ens tiotusen volumer heliga skrifter lyckas fånga vår själ. Därför är det önskvärt att den heliga skriften, åtminstone den vi alltid bär med oss, är enkel till formatet och att urvalet inte är ensidigt utan representerar helheten och samtidigt är korrekt. Den bör också vara skriven på ett vardagligt, lättfattligt språk.

Denna heliga skrift har tillkommit med hänsyn till detta. Den för vidare strömmen av den mer än två tusen och flera hundra år gamla "Daizokyo" och har uppstått i havet av Shakyamunis lära. Naturligtvis kan denna publikation inte betraktas som perfekt. Shakyamunis ord är outtömliga och svåra att uppskatta. Det är därför vår uppriktiga önskan att denna bok blir mer sannfärdig och värdefull allteftersom de planerade reviderade upplagorna kommer ut.

"BUDDHAS LÄRA"S HISTORIA

Denna buddhistiska text är baserad på orginalet av en reviderad och sammanställd japansk upplaga av "Nyöversatta buddhistiska texter" som publicerades i juli 1925 av Stiftelsen för spridandet av "Nyöversatta buddhistiska texter" under Muan Kizus ledning.

Den första japanska upplagan, sammanställd av prof. Shugaku Yamabe och prof. Chizen Akanuma, i samarbete med många buddhistiska lärde i Japan, tog nästan fem år att publicera.

Vi i Bukkyo Dendo Kyokai önskar här tacka alla vördnadsfullt och innerligt, bl.a. Muan Kizu som utgav den första "Nyöversatta buddhistiska texter".

Under Shōwa-perioden (1926–) publicerades "Populär upplaga av buddhistiska texter" av stiftelsen. I juli 1934, när Pan-Pacific Buddhist Youths' Meeting ägde rum i Japan, publicerades "The Teaching of Buddha", den engelska översättningen av ovannämnda text, av Japanska buddhistungdomars förening med hjälp av D. Goddard.

1962 publicerade Yehan Numata, grundaren av Mitsutoyo-bolaget, en engelsk upplaga av "Buddhas lära" till åminnelse av 70-årsjubileet av införandet av buddhismen i USA. 1965 grundade han stiftelsen Bukkyo Dendo Kyokai. Som en av stiftelsens verksamheter planerades en spridning av den engelska upplagan över hela världen.

För att kunna sätta dessa planer i verket tillsattes en kommitté för revidering och utgivning 1966. Medlemmarna i den var professorerna Kazuyoshi Kino, Shūyū Kanaoka, Zennō Ishigami, Shinkō Sayeki, Kōdō Mutsunami, Shōjun Bandō samt Takemi Takase. Prof. Fumio Masutani, N.A. Waddell och Toshisuke Shimizu hjälpte till med granskningsarbetet.

1972 utfördes revideringsarbeten av professorerna Shūyū Kanaoka, Zennō Ishigami, Shōyū Hanayama, Kwasei Tamura och Takemi Takase för att rätta till några fel. En engelsk upplaga av "Buddhas lära" publicerades.

1973 utfördes revideringsarbeten av Ryōtatsu Shioiri, Takemi Takase, Hiroshi Tachikawa, Kwansei Tamura, Shōjun Bandō och Shōyū Hanayama (huvudredaktör) för att rätta till vissa uttrycks-sätt m.m. En japansk upplaga av "Buddhas lära" utgavs.

1974 reviderades texten i samverkan med Richard K. Steiner av professorerna Kōdō Matsunami, Shōjun Bandō, Shinkō Sayeki, Dōyū Tokunaga, Kwansei Tamura och Shōyū Hanayama (huvud-redaktör) för att rätta till olämpliga eller felaktiga uttryckssätt. Den gavs ut tillsammans med den japanska texten med titeln "Engelsk-japansk upplaga av Buddhas lära". 1978 och 1980 samlades ovannämnda redaktionsmedlemmar samt professorer Shigeo Kamata och Yasuaki Nara för att granska ett utkast som lämnats av Shinroku Inoue och reviderade texten. 1981 omar-betades den ytterligare genom att japanska och amerikanska gymnasieelever provläste boken och några svåra passager rättades till. En ny reviderad upplaga publicerades. Revideringsarbetet fortsätter även i framtiden.

Arbetet med den här svenska versionen av "Buddhas lära" har gått till på så sätt att Shintaro Ishii, lektor vid Tokai universitet, har svarat för grovöversättningen från japanska till svenska och Kerstin Flodin, doktorand vid Orientaliska institutionen, Stock-holms universitet, har stått för finputsningen av språket. Den sista granskningen har gjorts av professorerna Susumu Okazaki och Tamiji Yokoyama, Institutionen för skandinaviska studier, Tokai universitet.

December, 1983

REGISTER

Människolivet	Sida	Rad
Livets mening	5	10
Den nuvarande världen	96	19
Idealiska levnadssätt	249	15
Fel livssyn	44	18
Rätt livssyn	41	9
Ett fördomsfullt liv	57	10
För de vilsekomna (liknelse)	127	1
En människas liv (liknelse)	90	19
Om man lever ett njutningstörstande liv (liknelse)	90	6
Vad de gamla, sjuka och döda kan lära oss (berättelse)	93	13
Döden är ofrånkomlig (berättelse)	94	17
Fem saker som ingen i den här världen kan förverkliga	48	9
Världens fyra sanningar	48	20
Villfarelser såväl som upplysning är själens verk	49	10
Tjugo saker som är svåra att utföra men av stort värde	133	5
Tron		
Tron är eld	179	7

	Sida	Rad
Tron har tre aspekter	180	15
Tron är ett mirakel	182	1
Tron uppstår i en ärlig själ	181	6
Att hitta sanningen är lika svårt som för en blind att beskriva den elefant han rört vid (liknelse)	75	2
Buddhismens sanna lärare visar var buddhanaturen finns (liknelse)	77	17
Buddhanaturen döljs av begär (liknelse)	73	10
Tvivel hindrar tron	182	10
Buddha är hela världens fader och människorna hans barn	35	19
Buddhas visdom är vid och djup som ett hav	34	7
Buddhas ande är full av enorm godhet och medlidande	15	1
Buddhas godhet och medlidande är evig	16	6
Buddha har ingen fysisk kropp	13	21
Buddha predikade hela sitt liv	23	16
Buddha levde och dog för att frälsa människorna	23	16
Buddha använde sig av liknelser för att frälsa människorna från deras lidande (liknelse)	19	6
„	20	2
Upplysningens värld	251	10
Att tro på Buddha, den sanna läran och församlingen	178	1

	Sida	Rad
Att lära sig föreskrifterna, koncentration och visdom	163	14
Den rätta åttafaldiga vägen	166	14
Sex utövningar för att nå upplysning	168	21
Fyra rätta förfaringssätt	168	8
Fyra betydelsefulla synsätt	167	17
Fem krafter för att nå upplysning	168	14
Fyra obegränsade sinnelag	171	20
De som förstår de fyra heliga sanningarna	39	15
Människans död och livets förgänglighet	12	21
De som säger Buddhas heliga namn återföds i Buddhas land	113	2
Gör er själva till ett ljus och lita på er själva.	10	16
Andlig övning		
Att avgöra vad som är mest angeläget för oss (liknelse)	150	7
Var försiktig när du tar det första steget	133	1
Glöm inte vad du söker efter (liknelse)	152	8
Man måste vara uthållig för att lyckas (berättelse)	158	19
Var beredd på att misslyckas många gånger (berättelse)	173	10
Låt dig inte påverkas av omständigheterna (berättelse)	124	1
Att följa vägen är som att komma in i ett		

	Sida	Rad
mörkt rum med en fackla i handen	40	12
Det finns lärdom att hämta överallt (berättelse)	160	18
Människan låter sig lätt ledas av sina tankar.	121	18
Lärans kärna är kontroll över själen	11	11
Rätta först till din själ	212	1
Om du vaktar på din själ	122	1
Själens beskaffenhet (liknelse)	118	13
Själen är inte ditt "jag"	46	15
Låt inte sinnena härska över dig	10	20
Behärska din själ	154	11
Var herre över din själ	11	16
Allt ont härstammar från kroppen, munnen och själen	87	3
Förhållandet mellan ord och själ	125	8
Kroppen har vi bara lånat (berättelse)	143	6
Kroppen är full med orenhet	130	19
Var inte glupsk	10	20
Håll kroppen, talet och själen rena	123	12
Gör ditt bästa utan att överdriva (berättelse)	172	19
Lidandet		
Lidandet härstammar från begären	42	21
Hur man kan förebygga lidandet	13	10
Villfarelse är porten till upplysning	59	13

	Sida	Rad
Hur man kan göra sig av med villfarelser	116	1
När begärens eld är släckt kan vi få svalkande visdom	141	22
Åtrån är grunden til villfarelser	85	14
Tänk dig att åtrån är giftormen gömd bland blommorna	86	1
Fäst dig inte vid det brinnande huset (liknelse)	19	18
Begär är grunden till allt ont	118	6
Denna värld står i brand	82	19
Att önska sig berömmelse och ära är att bränna sig själv	119	12
Rikedom och åtrå förstör en människa	119	18
Goda människor och dåliga människor har olika karaktär (liknelse)	134	1
Den dumme förstår inte sitt fel (liknelse)....	141	1
Den dumme ser bara resultatet och avundas andra (liknelse)	141	6
Hur den dumme brukar uppföra sig (liknelse)	147	1

Vardagslivet

Offra, men glöm att du har offrat	169	17
Sju slags offrande som också den fattige kan göra	170	8
Hur man kan bli rik (berättelse)	145	16

	Sida	Rad
Hur lyckan uppstår	132	16
Glöm inte andras vänlighet (berättelse)	139	1
Människornas karaktär	89	3
Den som söker hämnd följs av olycka	132	4
Hur man kan stilla sin hämndlystnad (berättelse)	246	6
Låt dig inte påverkas av andras hån (berättelse)	122	16
Du lever inte för dina kläders, matens eller bostadens skull	205	8
Mat och kläder är inte till för nöjes skull	117	6
Vad du ska tänka på när du äter	208	6
Vad du ska tänka på när du klär på dig	207	8
Vad du ska tänka på när du går till sängs	208	17
Vad du ska tänka på när det är varmt eller kallt	208	9
Vad du ska tänka på i ditt dagliga liv	206	12

Politik

Hur man kan gynna sitt land	230	1
Politikernas arbete	233	17
En härskare ska först styra sig själv	231	6
Den idealiska politiken är att få folket att kontrollera sin själ	232	9
Vad ministrar och tjänstemän bör göra	236	14
Hur förbrytare bör dömas	235	13

	Sida	Rad
Hur den sanna läran påverkar folket i landet	232	2
Sättet att klara av en samhällskonflikt	238	14
Ekonomi		
Sakerna måste användas ordentligt (berättelse)	221	7
Ägodelarna tillhör oss inte för alltid	220	20
Man bör inte samla på förmögenheter för egna behov	228	10
Hur man kan bli rik (berättelse)	145	16
Familjelivet		
I hemmet kommer vi närmare i beröring med varandra	218	11
Handlingar som skadar familjen	213	8
Hur vi kan tacka våra föräldrar för deras stora vänlighet	218	4
Vägen för föräldrar och barn	214	1
Vägen för make och maka	214	23
Man och hustru bör ha en gemensam religion (berättelse)	224	7
Kvinnans liv		
Fyra olika kategorier av kvinnor	222	13

	Sida	Rad
Olika sorters fruar	225	3
En lärdom för unga fruar (berättelse)	224	17
För kvinnor som gifter sig	223	7
För unga och vackra kvinnor	227	1
Hur männen bör uppföra sig mot kvinnor	130	10
Det äkta parets väg	224	2
En idealisk frus löften och önskningar	228	6
En dålig fru	225	4

Asketens väg

Vi är inte asketer bara för att vi bär asketens kläder och läser heliga skrifter	197	7
Asketerna är inte arvingar till templet och dess egendom	194	1
Njutningslystna människor är inga sanna munkar	194	5
En askets äkta liv	196	4

Samhället

Samhällets betydelse	241	14
Förhållandet i dagens samhälle	96	19
Olika typer av grupper i samhället	241	19
Sann samhällelig gemenskap	242	7
Ljusstrålen som upplyser fältet i mörker	240	6
Harmoni bland människorna	242	18
Principer som uppehåller harmonin inom		

	Sida	Rad
församlingen	244	5
Församlingens ideal	243	6
Buddhisternas sociala ideal	251	1
De som stör ordningen går under (liknelse)	140	5
De som är svartsjuka och grälar med andra går under (liknelse)	140	5
Ha respekt för de gamla (berättelse)	134	18
Vägen för mästare och lärjunge	215	12
Vägen för vänner	215	7
Hur man väljer goda vänner	216	20
Hur herre och tjänare bör uppföra sig mot varandra	215	16
Hur man bör uppföra sig mot förbrytare	228	15
Vad den som önskar predika läran inte bör glömma	199	1

NÅGRA SANSKRITTERMER (i bokstavsordning)

ANĀTMAN ("icke-jag")

Det här är det mest fundamentala begreppet inom buddhismen. Allt liv och alla fenomen i denna värld har egentligen ingen egen verklighet. Det är mycket naturligt för buddhismen, som ju talar om det obeständiga i all existens, att betona att den därför inte heller kan äga något evigt liv. "Anātman" kan också översättas med icke-själ.

ANITYA ("förgänglighet")

Detta är ett annat fundamentalt begrepp i buddhismen. All existens och alla fenonomen i denna värld förändras ständigt och förblir inte de samma ens för ett ögonblick. Allting måste dö eller ta slut en gång i framtiden och en sådan framtidsvy är själva orsaken till lidandet. Denna föreställning bör nu inte förstås enbart från en pessimistisk eller nihilistisk synvinkel; både framåtskridande och reproducerande är också uttryck för denna konstanta förändring.

BODHISATTVA ("den som strävar efter upplysning")

Ursprungligen användes detta namn för att beteckna Gautama Siddhārtha innan han uppnådde ställningen av upplysthet. Efter uppkomsten av Mahāyāna-buddhismen omfattar det dock alla som strävar efter buddhaskapet. Slutligen har även de som själva strävar, alltmedan de genom sitt enorma medlidande också försöker leda andra till buddhaskap, personifierats som bodhisattvor. Avalokiteśvara (Kwannon), Kṣitigarbha (Jizō) och Mañjuśrī (Mon-ju) är bara några av de mest kända.

BUDDHA ("den upplyste")

Ursprungligen var detta namnet på Gautama Siddhārtha (eller Śākyamuni), buddhismens grundare. Han var 35 år gammal då han nådde upplysning för ca. 2.500 år sedan i Indien. Det slutliga målet för alla buddhister, oavsett skola eller sekt, att bli en buddha. På grund av skillnader i sätten att uppnå detta tillstånd, indelas buddhismen i olika sekter och skolor. Inom Mahāyāna-buddhismen är förutom den historiske Buddha Śākyamuni, många buddhor som t.ex. Amitābha (eller Amida), Mahāvariocana (eller Dainichi) och Vaiṣajyaguru (eller Yakushi) allmänt accepterade som symboler för den buddhistiska läran. I Japan, där buddhismen fått sin prägel av idéen om "Det rena landet", kallas alla som dör för "buddha" (eller "hotoke" på japanska).

DHARMA ("den sanna läran")

Detta är läran undervisad av den upplyste, Buddha. Den innehåller: "sūtra" (läran undervisad av Buddha själv), "vinaya" (föreskrifter stadgade av Buddha) samt "abhidharma" (kommentarer och diskussioner om sūtror och vinayas av de lärde från senare tid). Dessa tre kallas "Tripiṭaka". Dharma är en av buddhismens tre skatter.

KARMAN ("gärningar")

Då den ursprungliga betydelsen av termen var "gärningar", har den betraktats såsom en sorts potentiell kraft som man får som resultat av varje gärning i ens förflutna, enligt lagen om orsakförhållandena. Varje gärning resulterar i antingen gott eller ont, lidande eller välbehag; detta ackumuleras och får inflytande på vår framtid. Detta kallas för en människas "karman". Man tror att god vilja ackumuleras om en god gärning upprepas och att dess potentiella kraft verkar som en välgörande faktor för framtiden. Det finns tre sorters gärningar: fysisk, muntlig och mental.

MAHĀYĀNA ("den stora farkosten")

Under loppet av buddhismens historia framträdde två huvudströmningar Mahāyāna och Theravādā (eller Hīnayāna). Mahāyāna spred sig till Tibet, Kina, Korea, Japan etc., medan Theravādā utvecklade sig i Burma, Śrī Lanka (Ceylon), Thailand etc. Termen betyder "den stora farkosten" som kan acceptera alla lidande varelser i denna värld av födelse och död och som leder alla utan åtskillnad till upplysning.

NIRVĀṆA ("fullkomligt lugn")

Bokstavligen betyder ordet "att slockna" eller "blåsa ut". Det är ett tillstånd där alla mänskliga orenheter och lidelser totalt har utsläckts genom utövning och meditation baserad på den sanna visdomen. De som uppnått detta tillstånd kallas buddhor. Gautama Siddhārtha uppnådde nirvana och blev en buddha vid 35 års ålder. Idag tror man dock att det var först efter hans död, eftersom någon rest av orenhet fanns kvar så länge hans fysiska kropp existerade.

PĀLI ("språk")

Det är det språk som användes inom Theravādā-buddhismen. Den äldsta typen av de buddhistiska kanonerna tros ha skrivits på detta språk. Det är en sorts "prakrit", en dialekt av sanskrit, och därför finns ingen stor skillnad melan pāli och sanskrit; t.ex. dharma i sanskrit och dhamma i pāli, nirvāṇa i sanskrit och nibbana i pāli. Se vidare sanskrit.

PĀRAMITĀ ("att fara över från den ena stranden till den andra")

Begreppet innebär att uppnå Buddhas land genom olika utövningar. Normalt betraktas övningar i följande sex dygder kunna göra det möjligt för människan att ta sig över från en värld av födelse och död till en värld av upplysning: offergåva, moral, tålamod, ansträngning, koncentration och rätt omdöme (eller visdom). Den traditionella japanska HIGAN-veckan på vår och höst härstammar från detta buddhistiska begrepp.

PRAJÑĀ ("visdom")

En av de sex "pāramitā"s ovan. Det är den andliga förmåga som gör det möjligt för människan att uppfatta livet utan några fel samt att skilja mellan vad som är sant och falskt. Den som förvärvat den perfekt kallas en "buddha". Därför är detta den mest raffinerade och upplysta visdomen, olik vanligt mänskligt intellekt.

SAṀGHA ("buddhistiskt broderskap")

Det omfattar munkar, nunnor och lekmän. Förr betecknade termen enbart hemlösa munkar och nunnor. Senare, när Mahāyāna-rörelsen uppstod, anslöt sig också de som ville bli en "bodhisattva" till broderskapet, oavsett om man var lekman eller munk. Det är en av buddhismens tre skatter.

SANSKRIT ("språk")

Det var det klassiska litterära språket i forna Indien; ett av språken inom den indo-europeiska språkfamiljen. Det är indelat i vedisk och klassisk sanskrit. Heliga skrifter inom Mahāyāna skrevs på detta språk vars still kallades "buddhistisk hybridsanskrit".

SAṀSĀRA ("återfödelse")

Termen innebär en evig upprepning av födelse och död, från det förflutna genom nuet till framtiden, genom de sex skenbara världarna: helvete, hungriga andar, djur, "aśura" eller stridande andar, människor och himmel. Utan upplysning kan ingen befrias från detta hjul av själavandring. De som blivit befriade kallas "buddhor".

ŚŪNYATĀ ("icke-verklighet")

Ännu ett fundamentalt begrepp inom buddhismen. Det innebär att ingenting i denna värld har vare sig verklighet eller beständighet. Eftersom allting är beroende av orsakssammanhangen, kan det inte finnas något väsen av ett permanent "jag". Man bör dock inte fästa sig vid om allt har ett väsen eller inte. Alla levande varelser eller icke levande varelser är beroende av omständigheterna. Därför är det dumt att anse en viss idé, begrepp eller ideologi såsom den enda fullkomliga. Detta är en genomgående underström i Mahāyānas heliga skrifter Prajñā.

SŪTRA ("helig skrift")

Det är urkunder av Buddhas lära. Termen betyder ursprungligen "tråd", dvs sammandrag av de väldiga mängder studier i religion och vetenskap. Det är en av "Tripiṭaka".

THERAVĀDA (el. HĪNAYĀNA, de äldstes ord)

Denna benämning representerar allmänt buddhismens södra tradition. "Thera" betyder äldre personer. Det är en skola av äldre som historiskt var en grupp konservativa äldre munkar. De försvarade en strikt lydnad av föreskrifterna och motsatte sig därmed en grupp av mer reformvänliga munkar (vars tro kom att utvecklas till Mahāyāna, som är den nordliga trationen). Denna motsättning mellan de olika munkordnarna sägs ha börjat redan på ett tidigt stadium ett par århundraden efter Buddhas bortgång. Då insisterade Mahādeva, en progressiv munk, på en friare tolkning av de buddhistiska föreskrifterna i de "fem kategorierna". Detta orsakade en splittring i Theravāda och Mahāsāṁghika vilket blev upprinnelsen till den senare Mahāyāna.

TRIPIṬAKA ("Tre korgar")

Termen betecknar de buddhistiska skrifternas, dharma, tre grenar. De är sutror som innehåller Buddhas lära, vinayas som innehåller hans föreskrifter samt abhidharmas innehållande olika kommentarer och essäer rörande den buddhistiska läran och föreskrifter. Senare tillades buddhistiska texter av kinesiska och japanska överstepräster. Se vidare dharma.

Munkar! Det finns en person vars födelse i världen är för mångas välstånd, för mångas lycka; som är född för medlidandet mot världen, för nyttan, välståndet och lyckan bland himmelska varelser och människor. Vem är denne person? Det är Tathagata, en Arahat, en fullkomligt upplyst. Munkar! Det är denne person!

Munkar! En persons födelse är svår att finna i världen. Vilken person? Tathagata, en Arahat, en fullkomligt upplyst. Han är det.

Munkar! En människas bortgång beklagas av alla. Vem är det? Det är Tathagata, en Arahat, en fullkomligt upplyst. Han är det.

Munkar! En person född i världen är enastående och utan like. Vem är denne person? Det är Tathagata, en Arahat, en fullkomligt upplyst. Han är denne person.

Munkar! Framträdandet av en person är framträdandet av ett mäktigt öga, en mäktig strålglans. Av vilken person? Av Tathagata, en Arahat, en fullkomligt upplyst. Det är hans framträdande. (*Aṅguttara Nikāya* 1-13)

OM BUKKYO DENDO KYOKAI

(STIFTELSEN FÖR BUDDHISMENS FRÄMJANDE)

Innan vi berättar om stiftelsen måste vi först nämna något om Yehan Numata, grundaren av Mitsutoyobolaget.

Alltsedan han för ca. 40 år sedan började sin nuvarande rörelse har han haft en stark övertygelse att framgång i affärer berodde på himlen, jorden och människan samt att människans fullkomning kunde uppnås genom en välbalanserad förening av visdom, medlidande och mod. Han grundade då ett företag med syftet att kombinera teknisk och själslig utveckling. Freden i världen kan bara uppnås sedan människan uppnått sin fullkomning. Buddhismen är den religion som har människans fullkommnig som målsättning.

Under sin drygt 40-åriga verksamhet strävade han också att modernisera buddhistisk musik samt att främja spridningen av Buddhas bilder och lära. I december 1966 organiserades alla dessa verksamheter och han skänkte sin privata egendom för att bidra till freden i världen.

På så sätt grundades Stiftelsen för buddhismens främjande som en allmänhetens organisation för spridning av buddhismen. Hur kan vi sprida Buddhas lära till alla och få glädje av ljuset från hans överlägsna visdom och medlidande tillsammans?

Stiftelsen för buddhismens främjande övertar grundarens önskan och söker för evigt lösa denna uppgift.

Kort sagt består Stiftelsens hela strävan i spridningen av buddhismen.

"Buddhas lära" har kommit till därför att vi japaner aldrig tidigare haft någon egen helig skrift och därför att vi är stolta över buddhismens långa historia i vårt land.

Därför är denna bok skriven med tanke på att alla ska kunna läsa och förstå den lätt, att dess innehåll ska bli föda för själen samt att vem som helst ska kunna röra vid den levande Shakyamunis mäktiga gestalt, både när de har den på sitt skrivbord eller när de tar den med sig ut.

Stiftelsen för buddhismens främjande önskar att denna bok kommer att spridas till så många hem som möjligt och att så många som möjligt av våra medmänniskor ska få njuta av ljuset från den stora läran.